

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARK, STEAMY,
BILLIONAIRE MAFIA
ROMANCE

KINGS OF
LAS VEGAS

KING OF DESIRE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
TAMMY ANDRESEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ARZUNUN KRALI

LAS VEGAS'IN KRALLARI

TAMMY ANDRESEN

Telif Hakkı © 2025 Tammy Andresen Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya elektronik olmayan yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere mekanik araçlar.

✿ [Vellum ile oluşturulmuştur](#)

CONTENTS

[Arzunun Kralı](#)
[Sizin için bir](#)
[hediye!](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Sonsöz](#)

[Kötülüğün Kralı](#)

[Önsöz](#)

[Birinci Bölüm Las](#)

[Vegas'ın Lordları](#)

[Tammy hakkında daha fazla bilgi](#)

KING OF DESIRE

Arzunun Kralı

Las Vegas'ın

Kralları Tammy

Andresen

Bekaretimi satmayı kabul ettim.

Vegas'ın en ele avuca sığmaz bekarı Triston Smith'in hizmetçisiyim.

Patronum her kızın aklını başından alabilecek türden bir güzel. Benim böyle bir lüksüm yok.

Ölümcül hasta küçük kardeşimin tek bakıcısı benim. Organ nakli şansı doğduğunda, cerrah p e ş i n a t olmadan ameliyatı yapmayı reddediyor.

On bin dolar.

Bu miktarın onda birine bile sahip değilim.

Ta ki bir iş arkadaşım bana bu işten nasıl para kazandığını anlatana kadar. Tüylerimi diken diken ediyor ama tek seçeneğim bu olabilir.

İş mi? Bekaretimi en yüksek teklifi verene açık artırmayla satmak.

Ne olduğunu anlamadan, paniğimi kontrol etmeye çalışarak açık artırma bloğundayım.

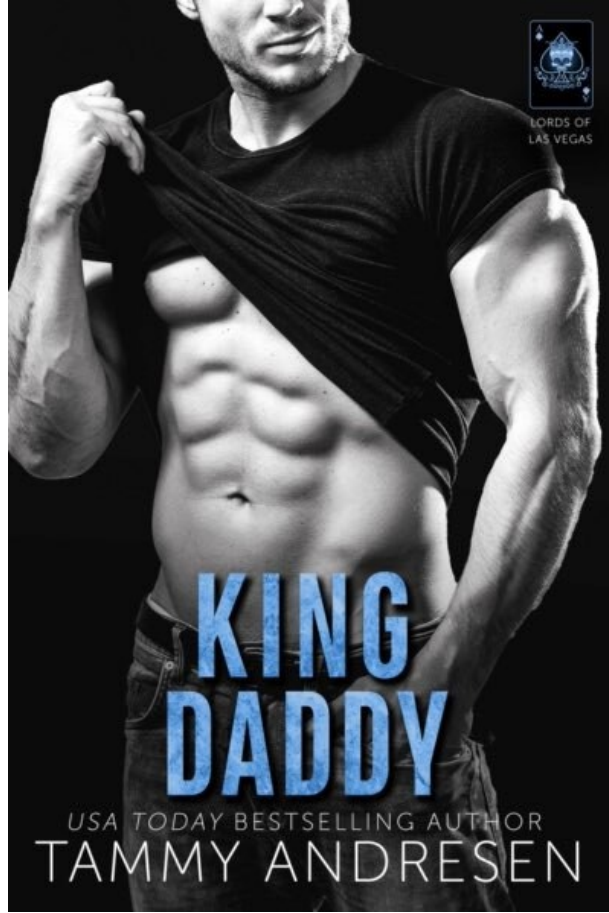
İşte o zaman patronumun karanlık ve delici bakışlarını yakalıyorum. Altımda duruyor ve elini uzatıyor.

"Beni kurtarmaya mı geldin?" Nefes nefese kaldım.

"Hayır, Honeyeh." Beni öne doğru eğip omzunun üzerinden fırlatmadan bir saniye önce parmakları benimkilere kayıyor. "Seni satın aldım."

A GIFT FOR YOU!

ÜCRETSİZ bir roman ister misiniz? Las Vegas'ın Lordları serisinden daha fazlasını mı? Bültenime katılın ve [Kral Babayı](#) 'size hediyem olarak alın!

CHAPTER ONE

HONEYEH

YENİ PATRONUM Bay Stanley önümde durmuş, ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyormuş gibi eleştirel bir bakış atıyor. Tembel olduğumdan mı endişeleniyor? Garip mi? Bir yumruyu yutuyorum ve ona güven verici bir gülümseme vermeye çalışıyorum.

Ona söylemiyorum ama beni maaş bordrosunda tutması koşuluyla takla atarım.

Gözlerini benden ayırıp kaşlarını çatarak panosuna bakıyor. "Adınızı nasıl telaffuz ediyorsunuz?"

"Hmmm... Bal, tıpkı arıların yaptığı gibi, ve sonunda bir ahh ekliyorsun, a-ha'daki gibi," gülümsemem daha da büyüyor, neredeyse manik. Üniversite arkadaşlarımdan Charlotte, Mason Kincaid adında bir emlak kralıyla evlendi. Kocasını, şirketinin beni restoranlarından birinde iyilik olsun diye işe alması için ikna etti. Ücret harika, son işimden çok daha iyi ve bu pozisyonun kalıcı olması için neredeyse her şeyi yapacağım.

"Honeyeh, daha önce garsonluk tecrüben var mı?"

"Baristaydım," diye öne eğilerek ellerimi kavuşturuyorum. "Ve çalışkanlığım ve güler yüzlülüğüm için birçok kez ayın çalışanı seçildim."

Gözlerini devirmemeye çalışıyormuş gibi tavana bakıyor. "Bir barista. Harika." Kelimelerden alaycılık damlıyor. Sonra fısıltıyla ekliyor: "Aydın lezzetiyle sıkışıp kaldım."

Kaşları birbirene çarpıyor. Bu ne demek oluyor?

Ama ismimin yanındaki kutuyu işaretlerken sormuyorum. "Tören için sandalye kurulumunu sen yapabilirsin. Tören bittikten sonra tüm konuklar bahçedeki kokteyl için dışarı çıkacak. Resepsiyon kısmı için odayı çok hızlı bir şekilde değiştirmemiz gerekecek."

"Tamam. Sorun değil."

"Eminim zaten biliyorsunuzdur ama evlenecek olan adam Kincaid'lerin iş ortağı ve aile dostu, bu yüzden bugün her şeyin mükemmel olması gerekiyor."

Bunu neden bilmem gerektiğini bilmiyorum ama heyecanla başımı sallıyorum. "Hustle. Mükemmel. Anladım."

Bana tekrar yukarıdan aşağıya bakıyor ve kaşlarını çatarak, "Kincaidlerin arkadaşı olduğun için burada sana özel muamele yapılmayacak," diyor alaycı bir ifadeyle. Sonra da yürüyüp gitti. Özel muameleye ihtiyacım yok ama Charlotte'un arkadaşı olduğum için beni daha az sevebileceğini hissediyorum.

Personel arasında iki grup oluşuyor ve hangisine katılmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Birincisinin tamamı kadın, ama ikincisinde üç erkek ve bir kız var.

"Buradayım," diye sesleniyor bana bir sarışın, erkek grubundaki tek kadın. Bana dostça bir el sallıyor. "Sen de bizimle birlikte kurma ve indirme ekibindesin."

Biri bana elini uzattığı ve ilk günümü biraz olsun kolaylaştırdığı için mutlu bir nefes aldım. "Teşekkür ederim."

"Ben Brittany."

"Merhaba. Ben

Honeyeh."

"Ne kadar havalı bir isim." Brittany'nin kahverengi gözleri tüm detaylarımı inceliyor. "Çok güzelsin."

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor çünkü nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilemiyorum. Kadınlar bazen böyle olabiliyor, gerçekten açık ve arkadaş canlısı. Sonra tekrar , onlar olabilir ayrıca var bir

ve bu samimiyet birazdan yapacakları kesintinin maskesidir. "Teşekkür ederim. Sen de öylesin."

Brittany iltifatımın altında ezildi ve gerçek apaçık ortada. Bir amacı vardı, karşılığında benden bir iltifat koparmak. Ama sadece egosunun biraz beslenmesine ihtiyaç duyan bir kız benim için tamamen iyi, özellikle de ipleri öğrenmeme yardımcı olabileceği için.

Şu anda bir arkadaşına ihtiyacım var.

"Teşekkürler," diye abartılı bir glam kızı gülümsemesiyle karşılık verdi. "Vegas'a şov kızı olmak için taşındım. Hâlâ üzerinde çalışıyorum ama sanırım görünüşümü neredeyse oturttum."

Başımı sallıyorum, çünkü yapacak başka bir şey yok. Önceden nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Ama üniformasının içinde tıpkı bizim gibi görünüyor. Beyaz Oxford, siyah pantolon, düzgünce arkaya bağlanmış saçlar.

Grupta duran adamlardan biri dikkatimizi çekmek için ellerini çırpıyor. "Bu gece koordinatör benim. Konuk listesi küçük, yirmiden az. Kemerin iki yanına on sandalye koyacağız."

Küçük arka odadan çıkıp etkinlik alanına doğru ilerliyoruz.

Dikilen kemer karşısında neredeyse nefesim kesiliyordu. Sönük odaya parlak renkler ve güzellik katan parlak, egzotik çiçeklerle kaplı. Bu muhteşem.

Duvarlar boyunca aynı çiçeklerden devasa düzenlemeler var.

"Biliyorum," diye fısıldıyor Brittany. "Eğer bir şov kızı olarak başarılı olamazsam, bu tür çiçeklere para ödeyebilecek bir adamla evleneceğim."

Brittany'ye yan gözle bakıyorum. Belli ki bir sürü planı olan bir kadın. Benimkiler şu anda o kadar büyük değil.

Annem, erkek kardeşim ve ben on yıl önce, babam kaybolduktan sonra Amerika Birleşik Devletleri'ne taşındık. Birkaç yıl önce öldüğünde, kardeşimin bakıcısı ben oldum. Ve nadir görülen bir karaciğer hastalığına yakalandığında...

Sadece ona ihtiyacı olan tıbbi bakımı sağlamaya çalışıyorum. "Çiçeğe ihtiyacım yok. Sağlık sigortasına razıyım."

Brittany gülüyor. "Kızım, senin gibi bir yüz ve vücutla büyük hayaller kurmalısın."

Üstüme oturan Oxford'uma bakıyorum, küçük belimi gösteren pilileri düzeltiyorum. Keşke haklı olsaydı. Ama çoğunlukla Bay Doğru Şimdi türünden erkeklerin ilgisini çektiğimi hissediyorum.

Bazen biriyle çıkıyorum ama kardeşimin vasisi olduğumdan ya da Allah korusun hastalığından bahsettiğim anda, çıktığım kişinin gözlerini dolduran sıcaklık kayboluyor.

Anlıyorum. Ben çok şeyim.

Sandalyeleri yerleştirdikten sonra masa örtülerini, tabakları ve gümüş takımları hazırladık; tören bittiğinde odayı değiştirmek için sadece birkaç dakikamız olacağını biliyorduk.

Tören salonunun dışındaki küçük bir odada gizlice bekleyerek konukların içeri girişini izliyorum. Her erkek benim bir ayda kazandığımdan daha pahalı bir takım elbise giymiş, hepsi de yakışıklı.

Bazıları kollarında güzel bir kadınla gelirken, diğerleri yalnız geliyor.

Mason yanında Charlotte'la içeri giriyor, kolunu Charlotte'un beline dolamış. Gözlerimi yakalıyor ve bana coşkulu bir el sallayıp başparmağını kaldırıyor.

Bay Stanley bana ters ters bakıyor ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

Ama Brittany boynunu büktüğünde onun sözlerini bastırıyor. "İşte bakın. İşte ben de bundan bahsediyorum. Böyle bir kocaya ihtiyacım var."

Arkamızda, sahnede çalışanlardan biri alay ediyor. "Ah lütfen. Daha ilk buluşmada mezeler bile servis edilmeden kendini sırt üstü yatarken bulacağını hepimiz biliyoruz."

"Siktir git Brian," diye tersliyor Brittany. "İkimiz de senin bir sürtüğümüzü biliyoruz. Ayrıca, iş için yaptığım şey ile randevularım tamamen farklı şeyler. Çoğunlukla." Sonra da

bana yaklaşıyor. "Brian'dan uzak dur. Huysuz kaltağın teki."

Brian'ın onu duyup duymadığını bilmiyorum, "Fahişelik kariyerini müstakbel süper zengin kocana açıklarken sana iyi şanslar."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bir restoranda çalışıyoruz...

Brittany oflayıp pufluyor. "Ekstra para kazanmak için eskortluk yapıyorum."

Gözlerim irileşiyor ama dudaklarımı birbirine bastırarak onları kapalı tutuyorum. Brittany çok yardımcı oldu, onu kızdırmak istemiyorum.

"Ücret gerçekten iyi ve cila öğrenmeme yardımcı oluyor," diyor burnunu havaya kaldırarak. "Ve her zaman erkeklerle yatmıyorum. Sadece bana gerçekten büyük bir bahşış teklif ettiklerinde."

"Ah. Doğru." Bu tamamen normal bir şeymiş gibi başımı sallıyorum. Yargılamak istemem ama bu asla keşfetmemeyi umduğum bir kariyer.

Tören başlıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum, bu konuşmayı bitirmek için bir bahanem olduğu için mutluyum.

Damat kemere doğru adım atıyor, mükemmel takım elbisesi keskin bakışları ve dövmele elleriyle tam bir tezat oluşturuyor. Armani giymesine rağmen kötü görünüyor.

Ta ki gelini görünene kadar. Denizkızı gelinliği içinde muhteşem, bal rengi saçları sade ama güzel bir şekilde toplanmış, ona dönüp baktığımda gözlerinin parladığını, gülümsemesinin tüm görünümünü yumuşattığını görüyorum.

Brittany de bunu görüyor olmalı çünkü ikimiz de aynı anda iç çekiyoruz.

"Buradaki östrojen oranı tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaştı," diye homurdanıyor Brian arkamızdan. "Kadınlar düğünlerde bu yüzden mi dışarı ç ı k ı y o r ?"

"Domuz," diye karşılık veriyor Brittany, tören başlarken biraz daha eğilerek. "Damat. Bu Killian Smith. En büyük ağabeyi İngiltere'de gerçek hayatta bir düğün."

"Düğün mü?" Nefesim kesildi.

Brittany başını salladı. "Evet. Ailenin geri kalanının çalışmayacağını düşünürsünüz. Ama bazı organize suç bağlantıları olan büyük bir emlak şirketine sahipler. Damat onların infazcısı. Ben öyle duydum."

Bu Vegas'ta yaygın bir bilgi mi? Charlotte Kincaid ile iyi arkadaşız ve hiç bilmiyordum.

"Smith'ler Kincaid'lerle yakın mı?" Charlotte gerçekten yükselmiş. Belki bana bir randevu ayarlayabilir.... Zengin birine ihtiyacım yok, ama güvenilir bir adam hoşuma gider. İstikrarlı. Ve sağlık yardımları olan. Bunu bir randevu uygulamasına yazabilir miyim?

"Mason Kincaid ile emlak işi yapıyorlar. Ve içlerinden biri, Gris Smith, Arabella Kincaid ile evleniyor."

Kraliyet ailesinin kraliyet ailesiyle evlenmesi. Bunu anlıyorum.

Brittany küçük topluluğu tarıyor. "Ama Smith ailesindeki en büyük balık Triston Smith, Vegas'ın milyarder playboyu." Ve koridorlardan birinin ucunda oturan adamlardan birini işaret ediyor.

Sadece arkasını görebiliyorum ama takım elbisesi geniş omuzlarını ve sivriltilmiş belini gösterecek şekilde kesilmiş. Saçları mükemmel bir şekilde bakımlı, ensesinde onu daha da çekici gösteren hafif bir bronzluk var. "Eğer o bir playboysa, neden bir randevusu yok?"

"Bilmiyorum ama Veronica Clairmont'un son zamanlarda onun kolunda çok görüldüğünü biliyorum. Tüm dedikodu bloglarında yer alıyorlar."

Tabii ki Veronica gibi bir ismi olan bir kadınla çıkıyor. Sofistike ve seksi. Muhtemelen sarışındır da, uzun boyludur, manken gibi incedir, harika bir gardırobu vardır.

Tekrar iç çekmeyi reddederek uzun ve yavaş bir nefes aldım. Böyle bir adamla çıkma hayaliyle yaşamayı göze alamam. Bunu Brittany'ye bırakmak zorundayım.

Başımı eğmeli ve kardeşimi sağlığına kavuşturmaya odaklanmalıyım. Belki ondan sonra.

"Gelini öpebilirsiniz," diye sesleniyor nikâh memuru toplanan davetlilere. Kafamı kaldırıp düşüncelerimi bir kenara bırakıyorum. Gelin ve damat öpüşüyor ve ben bir iç çekiş daha tutmak zorunda kalıyorum, çok romantik.

Koridordan aşağıya doğru ilerliyorlar, konuklar da onları veranda kapılarına doğru takip ediyor.

Konuklar dışarı çıkar çıkmaz, odayı ters çevirmemiz gerekecek.

Çoğu kapının yanında duran gelin ve damada selam verdikten sonra barmenlerin servis yapmak için beklediği dışarıya çıkıyor. Charlotte'un Mason'ın yanında durduğunu görüyorum, Mason'ın kolu sahiplenici bir şekilde onun beline dolanmış, eli de sırtının alt kısmına uzanmış. İçime bir kıskançlık saplanıyor ve göğsüm sıkışıyor. Mason'ın benim olmasını dilediğimden değil, sadece böyle bir destek istiyorum. Böyle bir güç kozasına sarılmak.

Biz hazır beklerken odada birkaç misafir kalıyor.

Sonunda sadece iki kişi kaldığında, Triston Smith ve yaşlı bir kadın, koordinatörümüz bir adım öne çıkıyor. "Sadece on beş dakikamız var. Sanırım başlamalıyız."

Hepimiz aceleyle dışarı çıktık, sandalyeleri katlayıp kenara koyduk. Triston Smith'e ya da sessiz bir tonda konuştuğu yaşlı kadına bakmamaya dikkat ediyorum. Beklememiz gerekip gerekmediğinden emin değilim ama en azından onlara mahremiyet yanılması verebiliriz.

Ama Brian ve ben masalardan birini kurup masa örtüsünü üstünden atarken, Triston'ın konuştuğu kadın parmaklarını şıklatarak beni işaret ediyor. Şatafatlı halkalarla kaplı parmakları elini salladıkça birbirine vuruyor. "Sen," diye seslenerek bana ters ters bakıyor. "Şampanya dışında içecek bir şey var mı? Ben bir Chardonnay tercih ederim."

Triston da bana bakıyor, bakışlarımız çarpışıyor. Yanaklarımdaki rengin yükseldiğini hissediyorum. Eğer arkası çekiciyse

Yüzü... sadece vay canına. Muhteşem koyu kahverengi gözler, güçlü yanaklar ve çene, dudaklarında onu tamamen öpülebilir kılacak kadar yumuşaklık. Bakışlarımı düşürmeden önce tüm vücudum tepki veriyor.

"Elbette hanımefendi. Onu sizin için hemen bulacağım." Brian nefes nefese kalıyor ve bana mı yoksa ona mı sinirlendiğinden emin olamıyorum. Ona hizmet etmemem mi gerekiyordu?

Artık bu işin içindeyim, bu yüzden dönüp neredeyse bara doğru koşuyorum.

Muhtemelen en iyisi de bu.

Bir erkeğe hiç böyle karşılık vermemiştim ve şimdi de böyle bir tepkiyi hoş karşılamıyorum. Bu gece önemli olan tek şey Bay Stanley'nin yarınki başka bir etkinlik için beni geri getirmesini sağlamak.

Bara doğru ilerliyorum. "İçerideki bir misafir Chardonnay istiyor."

Barmen benim için doldurdu. "Bu senin için olmasa iyi olur."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Hayır. Ben..." "Şaka yapıyorum," diyerek bana göz kırptı.

İlk günler berbattır. Aceleyle içeri girdim, bunu isteyen kadını arıyordum. Onun yerine Triston Smith tek başına duruyordu.

Dilim ağzımda şişerken gözlerim kocaman açılarak duruyorum. Şimdi ne yapacağım?

"İzin verin," diyerek önüme geçti. Ama bardağı elimden almak yerine cebine uzanıyor ve bir kart çıkarıyor. Bardağı alırken kartı da elime tutuşturuyor.

"Efendim?" Karta bakarak soruyorum.

Yakınıma eğiliyor ve kolonyasının kokusunu alıyorum, sedir ağacı ve çam ipuçlarına sahip hafif bir misk. Sesi alçak ve derin, tenimde yankılanıyor. "Ara beni."

Ağzım açık kalıyor. Bana çıkma teklif etmiyor. Olamaz. "Üzgünüm efendim ama yapamam.... Bay Kincaid'in katı politikaları vardır."

Göz ucuyla Mason Kincaid'in tekrar odaya girdiğini görüyorum. İrkildim. Başım belaya mı girmek üzere? Bir türlü fırsat bulamıyorum. "Triston? Neden bu kadar geciktin?" diye sesleniyor odanın öbür ucundan.

Sonra Mason beni gördü. Omuzlarım kıvrıldı. Bu tamamen yanlış. Masaları kuruyor olmam gerekiyordu. Mason'ı çok iyi tanımıyorum ama çok korkutucu ve Bay Stanley'nin bakışlarının sırtımı yaktığını hissedebiliyorum. "Tatlım, iş ortağım sana sorun mu çıkarıyor?"

"Honeyeh," diye tekrarlıyor Triston. "İlginç bir isim."

Kartını cebime koydum ve bir adım geri çekildim. Başım belaya girmeden önce işimin başına dönmeliyim. "Farsça.

Annem..." Bay Stanley'nin kollarını kavuşturduğunu gördüğümde ellerim titriyor. Hay aksi. Lanet olsun. Hay aksi.

"Oyaladığım için özür dilerim Bay Kincaid. Masaların çok hızlı bir şekilde kurulmasını sağlayacağım." "Bu değil senin

Hata, Honeyeh, I olabilir bkz. Tris

dikkatini dağıtıyordu." Yanıma geliyor ve ellerim

birbirine kenetleniyor. Bir tuzağa yakalandım. Hayırseverimi

kızdırmadan bu konuşmadan ayrılamam, ama yapmalıyım patronum gerçekten sinirlenmeden önce işe dönmeliyim.

"Aslında, ona bir iş teklif etmek üzereydim, çünkü mükemmel bir çalışan olduğunu görüyorum," diye yanıtlıyor Triston ben daha cevap vermeden.

Bakışlarımız tekrar çarpıştığında başımı kaldırıyorum. Bir iş mi? Bu yüzden mi onu aramamı istiyor?

"O harika biri. Bu yüzden onu çalmana izin veremem."

Yutkunuyorum. Daha önce yakalandığımı mı sanmıştım? Şimdi iki devin arasında sıkışıp kaldım. "Bay Kincaid bana çok yardımcı oldu, mesai saatleri dışında çalışmama izin verdi," diye mırıldandım. "Teklifiniz için teşekkür ederim ama geri dönmeliyim. Bay Stanley..." Elimini sinirli kat yöneticisine doğru sallıyorum.

Mason imamı fark etmedi. "Keşke daha fazlasını yapabilsem. Çocuk bakımı için hafta sonu saatlerinin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Bay Stanley unutuldu. Çünkü tanıdığım en muhteşem adam, Triston Smith, hayatımın tüm mahrem ayrıntılarını öğreniyor. "Kardeşim yeterince büyük..."

Triston Smith bana gözlerimi yere dikmek istememe neden olan sarsılmaz bir bakışla bakıyor. Anlamadığım bir şeyle dolu ama içimde kıvrınma isteği uyandırıyor. "İhtiyacın olan şey esneklikse, evimde çok esnek bir pozisyonum var."

Ellerimi sıkarak bir adım daha geri çekiliyorum. "Çok sayıda doktor randevusu var. İ-"

Triston Smith için çalışmam. Asla iş yapamam. Kendimi tamamen aptal durumuna düşürürdüm. Ben...

"Ara beni," diyor ve sonra her iki adam da uzaklaşıyor, beni ellerim hâlâ birbirine kenetlenmiş halde tek başıma bırakıyorlar.

Başımı kaldırdığımda Brian ve Bay Stanley'nin aynı kızgınlık ifadesini takındıklarını görüyorum. Midem bulanıyor.

Bay Stanley kaşlarını birbirine çatarak bana el sallıyor. "O da neydi öyle?"

"Bay Smith bir kadeh şarap istedi." Doğru değil ama yeterince yakın.

"Siz de onu garsonlardan birine yönlendirdiniz. Ekibin geri kalanı senin yerini doldururken orada durup sohbet etmezsın."

"Özür dilerim Bay Stanley. Bir daha olmayacak."

"Hayır. Olmayacak. Yarın gece yardımına ihtiyacım yok, Honeyeh. Ve gecenin geri kalanında izin alabilirsin."

Gözlerimin yaşardığını hissediyorum. "Beni kovuyor musun?" "Hayır. Bay Kincaid'in işe aldığı birini kovamam."

Yani o sadece

bana saatler kazandıracak. İçimde, hayal kırıklığı midemin duvarlarını tekmeliyor.

Ama tartışmanın bir anlamı yok. Hızlıca başımı sallayarak, ağlamamaya çalışarak gitmek için dönüyorum. Beni "kovmaması" gitmeme izin vermesi kadar kötü. Vardiya olmadan hastane faturalarını ödeyemem.

Gözlerimi ovuşturarak arka odaya doğru ilerliyorum. Brittany yanıma geliyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Onları dinleme. İkisi de sadece kızgın

Onlar için çok ateşlisin. Patron da sana ilgi gösterdi. Mason Kincaid nasıl biri?"

"İyi sanırım," diyorum sesim titreyerek. "Ben daha çok Bay Stanley için endişeleniyorum. Bu işe gerçekten ihtiyacım var."

Brittany durdu. "Bana telefonunu ver."

"Ne?"

"Telefonunu."

Ona veriyorum, adını ve numarasını yazıyor. "Paraya ihtiyacın olursa beni ara. Diğer işimden para kazanabilirsin."

Teklifini kabul edeceğimden şüpheliyim. Ama sanırım yeterince çaresiz kalırsam.

Telefonu geri aldım, vedalaştım ve eşyalarımı topladım. Az önce kovuldum, kovulmadım. Ve bu gece tamamen farklı nedenlerle iki iş teklifi daha aldım, ikisi de Korkunç. Taşla zor yer buluşuyor. Hangisi daha kötü?

Cevap basit. Triston Smith'i ara.

Midem sıkışıyor. Tavadan ateşe atlamak gibi bir şey.

CHAPTER TWO

HONEYEH

Görüşmem için giydiğim çiçekli sundress'i düzeltirken DARIUS bana bakıyor. "Bunu mu giyiyorsun?"

On beş yaşında ve her şeyi bildiğini sanıyor. "Evet. Bunu giyiyorum. Mülakata giderken ne giymeliyim, çok bilmiş?"

"Bunu değil." Burnunu kırıştırdı. "Randevu için giyinmiş gibi görünüyorsun."

Bu yorum dudağımı ısırmama neden oldu. Hay aksi. Kesinlikle o havayı vermek istemiyorum.

Triston Smith için çalışmayı düşündüğüme bile inanamıyorum, ona verdiğim tepki o kadar...

Yine de başka seçeneğim yok. Aynaya dönüp elbiseye tekrar bakıyorum.

Triston'ın çıktığı kadınların asla çiçekli bir güneş elbisesi giymeyeceğini tahmin ediyorum. İpek ya da krep gibi gösterişli ve sofistike bir şey giyer, tasarım ayakkabılarla eşleştirirlerdi.

Başımı sallıyorum. Bunun bir önemi yok. Ben son işi barista olan bir üniversite öğrencisiyim. Aynı zamanda Nevada Üniversitesi'nin üst sınıf yurtlarında RA'yım ama bunun için para almıyorum. Bu daha çok bir takas. Bedava kira

sarhoş insanların kendilerini kilitlediklerinde odalarına girmelerine yardım etmek için.

Bu elbiseyi o görüşmede de giymiştim. Gerçekten daha profesyonel bir şey almalıyım ama parayı nereden bulacağım konusunda hiçbir fikrim yok. "Başka bir şeyim yok," diyorum iç çekerek. "Bu iş görür."

Darius aynada bana ters ters bakıyor. "Bir şeyler almalısın." Sanırım bizim için, onun için ödemek zorunda kaldığım onca faturadan duyduğu suçluluk sık sık öfke olarak ortaya çıkıyor, bu yüzden onu rahat bırakıyorum.

Bunun yerine çantamı topluyorum ve sandaletimin kayışını ayarlıyorum. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Ben bebek değilim. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Biliyorum," diye karşılık veriyorum. "Ama madem bu kadar büyüdün, kafamı koparmak yerine mülakat öncesi gerginliğimi yatıştırmama yardım etmeye ne dersin?"

Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, Honeyeh. Ben sadece..." Başını öne eğiyor, anlıyorum. Sürekli para için çabalamamdan nefret ediyor. Ama insanlar sevdikleri insanlar için böyle yaparlar. Zor olsa bile yardım ederler.

Ona doğru yürüyüp parmak uçlarımda yükseliyorum. Bir ray kadar ince ama benden uzun. Yavaşça yanağından öpüyorum, elim teninde, sarılığı daha da belirginleşiyor. "Bana şans dile."

"İyi şanslar," diyor, tereddüt ederek. "Ve Honeyeh, eğer adam gerçek bir pislikse işi kabul etme."

"Pekâlâ," diyorum ama Triston Smith'in teklif edeceği her işi kabul edeceğimi zaten biliyorum. Onun için çalışmak istediğimden değil. Patronumla yaşayabileceğim daha karmaşık bir ilişki düşünemiyorum. Ama hayır demeyi göze alamam.

Dışarı çıkıp Clark County Road'a kadar üç blok yürüyorum ve otobüse atlıyorum. Triston'ın bana verdiği adrese en yakın durakta indiğimde, evine on beş dakikalık bir yürüyüşle gideceğimi düşünüyorum. Personel müdürü bana adresini verdi ve geç kalmadığımın emin olmak için her şeyi önceden planladım.

Kendime bolca zaman bıraktım, otobüsün programın dışına çıkması ya da düşündüğümünden daha fazla durak olması ihtimaline karşı, ama otobüs Vegas'ın kalbine doğru ilerlerken ayağım hala sinirden zıplıyor.

Otobüs birkaç kez durup çoğunlukla turistleri alırken ellerim kucağımda kenetlenip açılıyor.

Kaşlarımı çatarak elbiseme bakıyorum. Darius haklıydı. Beyaz Oxford'umu ve siyah pantolonumu giymeliydim. Triston beni o kıyafetle görmüş ve garsonluk kıyafetim olduğunu biliyor olsa da, yine de bundan daha profesyonel görünüyor.

Sonunda şehir sınırlarının batı tarafındaki durağa varıyorum ve otobüsten iniyorum. Çantamdan çıktısını aldığım haritayı çıkararak yönümü bulmaya çalışıyorum. GPS'in yol tarifini takip etmekte pek iyi değilim. Yönümü bulduktan sonra saatime hızlıca bir göz atıyorum. Randevuma daha yarım saat var.

Öğleden sonra güneşinde terlememek için adımlarımı yavaş tutmaya çalışıyorum ama sırtımın terlediğini hissediyorum. Saçlarımı ensemden kaldırarak gölgeye kaçıyorum, ama bu sadece küçük bir yardım.

Burada yazlar acımasız ama en azından kuru geçiyor.

İran'da deniz kıyısında yaşadığımız zamanlardaki nemi hatırlıyorum. Suyu özlüyorum. Ama Vegas bizim evimiz oldu ve Darius'un tüm sağlık sorunlarına rağmen burada, Amerika'da yaşadığım için minnettarım. Annemizi iki buçuk yıl önce kalp krizinden kaybettik. Darius elimde kalan tek şey ve onu sağlıklı tutmak için neredeyse her şeyi yaparım.

Triston Smith'in evine ulaşıyorum, büyük demir kapı girişimi engelliyor ama görüş alanımı kapatmıyor.

Ev devasa, güzel eğimli çatı çizgilerine sahip, geniş bir arazinin ortasında oturan bozulmamış beyaz bir yapı. Bir peri masalı gibi görünüyor.

Hoparlörden bir ses geliyor. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Honeyeh Karimi burada bir randevusu için ile
Mr.

Smith."

Bir uğultu duyuyorum ve kapının içindeki metal kapıyı itiyorum. Kapı içeri girmem için açılıyor ve kapanırken arkamdan çınlıyor.

Araba yolundan yukarı doğru yürürken, Vegas sıcağına rağmen yemyeşil olan güzel peyzaja bakmaktan kendimi alamıyorum. Merdivenlere ulaştığımda kapı açılıyor ve dizlerine kadar uzanan siyah elbiseli yaşlı bir kadın içeride duruyor. "Honeyeh?"

"Evet," diyorum, elini sıkmalı mıyım diye düşünürken. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ve siz. Personel bana Bayan Raith der. Lütfen içeri buyurun." İçeri giriyorum, mermer zeminli devasa girişe girerken serin hava tenime çok lezzetli geliyor. "Bu taraftan."

Büyük girişin diğer ucundaki koridoru işaret ediyor ve sonra yürümeye başlıyor, ben de onun arkasına düşüyorum.

Koridora girip evin arka tarafına doğru ilerlerken adımlarımı hafif tutarak ellerimi yanlarıma bastırıyorum. Bir kapıyı açıp küçük bir ofisi ortaya çıkarıyor ve içeri girip oturmamı işaret ediyor.

İstediğini yapıyorum, otururken eteğimin arkasını düzeltiyorum.

Görüşmeyi Bayan Raith mi yapıyor? Onun için mi çalışacağım? Masanın etrafında bir tur atıp yerine oturduğunda rahatlamış bir şekilde sandalyeye oturuyorum.

Bayan Raith'in nasıl davranacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama doğrudan Triston için çalışmamak bu işi çok daha kolaylaştıracak. Ufacık bir hayal kırıklığı hissediyorum ama onu bastırıyorum. Bu düzenleme çok daha sağlıklı olacak. Aslında Triston'ı hiç görmesem daha iyi olurdu.

"Evet, Honeyeh. Bay Smith seni ev personelimize katılman için tavsiye etti. Hizmet sektöründe herhangi bir deneyimin var mı?"

"Evet," diye başımı salladım. Gülümseyerek. "Barista ve garsonluk yaptım."

Bana sıcak bir gülümseme veriyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Ben daha çok hizmetçiyi kastetmiştim."

"Oh." Yanaklarım kızardı. Tabii ki kastettiği buydu. Utanç duygumu bastırmaya çalışarak devam ediyorum. "Barista olarak temizlik yapmam gerekiyordu, karmaşık espresso makineleri de dahil."

Başını salladı. "Güzel. Bu iyi bir şey. Belki seni destek personeli olarak mutfağa yerleştirebiliriz."

Kaşlarım çatıldı. "Açık pozisyon bu mu? Mutfak personeli mi?"

Bayan Raith'in gözleri, sorum onu hazırlıksız yakalamış gibi açılıyor. "Tam olarak değil. Sadece burada, evde başlamak için iyi bir yer ve sonra başka birini açık pozisyona terfi ettirebiliriz."

Bu mantıklı geliyor ve uzun bir nefes alırken başımı sallıyorum. Bayan Raith nazik ve düşünceli görünüyor. "Çabuk öğrenirim Bayan Raith ve çalışkan biriyimdir. Eğer beni işe almayı seçerseniz, sizi hayal kırıklığına uğratmam."

Gülümsemesi yumuşuyor. "Eminim etmezsiniz. Bay Smith doktor randevuları için biraz esnekliğe ihtiyacınız olabileceğinden bahsetmişti?"

Yanağımın içini kemiriyorum. "Korkarım öyle, umarım sorun olmaz. Kardeşim karaciğer nakli için listede ama ameliyat gerçekleşene kadar..." Sonrasında da, eğer kendisine fırsat verilirse, durumumuz bir süre daha gergin olacak.

Elini sallıyor. "Sorun değil. Hiçbir zaman eksik kalmamak için sık sık gerekli olandan birkaç personel daha bulunduruyoruz."

Rahatlayarak iç çektim. "Teşekkür ederim, Bayan Raith. Burada çalışacağım için çok heyecanlıyım."

Ayağa kalkıyor, elini uzatıyor ve ben de ayağa kalkıyorum, şaşkınlıktan gözlerimi kocaman açıyorum. Bu kadar mı? Görüşme çoktan bitti mi?

"Tebrikler Honeyeh ve ekibimize hoş geldin." "Çok teşekkür ederim çok !" ben zor tutuyorum Heyecan.

"Eğer sorun olmazsa, bugün başlamanı istiyorum."

"Tabii ki. Bu harika." Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. Buraya gelirken çok gergindim ama hemen başlamak bana çok yardımcı oluyor.

El sıkışıyoruz ve sonra bir dosya bulup bana uzatıyor. "İhtiyacım olan tüm evraklar burada. Bugün tamamlarsanız minnettar olurum. Lütfen acele etmeyin, ofisimi istediğiniz kadar kullanabilirsiniz."

"Elbette. Bayan Raith, ekibinize katıldığım için çok heyecanlıyım, tekrar teşekkür ederim."

Çenesini son bir kez daha eğerek masanın etrafından dolaştı ve kapıyı açık bırakarak odadan çıktı.

Gidişini izledikten sonra masaya dönüyorum, kalemim dosyanın üzerinde düzgünce duruyor. Bu şimdiye kadar yaptığım en kısa görüşmeydi.

Dahası, Bayan Raith daha nazik olamazdı. Omuzlarım rahatlamış bir şekilde çöküyor ve bir anlığına sandalyeye çöküp gözlerimi kapatıyorum.

Ama hemen yerimden doğrulup derin bir nefes alıyorum, sonra dosyayı masanın diğer tarafına kaydırıp kalemi kapıyorum ve başlamaya hazır oluyorum.

Daha ilk sayfayı bile bitirmemiştim ki, adımın altında perspektif maaşımın listelendiğini gördüm. Dudaklarımdan küçük bir çığlık dökülüyor. Starbucks'ta kazandığım saat ücretinin neredeyse üç katı.

Gözlerim gerçekten yaşlarla doluyor. Bu kadar parayla tıbbi faturaları ödeyebilir ve ameliyat için para biriktirmeye başlayabilirim.

Borçlar o kadar derin ki, yüklü bir peşinat ödemedi ameliyatı yapacak bir cerrah bulamıyorum.

Ama böyle bir parayla.

Omurgamı sertleştirerek evrak işlerine devam ediyorum. Bu, Bayan Raith'e verimli ve çalışkan olabileceğimi kanıtlamak için ilk şansım.

Bu iş büyük bir fark yaratabilir ve onu kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

CHAPTER THREE

TRISTON

MASON TELEFONDA GÜRLÜYOR. "Beni dinliyor musun?"

Dikkatim tekrar aramaya yöneldi. Cevap hayır, hiç dinleliyordum. Evimin alt katında, benim çatım altında, onun velinimeti olmamı bekleyen Honeyeh'i düşünüyordum.

Şey...işveren. *To-may-to, to-mah-to*, annemin dediğı gibi.

"Elbette dinliyorum. Rus Bratva giderek daha fazla soruna yol açıyor ve sen de..."

Hayal kırıklığını dışa vuruyor. "Vegas'ta sahip oldukları her işletmeyi kapatmak istiyorum. Onları şehirden kovmak istiyorum. İstiyorum-"

"Üzerinde çalışıyorum. Her seferinde bir adım ve büyük bir hamle yapmak üzereyiz." Sessizce de olsa, bence Mason çok agresif davranıyor. Bu durum başımızı belaya sokacak.

Mason dişlerini sıkarak, "Yeterli gelmiyor," diye karşılık veriyor. "Kulüplerimizden birini bombaladılar. Kardeşinin evine ateş açtılar. Cezalandırılmayı hak ediyorlar."

Bu geçerli bir nokta. "Zaten kumarhanelerinden birini iflas ettirdin ve ben de düşmanca bir devralmayı tamamlamak üzereyim.

bir saniye." Ve benim için en önemlisi. "Yaralı bir hayvan gibi çırpınıyorlar çünkü senin öldüreceğini biliyorlar."

"Biliyorum." Mason sakinleşiyor ve arkasına yaslanırken sandalyesinin yumuşak gıcırtısını duyuyorum. "Haklısın. Tehlikeli düşmanlarla işim bitti. Ailemin güvende olmasını istiyorum."

Yüzümü buruşturuyorum. Bunun mümkün olduğundan emin değilim. Yasal imparatorluğu, Mafya ve Bratva ile yaptığı anlaşmalar arasında güvenlik asla garanti edilemez.

Yine de Mason dünyayı evcilleştirmek için yaratılmış bir adam. Ben de öyleyim ama Mason'dan daha çok uzlaşmayı tercih ediyorum. İyi bir tehdit de mucizeler yaratabilir. Ama onun yaptığı şey, eğer dikkatli olmazsak hepimizi kığımızdan ısırarak.

Evliliğin onu yumuşatacağını düşünebilirdim. Bazı yönlerden yumuşattı da. Ama diğer yönlerden daha keskinleşti. Daha sert. Sanki savaşmak için daha fazla sebebi varmış gibi.

Kapı hafifçe çalındı, duymazdan geldim.

"Güvenlik değerli bir hedektir." Masaya hafifçe vuruyorum.

"Ama..." "Sen de mi?" Sesi keskinliğini geri kazanıyor.

"Benim

Kardeşlerim varlıklarımızı küçültmemi, kendimizi küçültmemi isterdi. Ama bana göre bu sadece bir zayıflık olur."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Boğazımı temizliyorum. "Ama Dimitri Ivanov sarmal bir yılan ve dikkatli bir eli hak ediyor. Çok hızlı ya da çok agresif hareket edersen ısırır."

"Isırabilir, yeter ki onu süründürelim."

Dimitri Ivanov yalakalık yapmaz. Ancak ara sıra pazarlık yapar. Mason'ın bu dövüşü kazanacağından hiç şüphem yok. Ancak ne kadar süreceği, Dimitri'nin kaç darbe alacağı ve başka kimlerin mahvolacağı tartışmaya açık.

"Eğer son oyununuz yalvarmaksa, sabırlı olmanız gerekecek."

"Hımm," diye homurdanıyor ama tartışmıyor, açıkça konuşmayı sonlandırmaya hazır. "Şimdi sormak için iyi bir zaman gibi görünüyor, Honeyeh nasıl? Görüşme için geldi mi?"

Honeyeh. Hizmetçi olmak üzere olan küçük garsonu düşündükçe taşaklarım geriliyor. "Şu anda görüşüyor."

"Güzel. Ona iyi bak, Triston. Charlotte için çok değerli, bu da demek oluyor ki..."

"Anlaşıldı." Elimi çenemde gezdirerek telefonu kapattım. Teoride kolay bir iş. Honeyeh'i işe almak. Ama başka açılardan hayatımı zorlaştıracak.

Kapı bir kez daha çalıyor. Başımı kaldırıp "Girin" diye seslendim.

Günün ortasında kapıyı çalarak beni rahatsız eden sadece iki kişiden biri olabilirdi. İdari asistanım ya da personel müdürüm. Her ikisi de gece ya da gündüz, istedikleri zaman gelebilirler.

Ama ben sadece Bayan Raith'in kapıda olduğunu ve görüşmenin bittiğini varsayabilirim.

O odaya girerken saatime baktım. Honeyeh erkenciydi, kapının açıldığı saati not ettim ama bunu göz önünde bulundurduğumda bile kısa bir görüşme oldu.

"Bayan Raith."

"Bay Smith." Çenesini sallıyor, reveransın Amerikan versiyonu.

Sandalyemde arkama yaslanarak bekledim.

"Mülakat çok iyi geçti. Tatlı, iyi huylu ve personelimizdeki bir pozisyon için doğru iş ahlakına sahip olmalı."

Kaşlarımı çattım. Honeyeh'i bir çalışan olarak işe aldığımı biliyorum ama onun yerleri fırçalamasını izlemekle ilgilenmiyorum.

Hem Mason'la bağlantısı var hem de onda çok hassas bir şeyler var. Ona kartımı vermek bir anlık bir hataydı, çabucak örtbas edilmesi gereken bir tepkiydi.

Mason ve ben hassas bir zemindeyiz ve karısının arkadaşıyla uğraşmak benim konumumu güçlendirmeyecek.

Bu belki de onu evimde çalışması için işe almamam gerektiği anlamına geliyordu, ama bu onun uygun olduğu tek pozisyondu.

uzaktan bile olsa nitelikli. "Onu nereye yerleřtirmeyi dűřűnűyorsun?"

"Mutfağa."

Kaşlarını attım. "Ne yapacak?"

"Bulařık. Orada tecrűbesi var."

Alnımdaki kırışıklıklar derinleşiyor. "Başka bir olasılık var mı?"

Bayan Raith'in ağzı seğiriyor. "amaşırhane. İsterseniz ev temizliği de kabul edilebilir."

"Hafif bir iř." Bűtűn gűn evde takılsın diye ona para veremem.

Ama onu narin bedeniyle, kendisinden iki kat bűyűk bir adamla masaları tařımaya çalıřırken izledim ve bu tamamen gűlűnűtű.

Kendime kurduğum tuzaktan dolayı hayal kırıklığıyla gűrledim.

Onu becermek isteseydim, muhtemelen bunu yapmalı ve sonra cűmert bir ayrılık hediyesiyle onu yoluna gűndermeliydim. Yine de Mason'ın Smith Enterprises'a yatırım yaptığı açık ve gelecek planlarımla ilerlemesi için Mason'ın desteğine ihtiyacım olacak.

Bu da ellerimi Honeyeh'den uzak tutmak demek. Kimseyle bir aydan fazla çıkmam. Bu, kadınların fazla baęlanmasını engelleyen demir bir kuraldır. Ve iř planlarım bu kadar kısa sűrede geliřmeyeceęine gűre, cazibeli yeni hizmetçiyi rahat bırakmam gerekiyor.

"Hafif bir iř mi? Tozunu alayım mı?" Bayan Raith bana anlařılabilir bir řűpheyle bakıyor. Evimin műkemmeli bir yűneticisi, saęduyulu, hořgőrűlű, ancak personelin řikayet etmeden veya olay çıkarmadan onu takip etmesini saęlayacak kadar da cesur.

"Toz almak işe yarıyor," diye başımı sallayıp sandalyemden kalkıyorum. "Honeyeh şimdi nerede?"

Kadının kaşları bir santim kadar kalkıyor. Değişim neredeyse fark edilmiyor, ama yargıyı yakalıyorum. Bu

onun gibi değildi ve hoş karşılanmıyordu. O cevap verene kadar arkama baktım, "Ofisim. Kapı açık."

Ofisimden çıkıp arka merdivenlerden aşağı iniyorum. Merdivenlerden aşağı inerken boynumdaki kravatu düzeltiyorum. Kapı aralığında duruyorum ve Honeyeh'i görüyorum. Dudağını ısıırıyor, önündeki kâğıtlara bakarken bir yandan da kalemiyle oynuyor.

Küçük, güzel bir elbise vücudunu sarıyor, ayaklarını bileklerinden çaprazlamış ve onları askılı sandaletler süslüyor.

Eteği biraz yukarı kalkmış, bacakları cömertçe ortaya çıkmıştı ve o benim dikkatli bakışlarımdan habersiz önündeki gazeteleri okurken ben manzarayı yutuyorum.

Kaşları çatılırken ağzı büzülüyor, alt dudağı şişiyor. Bütün gün ona bakmak isterdim ama... "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Sıçırıyor, kalem elinden düşüp yere inerken küçük bir çığlık atıyor. "Bay Smith."

"Triston," diye düzeltiyorum. Bu kısmen kişisel değilmiş gibi davranmanın bir anlamı yok. Ve tüm personel bu ayrımı anlayacaktır. Honeyeh bir hizmetçi olabilir ama burada benim ve Kincaid'lerin lütfuyla bulunuyor.

Belayla dans ettiğimi biliyorum ama adımın onun dudaklarında duymak istiyorum.

Odaya giriyorum ve kalemi almak için dizlerimin üzerine çöküyorum.

Ama o da eğiliyor, ellerimiz kalemin üzerinde buluşuyor, parmaklarım onunkileri kaplıyor.

Teni hayal ettiğim kadar ipeksi ve başparmağımı elinin arkasında gezdiriyorum.

Başını kaldırıyor, gözleri irileşiyor, dudakları şaşkınlıkla usulca ayrılırken benimkilerden sadece birkaç santim uzakta. "Özür dilerim Bay Smith-er-Triston."

Sikim sertleşti. "Gerek yok." Hareket etmek için herhangi bir girişimde bulunmuyorum, onun baş döndürücü bal çiçeği kokusu burun deliklerimi dolduruyor. "Evrak işleri nasıl gidiyor?"

"İyi." Geri çekilmeye başladı ama elini sıkıca kavradım. Bu kötü bir fikirdi. Onu becermeliydim. "Ben... um... gizlilik belgesini okuyordum."

"Okuyor muydun? Çoğu insan sadece imzalar. Aslında her çalışanın anladığından emin olmak için Bayan Raith'e o bölümü ilk gün çalışanlarla birlikte gözden geçirtiyorum."

Dudağını ısıyor. "Ben hukuk mezunuyum, sanırım sözleşmeleri çoğu insandan farklı okuyorum."

"Hukuk öncesi mi? İlginç bir seçim." Sonunda onu bıraktım, kabul edilebilir sınırı çoktan aştığımı biliyordum.

Kalemi de yanına alarak doğruldu. "Bence Amerika Birleşik Devletleri'ndeki hukuk sistemi ve demokrasi ilkeleri harika. Bunun bir parçası olmayı çok isterim."

Bu soruyu ona hizmetçi olarak işe almadan önce sormalıydım. Onu emlak ofisindeki bir asistanın yardımcısı olarak işe alabilirdim. Bu onun için daha iyi bir deneyim olurdu ve o zaman benim evimde olmazdı.

Ayrıca, orada çalışan bir sürü erkek de ona bakmakta özgür olacaktı. Başka erkeklerin gözlerinin onun üzerinde olması fikri beni biraz sinirlendiriyor. Tanrı aşkına, sahiplenici olmayı göze alamam. "Okulda kaçınıcı sınıftasın?"

Elleri kucığında kenetlendi. "Sadece ikinci sınıfım."

Bu kadar masum görünmesine şaşmamalı. "Mezuniyetine sadece iki yıl mı kaldı?"

"Bir seferde sadece birkaç ders alabiliyorum ve bu da uzun zaman alıyor."

Bu onu kaç yaşında yapar? Ayağa kalkıyorum, gözlerim önündeki kâğıt yığınının takılıyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Bu Bayan Raith'in işi, benim değil. Ama yine de Honeyeh normal bir çalışan değil.

Honeyeh başını sallıyor. "Hayır. Yine de teşekkür ederim." Gitmek istemiyorum, ki bu büyük bir sorun.

Mason'la yaptığım görüşmeye zar zor konsantre olabildim ve ona evimi gezdirmeyi teklif etmek üzereydim.

onunla daha fazla vakit geçirmek istiyordum ki telefonum kapıda birinin olduğunu haber verdi.

Cebimden telefonu çıkarıyorum, hemen Veronica'nın geldiğine dair bir mesaj çıkıyor.

Rahatlamış olmalıyım. Veronica, Honeyeh'e dokunmanın neden kötü bir fikir olduğunu bana hatırlatacak.

Ama Veronica iyi gününde de yıpratıcıdır. Şımarık. Kendini beğenmiş. Hayır cevabını kabul etmekte zorlanıyor, bu da ayrılığı iyi karşılamadığı anlamına geliyor.

Açık konuşmuş olmam önemli değil. Ama Veronica kurallara bağlı kalmaya alışık değil.

"O halde sizi evrak işlerinizle baş başa bırakayım." Gitmek için döndüğümde Bayan Raith kapıyı açmak için ofisinin kapısının önünden geçiyordu.

Ofisin kapısını kapatmak üzereydim ki, Veronica'nın Bayan Raith'in ulaşmasına fırsat vermeden ön kapıya vurma sesi elimi durdurdu. Bu toplantının nasıl başladığını anlayamadan bir homurtu kopardım.

Veronica şartları biliyordu. Bir ay boyunca kadınlarla çıkacağım. O kadar. Ama kadınlardan her biri benim kurallarımın istisnası olacağını düşünüyor. Fikrimi ve huyumu değiştirip beni koca aday yapacak kişi o olacak.

Dediğim gibi, Veronica her zaman her şeyin fazlası olmuştur. Ve kesinlikle özel olduğunu düşünüyor. Buraya her ne söylemeye geldiyse hiç hoş olmayacak.

Umursadığımdan değil.

Ama Honeyeh her şeyi duymak üzere. Personel olmanın bir parçası ama yine de iyi olurdu.

Şimdi keşkelerle oynamanın bir faydası yok. Honeyeh'i uzakta tutmak istiyordum ve Veronica bu amacıma ulaşmama yardım etmek üzere. Kapıyı açık bırakıp koridora çıkıyorum.

Bayan Raith kapıyı açar, Veronica daha kapıdan içeri girmeden bağırmaya başlar. "Nerede o? Onu görmek istiyorum.

o sıçan piçine söyle de işimizin bittiğini yüzüme söylesin."

Honeyeh arkamdan yumuşak bir çığlık atıyor. Bunun bir sıkıntı sesi olduğunu biliyorum ama yine de sikim seğiriyor. Kadınların bazen çıkardıkları o güzel seslerden biri.

"Bayan Clairmont. Sizi gördüğüme sevindim."

"Lütfen, Bayan Raith, beni yatıştırmayın. Sanki ikimiz de benim onun kadın listesindeki bir sonraki numara olduğumu bilmiyormuşuz gibi. Yani, onun pis bir aleti olan aşağılık bir pislik olduğunu biliyordum ama bu sefer mantıklı düşünebileceğini sanmıştım."

Boğazımı temizleyerek içeri girdim, sadece bu işin bitmesini istiyordum.

Ama Veronica beni görür görmez yüzü öfkeyle çarpıldı. "Seni İngiliz piçi!" diye bağıyor, ellerini yumruk yapıyor.

Bana takılabilecek pek çok isim var ve ilk söylediklerinden bazıları isabetli oldu. Ama İngiliz aristokrasisi *piç* terimini ciddiye alır. Bir düklüğün yedeği olarak piç, olmadığım birkaç hakaretten biri. "Seni görmek de harika, Veronica."

"Sakın bana patronluk taslamaya kalkma!" Jimmy Choos ayakkabılarını mermer zemine vurarak bana doğru yürüyor. "İlişkimizi bir Docusign aracılığıyla mı sonlandırdın?"

Docusign etkilidir. "Senden fesih tarihi açıkça belirtilen ilk ilişki anlaşmasını imzalamayı istediğimde bu kadar sinirlenmemiştin."

"Çünkü ben-" diye hayıflanıyor.

Ne düşündüğünü biliyorum, sözünü bitirmesine gerek yok.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Veronica, ama dürüst olmaktan başka bir şey yapmadım."

Dudakları kıvrıldı. "Dürüst mü? Beni seks için kullandığın konusunda mı?"

Yoksa kariyerini ilerletmek için miydi?"

Hafifçe homurdandım. Seks en iyi ihtimalle vasattı ve iyi bir magazin malzemesi olsa da, herhangi bir anlaşma yapmama pek yardımcı olmadı. Gerçek şu ki, o da bir başka güzel yüzdü.

Babası yirmi yıl önce başarılı bir yatırım bankacısı olsa bile.

Biraz daha bağırmak için ağzını açıyor ama sonra yine duruyor, gözleri omzumun üzerinden geçip kısılıyor.

Çenem geriliyor çünkü Honeyeh'in Bayan Raith'in ofisinden çıktığını zaten biliyorum.

Veronica'nın elleri tırnaklarını pençelere benzetecek kadar gevşedi. Ve tam Honeyeh'i hedef alıyorlar.

"Kim o?" diye tıslıyor, bakışları Honeyeh'den aşağı kayarken dudağı kıvrılıyor. "Bir sonraki fethin mi? Kadınlarını artık yurtdışından mı getirtiyorsun?"

"Veronica," sesim kaçınmaya çalıştığım keskin notayı alıyor. Honeyeh'i kişisel bir ilişkimiz olabileceği düşüncesinden korkutmak istiyorum, ona kalıcı olarak zarar vermek değil. "Personelimi suiistimal etmek sözleşmede açıkça yasaklanmıştır."

"Personel mi? Şimdi de sikini yalaması için hizmetçi mi tutuyorsun?" Honeyeh'e dönüp bakarak tükürüyor. "Sakın yapma. O sizi yiyip bitirecek ve sonra da leşinizi çürümeye terk edecek ruhsuz bir hayvandır."

CHAPTER FOUR

HONEYEH

TRISTON iki adımda Veronica'ya ulaşır, eli kararlı bir şekilde onun dirseğini kavrar. Onu ön kapıya doğru götürürken hırıltılı bir ses çıkarır, Veronica onun uzun adımlarına ayak uydurmakta zorlanır.

Ama Veronica'nın işi bitmedi, hala omzunun üzerinden bana doğru kin kusmaya devam ediyor. "Sen özel değilsin, bu yüzden öyle olduğunu düşünme. Sen sadece bir numarasın, emirlerini yerine getirmesi için para ödediği bir fahişe."

Kendimi hiçbir zaman özel biri olarak görmedim. Bu noktada, ortalama olmaya razıydım. Ama Brittany'nin teklifine rağmen kendimi satmayı hiç düşünmedim. Bu fikir beni hastalıklı bir korkuyla dolduruyor.

"Senden önce bir sıra kadın vardı ve senden sonra da bir sıra olacak."

Triston kapıyı açıyor, dışarı çıkarken eli hâlâ Veronica'nın dirseğinin altında, onu da yanında sürüklüyor.

Bayan Raith bana doğru koşarken ağzım bir karış açık bakakalıyorum. "Çok özür dilerim, Honeyeh. Buralar genelde bu kadar heyecanlı olmaz."

"I..." Bir yumru yuttum. Veronica'nın sözleri kin doluydu. Ve birçoğu beni hedef alsa da, durumu değerlendirmesi tamamen yanlıştı. Ben sadece Triston Smith'in üzüldüğü bir kıyım. Ortağıyla teğet geçen bir kız, bu yüzden bana bir iyilik yapıyor ki bu aslında Mason'ın yararına.

Triston eve geri dönüyor, uzun adımları aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyor, bakışları içimi telaşlandıran bir yoğunlukla dolu.

Kan kulaklarıma hücum ederken kalbim göğsümde çırpınıyor. Şu anda merak etmek zorundayım.

Veronica'nın sözlerinde doğruluk payı var mıydı? Benden...

"Honeyeh," Triston'ın sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Sana evi gezdirmeme izin ver."

Eliyle dirseğimi hafifçe kavradığında biraz şaşkın ve ne diyeceğimi bilemez bir halde başımı sallıyorum. Sorumluluk sahibi bir adam, bunu inkar etmek mümkün değil ve beni Bayan Raith'ten uzaklaştırıp tekrar giriş yolunun ortasına götürmesine izin veriyorum.

Bir yanım Veronica'yı, söylediklerini sormak istiyor ama dilimi tutuyorum. Eğer az önce olanları tartışmak isterse, konuyu açacaktır. İstemiyorsa, sormayacağım.

Solda büyük bir çalışma odası var, sağda ise... "Balo salonundan başlayalım."

"Balo salonu," diye tekrarlıyorum, bir an tereddüt ediyorum. Kimin balo salonu var ki? Beni devasa alana götürürken parmakları kolumun açıkta kalan derisini hafifçe okşuyor. Kırk metre genişliğinde olmalı ve evin uzunluğu boyunca uzanıyor, Fransız kapılardan oluşan bir duvar resmi bir bahçeye açılıyor.

"Çok fazla, biliyorum," diyor gülerek. "Ama ailemin şirketinin CEO'su olarak çok sayıda etkinliğe ev sahipliği yapıyorum."

Killian ve Chloe'nin düğününü burada yapmadıklarına inanamıyorum. Kardeşinin kullandığı otel odasından çok daha güzel bir yer. Ve bahçe... "Çok güzel."

"Teşekkür ederim," diye tekrar yürümeye başladı, balo salonundan evin arka tarafına doğru ilerliyordu. "Balo salonunun sonunda mutfığa bağlanan bir hol var. Oradan evin çok daha kişisel alanlarına geçiyoruz."

Başımı salladım. Personelin hem kamusal hem de özel alanlara hizmet verdiğinden eminim ama bir not alıyorum. Kişisel alanlara girmeden önce dikkatli olun.

Koridordan aşağıya, çift fırınlı Viking ocaklarının tüm duvarı kapladığı, odanın ortasını dolduran yirmi ayak uzunluğunda bir adaya sahip devasa endüstriyel mutfığa dönüyoruz. "Vay canına."

Triston kıkırdıyor. "Mutfaktan balo salonundan daha fazla etkilenmiş görünüyorsun."

"Burası bir amaca hizmet eden bir yer," diyorum sesimi renklendiren hayranlığı duyarak. Boğazımı temizliyorum. "Etkileyici."

Çok daha küçük ikinci bir mutfığa geçerken o da başını sallıyor. "Burası smoothie yapmak ya da sakın bir akşam yemeği için benim kişisel alanım."

Bu mutfak, tonozlu tavanları ve tavandan tabana pencereleri olan bir aile odasına açılıyor. Rahat ama görkemli bir yer ve Triston'ı daha rahat kıyafetler içinde, geniş kanepede uzanırken hayal edebiliyorum.

Onu daha rahat bir pozda düşünmek yanaklarımın ısınmasına neden oluyor. Eli hâlâ kolumda, avucunun verdiği hafif sert his tenimi hassaslaştırıyor ve kızartıyor.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, en çok vakit geçirdiğim odalardan biri burası. Mahremiyet için arka tarafa sıkışmış durumda."

"Elbette," diye karşılık veriyorum, bana burada mümkün olduğunca az bulunmam gerektiğini söylediğinden eminim. "Burada kaç personeliniz var?"

"Zemin ekibi, muhafızlar, ev personeli," hesap yapar gibi tavana bakıyor. "Elliye yakın."

Nefesim kesildi. Bu çok büyük bir sayı.

Onun yanıtı kıkırdamak olur. "En büyük kardeşimin yönettiği Düklük malikanesinde en az iki yüz

Çalışanlar ve benim büyüdüğüm evde yüz kişi vardı. Bu ev ve personel kıyaslandığında küçük kalıyor."

Başımı sallarken dudaklarım aralanıyor. Triston kraliyet ailesi gibi büyüdü. Hayal bile edemiyorum...

"Sana bir sır vereceğim," derken sesi alçalıyor ve kendimi eğilmiş, ahşap ve deri notaları içeren kolonyasının erkeksi kokusunu yakalarken buluyorum.

"Nedir o?" Fısıldıyorum.

"Böyle bir eve sahip olmak, daha kişisel bir alanda ev sahipliği yapmak, fark yaratan şeylerin bir parçası, insanların size daha fazla güvenmesini sağlıyor."

Bu bir sır gibi görünmüyor, ancak sözlerin haklılığı var. Burada olmak bir otelden çok daha kişisel hissettiriyor. "Kardeşinin burada evlenmemesine şaşırdım."

Kıkırdıyor. "Aile gerçeği bilir. Bu evdeki odaların çoğu bir illüzyon. Ve benim illüzyonum olduğu için, burası kardeşlerimin evlenmek isteyeceği son yerlerden biri olabilir."

Bu sözleri düşündüm, gerçekten anlamadım. Ailemin değerli bir şeyi olsaydı, bununla sevinmek isterdim.

Ama ikinci kata çıkarken bu düşüncüyü kendime saklıyorum. "Bir dizi merdiven daha."

Triston beni hafifçe önüne itiyor, böylece daha dar olan basamaklarda tek sıra halinde ilerliyoruz. "Girişteki kamusal kullanım için, Bayan Raith'in ofisinin yanındaki personelin günlük kullanımı için ve bu da benim kendi özel geliş gidişlerim için. Doğruca ana yatak odasının kapısına çıkıyor."

Tepeye ulaşıyorum ve Triston'ın evin hangi bölümünü görmemi istiyorsa bana onu göstermesini beklerken kenara çekiliyorum.

Eli hemen tekrar dirseğime yerleşiyor. Sadece dokunuşunu hoş bulmuyorum, aynı zamanda elinin sağladığı sözsüz yönlendirmeden de keyif alıyorum. Neredeyse her durumda bir başkasının liderliğini takip etmekte daha rahatım ve bugün özellikle gerginim.

Ama kapıyı açıp yatak odasına girdiğimizde, nefesimi içime çekerken ayaklarım duruyor ve Veronica'nın sözleri kafamda yankılanıyor. Beni neden buraya getirsin ki? Gerçekten ne iş için buradayım?

Kıkırdayarak başını bana doğru çeviriyor. "Yatak odamın bile tozunun alınması gerekiyor."

"Toz mu?"

"Evet. Seni bu göreve getirmeye karar verdik." "Oh," diye küçük, gergin bir kahkaha attım. "Ne kadar aptalca. I..." I yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. "Tabii ki burada toz almam gerekecek. Mutfak personeli olacağımı sanıyordum, bu yüzden..." Kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

Uzun, yavaş bir nefes alıyor, duraksarken gözlerini uzaktaki duvara diyor. "Yeteneklerini ve mizacını en iyi nasıl kullanabileceğime karar vermeye çalışıyordum ve seni burada gördükten sonra aklımda senin için farklı bir rol var. Sadece temizlik görevlerin hafiflemekle kalmayacak, aynı zamanda benimle diğer personel arasında bir tampon görevi görmeni istiyorum."

Bunun ne tür gerçek görevler gerektirebileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama yine de başımı sallıyorum. Kazançlı bir işte çalıştığım sürece, gerekirse bu evin her santimini ellerim ve dizlerim üzerinde f ı r ç a l a y a b i l i r i m .

Beni başka bir kapıya doğru yönlendiriyor ve o kadar lüks bir banyoya giriyoruz ki, sanki bir dergide olması gerekiyormuş gibi görünüyor. Duş, birkaç duş başlığı ve arka bahçenin geniş manzarasını sunan, boydan boya uzanan uzun ve dar bir pencere ile altı fit uzunluğunda.

"Derinlemesine fırçalama yapan bir temizlik ekibi var, ancak onların dışında sadece çok az sayıda personel bu alanlara erişebiliyor. Sen de onlardan biri olacaksın."

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. "Gerçekten mi?"

Gülümsüyor. "Dediğim gibi, hoş bir tarzın var Honeyeh. Sessiz. Vicdanlı."

Çenemi eğiyorum. "Teşekkür ederim."

"Burada bir değer olacaksın. Şimdi size ikinci katın geri kalanını göstereyim. Sonra resmi yemek salonuna geçebiliriz.

Bayan Raith işe giriş işlemlerinizi tamamlamanız için sizi tekrar odaya götürmeden önce."

"Benim için başka evrak işi var mı?"

"Hayır ama imza ikramiyeni verdikten sonra seni bugün işe başlatacak."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak, öyle büyüyorlar ki. "Affedersiniz. İkramiye mi?"

"Maaş çekleri her iki haftada bir, önceki iki hafta için verilir. Çalışanların bütün bir ayı maaş almadan geçirmelerini önlemek için sık sık başlangıç ikramiyesi veriyorum."

"Çok düşüncelisin," diye fısıldıyorum, gerçekten de gözlerim doluyor. Ne kadar para olursa olsun, yardımcı olacaktır.

"Bana çok fazla kredi verme. Veronica'nın doğru bildiği birkaç şey var. İkramiye vermek sadakat yaratır. Personel değişimini sevmem çünkü sadakat sağduyuya yol açar."

Başımı salladım. Bana maaş olarak önerdiği parayla, beni kabul ettiği sürece kalacağım.

Ama Triston ikinci kez stratejiden söz ediyor. İnsanlarda ideal tepkiler yaratmak için büyük çaba harcıyor. Bu dikkatimi çeken bir özellik.

Bayan Raith'e dönmeden önce evdeki ofisini, yedek yatak odalarını ve resmi yemek odasını gördüğüm tura devam ediyoruz.

Triston, Bayan Raith'in ofisinden ayrılmadan önce çenesini bana doğru eğiyor. Patronum olacak adam hakkında hem daha fazla hem de daha az şey bildiğimi hissederek kapıyı izlemek zorunda kalıyorum.

Bayan Raith boğazını temizliyor.

Triston Smith hakkındaki düşüncelerimi bir kenara bırakmak için başımı hafifçe sallayarak ona dönüyorum.

İlk geceki kadar çekici değil; hatta daha da çekici. Ama o aynı zamanda benim yeni patronum ve bu iş Darius için ihtiyacım olan parayı biriktirmek için bir fırsat.

Triston hakkında hayal kurmayı göze alamam. O ilgilense geri dönse bile, ki o değil, bu açık o

bağlılık göstermiyor ve bu benim biriyle çıkmak için tek şartım.

Bayan Raith, "Cuma akşamı bir yardım gecemiz var," diye bilgi verdi. "Hazırlıklara çoktan başladık ve umarım evi hazırlamaya yardım etmek için hemen işe koyulmanın bir sakıncası yoktur."

"Elbette," diye yanıtlıyorum. "Başlamak isterim. Teşekkür ederim." "Güzel," diyor bir zarfı bana doğru iterken. "Bu senin imza ikramiyen. Yarın saat sekizde burada olmanı istiyorum."

Başımı sallayıp zarfı çantama atıyorum. Çalıştığım her gün paramı aldığım bir başka gün. Uzun zamandır ilk kez gerçek bir umutla doluyum. Bu da başımı öne eğip gözlerimi patronumdan uzak tutmak için yeterli bir sebep.

Bu gerçekten harika bir şeyin başlangıcı olabilir.

CHAPTER FIVE

TRISTON

ÖĞLEDEN SONRAKİ SAATLERİM, sabahkinden daha verimli geçmiyor. Gün boyu Honeyeh'i evimde, özel alanlarımda, çeşitli mobilya parçalarının üzerine eğilmiş olarak hayal ediyorum...

Gençliğimde ilk kız arkadaşım ile birlikte olduğumdan beri bir kadın hakkında bu kadar çok fantezi kurmamıştım.

Sırf işimi halledebilmek için kendimi banyoya kapatıp bir tanesini çıkarmayı düşünüyorum.

Telefonum kapıya birinin yaklaştığını haber verdiğinde neredeyse rahatlıyorum.

Video yayını kontrol ediyorum, kardeşim Killian'ın Honda Pilot'u garaj yolundan çıkarken ekranda beliriyor.

Seçtiği araç karşısında başımı sallıyorum. Vegas'ta mümkün olduğunca anonim bir şekilde dolaşabilmek için seçilmiş. Killian'la ilgili bir şey var. Uzun bir süre onun deli olduğunu düşündüm.

Ailemizin kirli adamı oldu, çirkin ve genellikle kanlı olan tüm işleri yaptı.

Bu da ona hiçbir filtre kullanmadan aklına geleni söyleme hakkı veriyor. Bu hepimizin başını belaya sokuyor.

bir süre, onu daha az yaptığını düşündüm. Ama bazı açılardan onu daha iyi yapıyor. Daha iyi. Dürüst. Gerçek.

Ailedeki rolüm bana asla böyle bir özgürlük vermezdi. Randevu sözleşmesine kadar her şey özenle hazırlanmış bir cephe.

İşinin bazı ciddi dezavantajları olmadığından değil. Hepimizin katlanması gereken sıkıntılar var.

Ama artık evli olduğuna ve onu hiç görmediğim kadar dengeli görüldüğüne göre, şirketteki rolünün değişmesi gerektiğini biliyorum.

Onu hem bizim hem de Kincaidlerin güvenliği için çalıştırıyoruz. Çünkü Killian düşmanlarımız hakkında her türlü istihbaratı toplamak için gölgelerin içinden geçme yeteneğini kullanırken, Jake Kincaid güvenlik izlemenin giriş ve çıkışlarını öğrendi. Birlikte durdurulamaz bir güç olurlar.

Evdeki tüm güvenliğini kurması için bir şirket tuttum, ancak şirket içi bir ekip, yasal olanın gri tarafındaki herhangi bir faaliyeti daha iyi gizlememizi sağlayacaktır.

Killian kapının önünde durdu, arabadan indi ve merdivenlerden çıktı.

Ayağa kalkıyorum, hareket etmeye hevesliyim, masamdan kalkmak için bir bahane arıyorum. Normalde kardeşimle koridorda karşılaşmam ama bir saniye daha oturmaya dayanamıyorum. Ama merdivenlere doğru ilerlerken onu ne görüyorum ne de duyuyorum.

Koşar adımlarla zemin kata iniyorum, koridordan geçip girişe doğru ilerlerken hâlâ kardeşimi bulamıyorum.

Durduğum yerde. Killian balo salonunun devasa girişinin pervazına yaslanmıştı.

Kollarını kavuşturmuş, çenesini yukarı kaldırmış. "Söyle bakalım. Kardeşimle tekrar nasıl tanıştın?"

Girişe ulaştığımda balo salonuna bakıyorum, kalbim neredeyse göğsümde duracak. Honeyeh üç metrelik bir merdivene çıkmış, odayı süsleyen üç kristal avizeden birinin tozunu alıyor.

"Honeyeh." Sesim keskin ve onun şaşkınlıkla başladığını görüyorum. Düşeceğini düşünerek kalbim duracak gibi oluyor ama kendini toparlayıp merdivenin tepesine tutunuyor ve toz bezi büyük bir gürültüyle yere düşüyor.

Bir çığlık atıyor, ellerinden biri göğsüne geliyor. "Çok özür dilerim."

"Üzülme. Sadece yere yat," diye bağırarak ona doğru ilerliyorum. Onu böyle merdivenlerde istemiyorum, bu tehlikeli.

İçgüdüsel tepkimi sorgulayamıyorum, telaşlı hissetmekle çok meşgulüm.

Ben merdivenin dibine ulaştığımda bir bacağını bükerek aşağı inmeye başladı. Sadece ona yardım etmek istemiştim ama...

Elbisesinin üstünden, kışının dolgun ve yuvarlak kıvrımlarını vurgulayan küçük beyaz külotuna kadar görebiliyorum.

Kalçalarını kavrayıp inmesine yardım etmek için ellerimi uzatırken bile sikim kaya gibi sertleşmişti.

Bu bir hata olabilirdi.

Kalçalarının kıvrımı ellerimi dolduruyor, kas ve yumuşaklık kombinasyonu beynimi allak bullak ediyor.

"Ahem," diyor Killian arkamdan. "Sorduğum gibi..." "Şimdi olmaz, Killian," diye bağırdım. "Bayan Raith," diye yüksek sesle sesleniyorum,

O yere adımını atarken bile ellerim Honeyeh'in üzerinde kalıyor.

evimin yöneticisi bir an sonra beliriyor. "Mr. Smith?"

"Honeyeh neden merdivenin üstünde?" Kelimeler bir suçlama gibi çıkıyor. Kısa bir süre kardeşime bakıyorum, kaşları alnında yukarı kalkmış.

"Toz alıyordu," diye cevap veriyor Bayan Raith, başını yana eğerek. "Uygun bir rol olacağına karar verdiğimiz gibi."

Uzun bir nefes alıyorum, ellerimi yavaşça Honeyeh'in vücudundan çekiyorum, o da dönüp bana bakıyor, kendi

Gözleri sorularla doluydu, etraflarındaki kırıksıklıklar endişesini gösteriyordu.

Kahretsin. Ona kızgın olduğumu düşünüyor. Elim sırtının küçük kısmına geliyor, avuç içim muhteşem kıvrımına doğru genişliyor. "Neden bugünlük eve gitmiyorsun, Honeyeh? Yarın görüşürüz."

"Eve gitmek mi?" O zaman bana dönüyor, böylece elim onun küçük belinin kıvrımına kayıyor. Girintiye küçük bir sıkma hareketi yapıyorum. "Yanlış bir şey mi yaptım? Her neyse düzeltebilirim. Ne gerekiyorsa yapacağıma söz veriyorum. I..." Panik her geçen kelimede sesini dolduruyor.

"Yanlış bir şey yapmadın," diye onu temin ediyorum ve belini bir kez daha sıkıyorum. Ona dokunmadan duramıyorum. "Merdiven işi için giyinmemişsin. Hepsi bu. Bu senin güvenliğine ilgili. Seni koruyorum."

Başını salladı. "Cuma günü büyük bir etkinliğiniz olduğunu biliyorum. Bugün daha fazla iş yapabilirim, sadece farklı bir çeşitlilikte. Avizeleri bitiremezsem, belki tabakların hazırlanması ya da gümüş takımların cilalanması gerekebilir."

Killian yüksek sesle boğazını temizler. "Senden parlatmanı istediği şeyin gümüş takımlar olduğundan emin değilim."

Honeyeh'in yüzünü tam bir kafa karışıklığı kaplıyor ama ben öldürmeye niyetli bir bakışla kardeşime bakıyorum. Hiç yardımcı olmuyor.

Hiç de endişeli görünmüyor. Hatta sırtışı genişliyor. Sıkışmayı itiyor ve elini uzatarak bize doğru yürüyor. "Ben Killian Smith."

Honeyeh çekingen bir tavırla elini onunkine koyuyor. "Honeyeh Karimi."

"Memnun oldum, Honeyeh."

"Seninle de." Elini bırakıyor. "Evliliğiniz için tebrikler. Çok güzel bir törendi."

Killian'ın alnı şaşkınlıkla kırılıyor. Ama Honeyeh'e kapıyı gösteriyorum. "Nereye park ettiğinizi bilmiyorum ama personel için çok yer var-"

"Oh, arabam yok." Honeyeh başını sallıyor.

"Buraya nasıl geldin?" Ayrıntılar konusunda kendimle gurur duyarım ama bu aklıma gelmemiştir.

"Otobüsle." Durağa doğru belli belirsiz bir işaret yapıyor, sonra kapıya doğru dönüyor.

"Otobüs mü?" Onu durdurarak soruyorum. "Ama o durak neredeyse bir mil uzakta."

"Ben alışkınım," diyor omuz silkerek. "Ve yürümeyi seviyorum. Burada çalışma fırsatı verdiğiniz için size tekrar teşekkür etmek isterim."

Killian tekrar yanıma geldi. "Arabam kapının hemen yanında park halinde. Sizi bırakmama izin verin."

Ne yaptığını biliyorum. Bilgi almak için onu pompalayacak.

Ama o başını sallıyor. "Gerek yok. Çoğu yere yürüyerek giderim, sıcakta bile. Bana bir şey olmaz."

"Israr ediyorum." Elim yine sırtında, onu hafifçe ileri itiyorum. Hiç tereddüt etmeden yürümeye başlıyor, dokunuşuma anında itaatle karşılık veriyor.

Dokunuşuma verdiği tepki sikimi yeniden sertleştiriyor. Yatakta da böyle olur muydu?

Şimdi onun için arabanın arka kapısını açarken granit gibiyim, kapıyı kapatıp kendimi ayarlamadan önce içeri girmesine yardım ediyorum. Killian beni görüyor ve arabanın sürücü koltuğuna doğru yürürken ıslık çalmaya başlıyor.

Kardeşimin ıslık çaldığını daha önce hiç duymamıştım. Bu çok garip. Yolcu kapısını açıyorum ve siyah deri koltuğa kayıyorum. Buraya gelirken kullandığı klimadan dolayı hâlâ serin. Başımı çevirdiğimde Honeyeh'in eteğinin ucuyla oynadığını görüyorum.

Bu da bana hemen külotunu hatırlattı. Hay sikeyim.

Ben kapının düğmesine basarken Killian sürücü kapısını kapatıp motoru çalıştırıyor.

"Ee Honeyeh," diye başlıyor, dikiz aynasından gülümseyerek. "Düğününden bahsetmiştin..."

Honeyeh başını sallar. "Charlotte Kincaid'in bir arkadaşıyım." Pencereden dışarı bakıyor. "Mason bana otelde bir iş verecek kadar nazikti ama Bay Smith-"

"Triston," diye araya girdim.

"Triston onun yerine bana burada bir iş teklif etti."

Killian aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. Sanırım muhtemelen haklıydı. Şimdi hangimizin akli dengesi yerinde? "Ve hizmetçi olarak çalışmaktan memnun musun?"

"Oh evet," Killian'a bakıyor, dudaklarında içten bir gülümseme. "Çok."

Killian başını eğiyor. "Öğrenci borcu mu?"

"Tıbbi," diye cevap veriyor, eli titriyor. "Kardeşim hasta."

Bana bakan Killian'ın gözleri irileşiyor. Sanırım anladı. Umarım anlamıştır. Ben bile bu kadar nazik ve şefkatli bir kadını kullanacak kadar kalpsiz değilim.

"Bunu duyduğuma üzıldüm, Honeyeh. Ciddi bir şey mi?"

"Teşekkür ederim," diyor Killian'a. "Karaciğeri aşırı safra üretimi nedeniyle hasar görmüş. Nakil için beklerken çok fazla bakıma ihtiyacı var."

Göğsüm sıkışırken Killian sessizce "Tanrım," diye cevap veriyor. Bu onun taşıması gereken büyük bir yük.

"Her şey yoluna girecek," diye gülümsüyor yine, sanki herkesi ikna etmeye çalışıyormuş gibi. Onu kucağıma çekmek istiyorum. "Bu pozisyon çok yardımcı oluyor ve onun vakasını üstlenen gerçekten iyi bir cerrahım var." Duruyor, ellerini tekrar kavuşturuyor. "Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Gelinin çok güzeldi. Elbisesi, saçları, çiçekleri. Bir peri masalı gibiydi."

Killian'ın gülümsemesi yumuşar. "Teşekkür ederim. Aynı fikirdeyim. Chloe içiyle dışıyla tanıdığım en güzel insan."

Kardeşıme bakıyorum. Chloe'yi sevdiğini biliyorum. Ondan çılgınca etkilendiğini. Ama sesinde duyduğum şey saygı.

Killian'ın bu tür övgüleri kimseye verdiğini duymadım.

Otobüs durağına varıyoruz ve Honeyeh kendi kapısını açıp arabadan iniyor. Killian'a "Getirdiğin için teşekkür ederim," diyor. "Yarını iple çekiyorum," diye mırıldanıyor bana, arabanın kapısını kapatmadan önce ve üstü kapalı banka doğru yürüyüp metal koltuğa oturuyor.

Orada başka kimse yok ve onu burada yalnız bırakma düşüncesinden dolayı içimde bir sıkıntı hissediyorum.

"Beklememi ister misin?" Killian sürücü koltuğundan soruyor.

Tam olarak düşündüğüm şeyi yüksek sesle söylemiş olmasına rağmen ona kaşlarımı çatıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Mağara adamı gibi davranmandan bahsediyorum." "Mağara adamı mı?" Daha yüksek bir sesle tekrarlıyorum.

"Koruyucu, yırtıcı. Onu omzuna atıp üst kata çıkmanı beklerdim."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Ben yeni evlendim. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum." Arabayı vitese takıyor, Honeyeh'e el sallıyor ve yönünü değiştiriyor. "Ve ondan hoşlanıyorum."

"Ondan hoşlanıyor musun?" Killian'a karşı daha nazik olmaya çalışıyorum. Ama o beni sinirlendiren şeyler söylüyor. Şu anda olduğu gibi.

"Dürüst. Tatlı. Sevecen. Muhteşem." Sonuncusunu çıkarıyor ve bir ıslık daha çalıyor. "Ve vücut... Bir erkek çok daha kötüsünü yapabilirdi," kaşlarını oynatıyor.

Hayal kırıklığı dolu bir ses çıkardım. "Anlaşabilecek bir erkek olsaydım bile, Honeyeh seçeceğim türden bir kadın değil."

"Veronica öyle mi?" diye soruyor burnunu kırıstırarak. "Güçlü bir çift mi olmak istiyorsun?"

"Ben herhangi bir çift yapmak istemiyorum. Bunu herkesten çok senin anlamın gerekir."

"Nedenmiş o?" diye sorar, kapıya yaklaşırken.

Telefonu çıkardım ve tuşa bastım. Ailemde kardeşimiz Win en büyüğümüz ve Grandmont'un yeni Dükü. Varis olduğu için oldukça erken yaşta yatılı okula gitti.

Sırada ben varım, ikizim Gris'ten dört dakika büyüğüm. Ama görünüşe göre dört dakika önemli. Çocukluğumdan beri, boktan babamızın hışmına uğramam bekleniyordu. Ve o zamandan beri tüm operasyonu bir arada tutmak benim işim oldu.

Ama Killian ve benim bu konuya girmemize gerek yok. "Buraya ne için geldin?"

"Bugün Mason'la konuştun mu?" Arabayı bir kez daha park ederek soruyor.

Koltuğumda dönüp ona bakıyorum. "Evet. Neden?"

"Rusların genelevlerine göz kulak olmamı istiyor. İşlerinin istihbarat toplamadığım tek kısmı bu. Uyuşturucu ticareti rotalarını, kumarhanelerini biliyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. Öncelikle, bu konuda Mason'a katılmıyorum. Rus Bratva'dan hoşlanmasam da, Dimitri yanında çalışan kadınlar söz konusu olduğunda oldukça ahlaklı bir adam. Las Vegas'ın en tanınmış genelevlerinden bazılarını işletirken, onun İŞ o tasarlanmış için her ikisi de korumak ve onların rızasını kazanıyor. Seks ticareti olmadan Günah Şehri olmazdı ve Dimitri buranın en iyisi. "Ben hoşuma gitti."

"Neden olmasın?"

"Birincisi, bu iş için en iyi adam o. Ve ikincisi... kadınlarla dolu bir binayı eklediğinizde ikincil hasar için çok daha fazla alan var."

Killian yüzünü buruşturur. "Ben de bundan hoşlanmıyorum. Chloe bir genelevde takıldığımı öğrenirse taşaklarımı keser."

"En büyük endişen bu mu? Bütün bir Rus Bratva kuvveti oraları koruyor ve sen minyon bir sarışın için mi endişeleniyorsun?"

"Bratva'ya katlanabilirim," diye mırıldandı. "Chloe beni yatağımdan atarsa gerçekten deliririm."

Bu cümlede o kadar çok yanlış var ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Erkekler Killian'ın önünde titiyor. Chloe gerçekten bu kadar güce sahip mi?

Seks gerçekten bu kadar iyi olabilir mi?

Aklıma hemen Honeyeh ve o beyaz külot geliyor. Onun içine batmak nasıl bir his olurdu? Tanrım, başım gerçekten belaya girmek üzere, çünkü öğrenmek istiyorum.

CHAPTER SIX

HONEYEH

BAYAN. Verdiği üniformayı giyerken RAITH'in gözleri üzerimde geziniyor. Yakalı ve önden düğmeli basit bir siyah Oxford elbise, ama kıvrımlarımı saracak şekilde pensli.

Destekleyici ama sevimli siyah Keds ayakkabılarla eşleştirildi. "Etkinlikler sırasında spor ayakkabıları topuklu ayakkabılarla değiştiriyoruz.

ayakkabılar. Bunlar daha az rahat ama etkinlikler için daha uygun. Bu Cuma olduğu gibi birkaç siyah kravatlı etkinlikte size kare yakalı, diz hizasında sade bir siyah elbise verilecektir."

Temizlik ekibini gördüm, evi gerçekten fırçalayanları. Üzerlerinde beyaz pantolon, beyaz gömlek ve aynı beyaz Keds ayakkabılar vardı.

"Eve gelirken başka ayakkabı giymenizi ve sadece evde giymek üzere bunları getirmenizi rica ediyoruz."

Başımı sallıyorum, evi daha temiz tuttuğu için mantıklı geliyor.

"Herhangi bir sorunuz olursa sormaktan çekinmeyin," diye bitiriyor ve bana programa benzeyen bir kâğıt uzatıyor.

"Nedir bu?"

"Bay Smith'in iş haftası boyunca geliş gidişleri. Sizin işiniz o odayı kullanmadığı zamanlarda toz almak. Hâlâ spor salonunda, bu yüzden onun odasından başlamak isterseniz, o duş almak için yukarı çıkmadan önce işi bitirebilirsiniz."

"Bayan Raith bana içinde ihtiyacım olan tüm malzemelerin bulunduğu bir temizlik sepeti uzatırken derin bir nefes alıyorum.

"Ve unutma, Honeyeh, biz noktaları kaçırmayız. Her şey mükemmel olmalı."

"Mükemmel," diye tekrarlıyorum. Ofisinin yanındaki arka merdivenlerden yukarı çıkarken Triston'ın yatak odasının kapısını aralıyorum ve işe koyulmadan önce odanın boş olduğundan emin olmak için hızlı bir tarama yapıyorum.

Banyo ile başlıyorum, toz bezini eşikler, aynaların üstü, aydınlatma armatürleri gibi yüzeylerde gezdiriyorum.

Bu yüzeylere temizlik ekibinin dokunmadığını varsayabilirim ama daha sonra tekrar kontrol edeceğim.

Banyoyu bitirdikten sonra yatak odasına geçiyorum.

Oda, boz kahverengi ve grinin sessiz ama erkeksi tonlarıyla döşenmiş. Büyük yatakta tamamen beyaz nevresimler var. Böyle bir şeyi temiz tutmayı hayal bile edemiyorum.

Gri sehpa'nın tozunu alırken ağzım seğiriyor, tüm yüzeyi temizlediğimden emin olmak için üstlerine yerleştirdiğim birkaç eşyayı hareket ettiriyorum.

Yatak, modern çizgilere sahip ahşap bir çerçeveye oturuyor ve kenarlarının tozunu alarak yatağın tamamını dolaşıyorum.

Oda çok sessiz, çalışırken zihnim özgürce dolaşıyor, çoğunlukla burada yaşayan adamla ilgili düşüncelerle dolu. Onunla bu yatakta olmayı hayal etmem yanlış mı? Ellerinin nasıl hissettireceğini, beni nasıl egebileceğini...

Toz almaya devam ediyorum, pencerelerin etrafında dolaşıyorum, üzerinde şehir manzarası resmi olan modern bir şifonyere doğru ilerliyorum.

Şifonyeri cilayla sildikten sonra toz bezini geri çekiyorum, parmak uçlarımda duruyorum ve resim çerçevesinin üstünden toz bezine ulaşmak için kısmen masanın üzerine eğiliyorum.

Hâlâ bir köşeyi tutturamıyorum, bu yüzden daha da fazla eğiliyor, o noktayı tutturmak için ayak parmaklarımın ucuna basıyorum.

"İlginç."

Geri sıçrarken neredeyse çığlık atacaktım.

Triston kapı aralığında eğilmiş, terden parlıyor, boynunda küçük bir havlu, beni izliyor.

"Çok üzgünüm Bay Smith," diye nefes nefese kaldım.

"Programa alışıcağım."

Gözleri üniformamın üzerinde gezinirken kaşları kalkıyor. "O elbiselerden birinin üzerime bu kadar oturduğunu hiç görmemiştim."

Kendime bakıyorum, yanaklarımdaki ateşi uzak tutmaya çalışıyorum. "Bir üst beden bel kısmı çok büyüktü."

"Hmmm," diye mırıldanarak odaya giriyor ve odayı geçerek önümde duruyor.

Tişörtü omuzlarının genişliği boyunca uzanıyor ve o yaklaştıkça kendimi dudaklarımı yalarken buluyorum. Yüzümün hangi düşünceleri ifade ediyor olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden gözlerimde parladığından emin olduğum ilgiyi gizlemek için çenemi eğiyorum.

Sanki tüyler beni bir şekilde koruyacakmış gibi önümdeki pardösüyü tutarken benden bir adım ötede duruyor.

Onun yerine burnumu gıdıklıyorlar ve ben de çenemi yukarı çekiyorum. Ama bu, bakışlarımın onunkilerle buluşması anlamına geliyor.

Benim aksime, yüz ifadesi hiç okunmuyor. "Dediğim gibi, Bay Smith-"

"Triston."

"Ama..." Yutkunuyorum, bu isim meselesine değinmem gerekiyor. "Personelin geri kalanı..."

"Sen diğer personel gibi değilsin, Honeyeh. Bana Triston diyebilirsin. Ve odama serbestçe girip çıkan personel sen olacağın için, seni temin ederim ki, içeri girdiğimde seni şifonyerimin üzerine eğilmiş olarak görmekten rahatsız olmam."

Kaşlarım çatıldı. Neden onun evinde böyle bir güvene ya da özgürlüğe sahip olayım ki? Kardeşi Killian'ın yorumunu hatırlıyorum. Bir şeyleri parlatmakla ilgili olan...

Bu ne anlama geliyor?

Brittany'ye sorabilirim. Muhtemelen biliyordur.

"Ben... İtiraf etmeliyim ki, kuralların benim için neden farklı olduğu konusunda kafam karıştı."

Uzun bir nefes verdi ve sonra elimdeki toz bezine uzanarak onu parmaklarımdan nazikçe aldı. "Birkaç kişinin erişimine izin vermem gerekiyor, personel ile daha otantik hissettiren bir yaşam arasında bir köprü. Dürüst olmak gerekirse hayatımda bu eksikti. Bayan Raith bu rolü elinden geldiğince yerine getirdi ama çok fazla yönetim görevi var, özel alanlarımdaki küçük işleri tamamlamak için onu bölmekten nefret ediyorum."

Anladıkça gözlerim parlıyor. Ve dürüst olmak gerekirse, biraz hayal kırıklığıyla karışık bir rahatlama hissediyorum. Beni o şekilde istemiyor.

Sadece kendisi ve diğer personel arasında bir tampon oluşturmamı istiyor.

Ki bu harika. Bu benim yapabileceğim bir iş. Daha fazlasını istediğimi söyleyen o sızıyı bir kenara itiyorum. Triston'ın ününü biliyorum. Ama onun iri, erkeksi ellerine bakarken, bu takası yapmaya istekli olup olmadığını merak ediyorum.

Kaçınılmaz kalp kırıklığı için yatağında bir ay.

"Hepsi buysa, muhtemelen yan odaya başlamalıyım..."

Sonunda bana geri vermeden önce toz bezini elinde çeviriyor, parmaklarımız birbirine değerken bacaklarımdan arasındaki tepeye doğru bir enerji sarsıntısı fırlıyor.

Toz bezini kaptığım gibi sepetimi topluyorum ve korkmuş küçük bir tavşan gibi odadan kaçıyorum.

Ama bu, neredeyse temizlik ekibinden birine çarpacağım anlamına geliyor.

"Çok özür dilerim," diye bağırarak sepetimi düşürüyorum, içindekiler yere saçılıyor.

"Benim hatam," diye fısıldıyor. "Temizlik yaparken Bay Smith'in duşuna yeni şampuanı koymayı unuttum ve burada koridorda dolanıp hatayı nasıl düzelteceğimi bulmaya çalışıyordum. Neyse ki hâlâ buradasın."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum ve sonra fark ediyorum ki, yatak odasına tüm gün girme izni olan birkaç kişiden biriyim. Şampuanı ona götürmek benim işim.

Benim. Az önce odasından kaçan kadın. Ama eğer geri dönmezsem.

Bana endişeyle bakıyor ve içeri girmem gerektiğini biliyorum. İşteki ilk günümde düşman edinmem ve işimi yapmam gerekiyor. "Ben alırım."

"Teşekkür ederim," diyerek şişeyi elime tutuşturuyor. "Sen onu getirirken ben de dökülen sepeti toplayayım. Senin için buraya, koridora bırakacağım."

Derin ve güçlendirici bir nefes alarak kapısına dönüyorum. Triston kesin duş almak üzeredir ve o zaman şampuan olmadığını fark edecektir. Çıplak olacağından bahsetmiyorum bile.

Açık kapıyı çalarken bile onu giysisiz düşünmek vücudumda bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

Kimse cevap
vermiyor. Hay
aksi.

Şimdiden duşa mı girdi? İstedğim zaman girebileceğimi söylemişti ama bu... sanki izinsiz giryormuşum gibi hissettiriyor. "Triston?"

Cevap vermiyor.

Ben odaya giriyorum. "Triston?" "Honeyeh?"
diye sesleniyor banyodan. "Benim. Senin için
şampuanım var."

Banyonun kapısı açılıyor ve Triston beliriyor, bembeyaz havlusu kalçalarına kadar iniyor.

Benim ağız düşüyor açık olarak I al onu
içinde. Bu Dalgalanan kasları, karın kasları,
boynundaki güçlü kordonlar.

Banyoya giden yolun yarısında olduğum yerde donup kalıyorum.

Kapıyı daha geniş açarken bir elini havlunun düğümüne atmış.

Arkasında duşun çalıştığını duyabiliyorum, buhar odayı doldurmaya başlamış bile. Dilim dudaklarımı yalamak için dışarı çıkarken ağzım kuruyor.

Bunu görüyor, banyodan çıkıp bana doğru yürürken gözleri kısılıyor.

İşte o zaman fark ediyorum, şampuanı göğsüme bastırıyorum, tıpkı toz bezini bastırdığım gibi.

Elimi uzattım, aramızda bir bariyer gibi. Şampuana uzanırken kaslarını esneterek durdu. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye nefes alıyorum, kontrolü sağlamaya çalışırken sesim titriyor. Kendime engel olamıyorum. Bakışlarım tekrar onun üzerinde geziniyor.

Şişeyi elimden alırken parmakları benimkilerin üzerinde dans ediyor.

Bir saniyeliğine dokunuşun tadını çıkarıyorum, sonra koşarak uzaklaşıyorum, neredeyse odadan kaçıyorum.

Çünkü boyumdan büyük işlere kalkıştım.

CHAPTER SEVEN

HONEYEH

Haftanın geri kalanı ilk iki günümnden daha sakin geçiyor.

Çalışanlarla tanışıyorum, evin kurallarını öğreniyorum, okul ödevlerimle işimi dengeliyorum ve hepsinden önemlisi, aldığım ikramiyeyle birkaç borcumu ödüyorum.

Son birkaç aydır boynumda asılı duran bazı faturaları sıfırlamak ve atmak çok rahatlatıcı.

Önümde birkaç tane daha var. Ama artık sadece birkaç borca odaklanabildiğim için cerrahın peşinatı için para biriktirmeye başlayabilirim.

Perşembe sabahına kadar evin her köşesinin tozunu aldım ve personelin hiç tam zamanlı bir toz alıcısı olup olmadığını merak etmeye başladım, çünkü önümüzdeki iki gün boyunca kendimle ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Ama sabahı gümüş takımları parlatarak, daha doğrusu su izi kalmadığından emin olarak geçiriyorum ve sonra aynı şeyi tabaklara yapıyorum.

Sonunda Bayan Raith ve ben balo salonunda birlikte durmuş, avizelere bakıyorduk.

Triston aşağı inmem için ısrar etmeden önce tozunı aldığım avize diğer ikisinden çok daha parlak bir şekilde parlıyor.

Bayan Raith yüzünü buruşturarak, "Bunların yapılması gerekiyor," dedi. "Birinin temizlendiği ve diğerlerinin temizlenmediği çok açık."

Başımı sallıyorum. "Katılıyorum."

Bana bakıyor ve küçük bir gülümseme veriyor. "Bu hafta iyi iş çıkardın."

"Teşekkür ederim," iltifattan memnun bir şekilde çenemi eğiyorum. "Burada çalışmaktan gerçekten keyif alıyorum."

Bayan Raith tam olarak anlayamadığı bir şey varmış gibi başını sallıyor. Farklı olmamı mı bekliyordu? Neden? "Sevdiğinizi görebiliyorum ve iş ahlakınızı ve rahat tavrınızı takdir ediyorum. Her ikisi de hoş bir karşılama oldu..." Sözlerini yeniden düşünüyormuş gibi duraksıyor. "Avizeleri bitirme isteğinizi takdir etmekle birlikte, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Ama yapılması gerektiği konusunda anlaşmıştık." Bayan Raith'le tartışmaya pek hevesim yok ama yaptığım işten memnun olmasını gerçekten istiyorum.

"Başka biri tarafından," diye başıyla onaylıyor Bayan Raith. "Bay Smith merdivenden yukarı ıkmamanız konusunda oldukça kararlı görünüyordu."

Bay Smith... Bayan Raith ona özel olarak Triston diyor ve diğer personelle konuşurken sadece Bay Smith mi diyor? Yoksa ona Triston diyen bir tek ben miyim? "Topuklu ayakkabı ve normal bir elbise giydiğim için mi?"

Bana yine o bakışı atıyor, sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi. "Emin değilim."

Triston son birkaç gündür burada değildi. Ofiste alışıyordu. Avizeye bakıyorum. "Sapında püskürtücü olan teleskopik toz alma aletini kullanırsam o kadar yüksek bile değil."

Bayan Raith aynı fikirdeymiş gibi başını sallıyor ama sonra duruyor. "Bahıvanlardan birini çağırıp bu işi yaptırabilirim."

Personelden herkes parti hazırlıklarıyla meşgul. Tek işim olan toz alma işini başkasına devretme fikri içimi burkuyor. "Onları hazırlık işlerinden alıkoymaktan nefret ediyorum. Ben yapacağım."

Bayan Raith başını sallıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Bayan Raith'e bakıyorum, kaşlarım çatılıyor. Personelden başka kimseyle bu şekilde konuşmuyor, önerilerde bulunmuyor. Kibarca emir verir, onlar da kibarca yerine getirir. Bütün hafta boyunca pazarlık yaptığını duymadım.

"İyi olacak," diye mırıldanıyorum, avizeleri değerlendirirken bıraktığımız merdiveni duvardan almaya gidiyorum. "Bay Smith eve gelmeden önce işim bitmiş olacak."

Bayan Raith iç geçirdi. "Merdiveni tutmak için seninle kalacağım."

Durdum, ona döndüm. İşe alınma sebebim onu rahatsız etmekten kurtarmakken, şimdi onun gününü bölüyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Yapılacaklar listenizin neye benzediğini hayal bile edemiyorum."

Gülümsüyor. "Saçmalama. Bana daha sonra başka bir konuda yardım edeceksin. Bu işi çabucak halledelim... birlikte."

Merdiveni tutup çekerek açıyorum ve kolların yerine kilitletiğinden emin oluyorum. Sonra tepesinde temizleme spreyi olan teleskopik toz bezimi çıkarıyorum. Merdivenden yukarı tırmanarak kristali bölümler halinde dikkatlice püskürtmeye, ilerledikçe silmeye başlıyorum. Ben çalışırken kristaller tek tek parlıyor ama avizenin her yerine ulaşabilmek için merdiveni birkaç kez hareket ettirmem gerekiyor.

Bayan Raith merdivenin dibinde sessizce nöbet tutuyor. Tutmasına gerek yok. Mükemmel derecede sağlam bir yapı. Ama endişeli bakışlarını görebiliyorum, bu yüzden onu düzeltmiyorum.

Bunun yerine, her kristali aldığıma emin olurken olabildiğince hızlı çalışıyorum. "Bana yarın akşamki yardım gecesinden bahset... Nasıl olacak?"

Burada toz almayacağımı biliyorum, görevlerim arasında partilere katılmak yok ama keşke görebilseydim. Daha önce hiç böyle bir etkinliğe katılmamıştım ve bahse girerim harikulade güzeldirler.

Çarşaflar ve çiçekler teslim edilirken onları izliyordum. Lüks kumaşlar ve egzotik çiçekler. Endüstriyel buzdolaplarını inanılmaz miktarda yiyecek dolduruyor... karides, istiridye, devasa crudités tabakları ve Fransa'dan gelmiş gibi görünen hamur işleri.

Ve şampanya. Pek içen biri değilim ama tadına bakmak için her şeyimi verirdim. Başka bir dünya ve bu avize gibi parlıyor.

İşime ara verdiğimde içimi çektim.

"Ne oldu?" Bayan Raith merdivenin altındaki saatinden soruyor.

"Faydası hayal ettiğim kadar harika olacak mı?"

Bayan Raith boğazını temizler. "Çok güzeller ve bir sürü kendini beğenmiş insanla dolu."

Merdivenden inip son avizeye geçmeye hazırlanırken biraz gülüyorum. "Bu mantıklı. Ve gerçeklik dozu için teşekkür ederim. Her deneyim ancak onu paylaştığınız insanlar kadar iyidir."

Bayan Raith aşağı inmeme izin vermek için geri çekildi. "Bunu ifade etmenin mükemmel bir yolu."

"Bayan Raith." Triston'ın derin sesi balo salonunun girişinden sesleniyor. "Honeyeh. Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

Yüzünde çatık bir ifadeyle geniş alanda adımlarını atarken dönüyorum.

Bayan Raith uzun ve yavaş bir nefes alıyor, Triston'a dönmeden önce kendini hazırlıyormuş gibi gözlerini tavana dikeyyor. "Yardımdan önce temizlik yapıyoruz."

Bayan Raith'i korumak isteyerek bir adım öne çıktığımda kaşları çatılıyor. "Bu benim fikrimdi. Diğer avizeler çok sıkıcı görünüyordu..."

"Siz ikiniz bu işi tamamlaması gereken son iki kişisiniz. Personelden herhangi biri merdivenin üzerindeki kişi ya da merdiveni yerinde tutan kişi olabilir."

Bayan Raith yüzünü buruşturur. "Doğru. Özür dilerim."

Tekrar itiraz etmek için ağzımı açtım. Kendimi kovdurmaya çalışmıyorum. Sadece açıklamak istiyorum.

Ama ben daha tek kelime edemedim, koluna geçirdiği bir giysi çantasını havaya kaldırıyor. "Yardım gecesinde Honeyeh için planlarınız var mıydı?" diye soruyor Bayan Raith.

Midem titriyor. Bunu neden soruyor? Korku omurgamdan aşağı kayıyor. Az önce kendimi işimden mi ettim?

Bayan Raith başını sallıyor. "Hayır. Şu anki pozisyonunda devamlılığı gerekli değil."

"Güzel." Triston bana bakmak için dönüyor, ama ben ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Beni kovuyor. "Honeyeh, konuşmak istiyorum."

"Elbette," diye cevap veriyorum, ellerim karnımın üzerinde kenetlenmiş, yüzümün rengini tamamen kaybetmiş bir panikle Bayan Raith'e bakıyorum. O da yüzünü buruşturuyor.

Boştaki elini uzatıyor ve ben bir an öylece bakıyorum. Sonra sıkılı parmaklarımı çözerek elimi onunkinin içine sokuyorum.

Ellerimiz birbirine değdiğinde içimden bir elektrik şoku geçiyor. "Ben... Ben doğrudan itaatsizlik etmek istememiştim."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Tabii ki yaptın."

Bu midemi bulandırıyor çünkü o haklı. "İşimi personelden başka kimsenin üzerine yıkmak istemedim. Ben yeniyim ve..."

"Sorun değil, Honeyeh. Son avizeyi bizzat başkasına vereceğim, böylece senin sorumlu olmadığını bilecekler."

Bir an için omuzlarım rahatladı. Kulağa kovulacakmışım gibi gelmiyor. Ama sonra yeni bir endişe dudagımı endişelendiriyor. "Benim senin favorin olduğumu düşünecekler."

Bana bakıyor. "Öyle. Evet."

Doğru kelimeleri ararken dudaklarım aralanıyor. "Ama... Ben yeniyim ve..."

Cevap olarak elimi tutuyor ve beni balo salonundan çıkarıp hiç kullanmadığım büyük merdivenlerden yukarı çekiyor. En tepeye ulaştığımızda, kapısını kapattığı ofisine dönüyoruz.

Oda evin ön tarafına, araba yoluna ve geniş çimenlere bakıyor. Her oda gibi burası da iyi döşenmiş ve güzel dekore edilmiş. Ama bütün evin kişisel dokunuşlardan yoksun olduğunu fark etmeye başlıyorum.

Resim yok, hatıra yok, sadece dekora uymak yerine bir anlamı varmış gibi görünen parçalar yok.

Çantayı masanın üzerine atarken elimi bırakıyor, bir eliyle çantayı tutarken diğer eliyle fermuarını açıyor.

Çantanın kenarlarını geriye doğru itip kırmızı ipek bir elbiseyi ortaya çıkarınca kaşlarım çatılıyor. "Nedir bu?"

"Bu senin için."

Gözlerimi birkaç kez kırptırıyorum.

"Pardon?" "Fayda için."

"I..." Elbise hayatımda gördüğüm en güzel şey. Elim uzattım ve sonra tekrar geri çektim. "Faydası?"

Boğazını temizliyor. "Bu benim için bir networking etkinliği. Veronica'dan ayrılışım çok aleniydi."

Bunun benim için ne anlama geldiğini hâlâ anlamamış olsam da başımı sallıyorum.

"Gerçek bir eş getirmemeyi tercih ederim, dikkatimi dağıtır. Ama yalnız gitmeyi de gerçekten istemiyorum. Kolumda bir kadın olması imajımı yumuşatır ve kadın misafirlerin teşebbüs etmesini engeller-" Duruyor. "Bu akşam için bana eşlik etmeni istiyorum."

"Ben... Özür dilerim..." Ne dediğini tam olarak anlayamıyorum. Bana çıkma mı teklif ediyor? Göğsümdeki bu çarpıntı başımı döndürüyor ve masaya uzanıyorum.

"Bunun gerçek bir randevu olmadığını anlayacak bir sevgiliye ihtiyacım var. Fazla mesai ücretini ben ödeyeceğim. Senin işin başını sallamak ve gülümsemek olacak ki ben de geceyi amaçladığım iş için kullanabileyim."

"Yani ben senin sevgilin miyim yoksa çalışanın mı?"

"alışan. Ama diğer konukların senin benim sevgilim olduğunu düşünmelerini istiyorum. Bunun bir hile olduğunu biliyorum ama dikkatlerinin dağılmasını göze alamam ve sanırım bunu başarabiliriz."

"Ama... insanlar... personelin..." Umursamak istemiyorum. Ama aynı zamanda bu işi bir süre daha sürdürmek istiyorum ve tüm personel benden hoşlanmazsa bunu yapmak zor olacak.

İ ekiyor. "Aıkladığımı sanıyordum. Bir ev müdürüm ve bir yönetici asistanım var. Benim aradığım daha çok, yönetici konumundaki birinin yapamayacağı tüm işlerde bana yardımcı olacak kişisel bir asistan."

Nefesim kesildi, çünkü bu şekilde etiketlendiğimde anladığımı sanıyorum. "Kişisel asistan mı?"

"Toz almaya devam edebilirsin. Bu senin saatlerini dolduracaktır. Ama sanırım üniformadan vazgeçebiliriz. Sana unvanına daha uygun bir gardırop alacağız."

Ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum. Bu gerçek olamaz...

"Herhangi bir mesai sonrası etkinlik bir ücret bir saatte yüz elli."

Nefesim kesildi. "O kadar mı?" Elbiseye bakıyorum. Ne istediğini anlıyorum. nerdiği iş sadece iyi para değil, hukuk fakültesine gitmek isteyen bir kadın için mükemmel bir fırsat.

Tüm bunlarla birlikte, bu aptalca bir fikir. Sosyete hakkında hiçbir şey bilmiyorum, randevular hakkında ise daha da az şey biliyorum.

CHAPTER EIGHT

TRISTON

BİR PIŞMANLIK HISSEDİYORUM. Paraya ne kadar muhtaç olduğunu bile bile Honeyeh'in önüne para atmak doğru değil.

Peki ona başka nasıl yardım edebilirim?

Yardım etmek istemem bile sorunlu. Kim birisine toz alması için yılda 80 bin dolar öder ki? Bu yüzden onun için bu yeni pozisyonu yaratıyorum. Mason'a yardımcı oluyor, Honeyeh'e yardımcı oluyor ve beni profesyonel hedeflerime yaklaştırıyor.

Bu aynı zamanda giderek daha cazip bulduğum bir kadınla daha fazla zaman geçireceğim anlamına geliyor. Sanki kendi ilmeğimi kendim bağılıyormuşum gibi, ama kendimi durduramıyorum.

Bu durumun kontrolünü kaybettiğimi biliyorum ama Honeyeh'in yanında geçirdiğim her gün, onu biraz daha fazla istiyorum.

Masamın üzerine eğilmiş tozunu izlerken, elbiseyi yukarı kaldırmamak ve kendimi onun derinliklerine gömmek için elimden geleni yaptım.

Son iki günü evden çalışmak yerine şirket ofisinde geçirdim, sadece azgınlığımı kontrol altına almak için. Ama bu, son iki günü burada olmayı dileyerek geçirdiğim anlamına geliyor.

Bok gibi uyuyorum ve işe konsantre olamıyorum.

Bu özel partiyi düzenlememizin bir nedeni de Dimitri Ivanov'un mütevellî heyetini şarap ve yemekle ağırlayıp düşmanca devralmayı tamamlamak.

Kolumda, sözleşmeleri burunlarının dibinde sallarken yönetim kurulunu büyüleyecek yumuşak dilli bir güzelliğe ihtiyacım var. Bunun için Honeyeh mükemmel. Sertleşen sikimi saklamak için ceketimi düzeltiyorum.

Elini elbisenin ipeği üzerinde gezdiriyor, parmaklarının nazıkçe kayması beni o kadar geriyor ki yumruğumu kalçama doğru sıkıyorum. Ellerinin üzerimde böyle kaymasını istiyorum.

"Böyle bir etkinlikte ne yapacağımı bilemem."

"Topuklularla yürüyebildiğini zaten biliyorum. Ve elbise giyebileceğini." Yaklaşıyorum, nektar ve yaz çiçekleri gibi tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Elleriyle kumaşı düzleştirirken elbiseyi inceliyor. "Yani, o kadar zengin insanla nasıl konuşulur?"

"Kolay. Her soruya genel olarak cevap ver."

"Bununla ne demek istiyorsun?" Başını kaldırıyor, gri gözleri dudaklarını kurcalarken benimkileri inceliyor. Tanrım, ben de onu kemirmek, dolgun etinin tadına bakmak istiyorum.

"Bana bir soru sor. Bir yabancıнын bir partide sorabileceği bir soru."

Düşünüyormuş gibi yana bakıyor ve sonra bana geri dönüyor. "Ne iş yapıyorsun?"

Kıkırdıyorum, çünkü bu kolay bir soru. Ama neden zor olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum. "Biraz ondan biraz bundan. Hâlâ kendimi bulmaya çalışıyorum."

Gözleri parlıyor ve çan sesi gibi bir kıkırdama çıkarıyor. İçimi ısıtıyor, bu da iptal etmem için yanıp sönen kırmızı bir uyarı ışığı gibi olmalı. Ama yapmadım.

"Bu kadar kolay, ha?"

"Peki ya *sen* ya da *bana kendinden bahset* gibi bir şeyle devam etmelisin."

Mantıklı bulmuş gibi başını sallıyor. "Doğru. Konuşmayı her zaman onlara yönlendirmeliyim." Gözleri tekrar elbiseye kayıyor, bakışları dalgınlaşıyor. "Ama aynı zamanda..." Masaya doğru dönüyor, elbiseye bakarken çenesi düşüyor.

Arkasını dönerek aramıza mesafe mi koymaya çalışıyor? Olmuyor.

Neredeyse ona dokunana kadar bir dokunuş daha yaklaşıyorum ve sonra elimi kalçasına götürüyorum. Dokunuşumla geriliyor ama hareket etmiyor. "Ne oldu, Honeyeh?"

"Ben de flört etmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Bu beni bir an için sersemletti. "O nasıl?"

"Gerçekten bilmiyorum... Yani, birkaç kez denedim, ama hiç gerçekten..." Omzunun üzerinden bana bakıyor, yanakları pembeleşmiş.

Kalçasını sıkıca kavriyorum, kıcını azgın sikime yaslama dürtüsüyle savaşıyorum. "Sorun değil. Bu bir randevu değil, unutma. Bu profesyonel bir iş."

"Doğru. Sadece, ya doğal görünmezsem? Ya beceriksiz olursam?"

Endişelendiği şey bu mu? Bunun için bir çözümüm var.... Eğilerek şakağına hafif bir öpücük konduruyorum, sonra diğer kolumu ortasına doluyorum. "Sana bu şekilde dokunmama izin verdiğin sürece, tamamen ikna edici olacağız."

"Oh," diye fısıldıyor ve vücudundan aşağıya doğru akan ürpertiği hissediyorum. Omzunun üzerinden bakarken, üniformasının kumaşını iten sert meme uçlarını bir an için görebiliyorum. Meme uçlarını görmek tüm bedenimi geriyor. Kimse numara yaptığımızı düşünmeyecek. Aramızdaki çekim havada cızırdıyor ve ellerim onu soymak için kaşınıyor.

Aslında onu bu elbisenin içinde görmekten nefret ediyorum, her ne kadar üzerinde güzel dursa da. Ona yeni kıyafetler almak için sabırsızlanıyorum.

İpek, dantel ve her kıvrımı saran tasarımcı etiketleriyle örtülmeli.

"Neden elbiseyi denemiyorsun? Bakalım nasıl olacak? Çantada ayakkabılar da var."

"Bedenimi nereden biliyorsun ki?" diye soruyor, sesi biraz nefes nefese çıkmış gibi. Onu telaşlandırıyor muyum? Bu fikir beni tatmin ediyor.

"Deneyin ve sonra sorabilirsiniz..." İsteksizce bir adım geri çekilip ofise eklediğim banyonun kapısını işaret ediyorum.

Kararsız bir nefes alıyor. "Üzerimde uygun..." sesi fısıltıya dönüştü, "sütyenim yok."

Honeyeh'in iç çamaşırı giymesi fikri beynimi allak bullak etti. Bu da nefesimin altında küfür etmeme neden oluyor.

Yatağımı paylaşacak kadın bulmakta hiç zorlanmadım. Her şekil ve boyutta, her soyunma durumunda kadın gördüm.

Yine de Honeyeh'in üzerindeki basit beyaz pamuklu iç çamaşırı motorumu yıllardır olmadığı kadar hızlandırdı. "Çantada iç çamaşırları da var."

"Bana iç çamaşırı mı aldın?" diye soluk soluğa soruyor, ama o zaman kokusunu alıyorum. Onun uyarılmasının hafif kokusu. Hay sikeyim.

"Onlar olmadan elbiseyi giyemezsin." Cehenneme gideceğim. Geri adım atmak için kontrolümün her zerresini kullanmam gerekiyor.

Yavaşça çantayı alıyor ve banyoya doğru ilerliyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ya uymazsa?"

"Yarın elbise alışverişine gideriz."

Bakışları hâlâ tereddütle dolu. "Bu asistanın olmanın bir parçası mı? Ben... değilim..."

Mutlu bir son bekleyip beklemediğimi mi soruyor? Onu önümde diz çökmüş, ağzı açık, sikimi dişlerken hayal ediyorum. Neredeyse pantolonuma boşalıyordum. Konuşmak için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor. "Sen benim asistanımsın."

Başını sallıyor, sonra dönüp banyoya doğru koşuyor. Koş küçük fare, koş. Kedi tarafından yutulmak üzeresin.

Ama kendimi tutuyorum. Mason'la bağlantısı olmasa bile, bu kadın kardeşinin hayatını kurtarmak için çabalıyor. Yumuşak ve tatlı, yumuşak huylu dış görünüşünün altında, gerçek bir cesareti olan ve tüm kalbiyle seven bir kadın var.

Yüce İsa. Beni dinleyin... Ben bir pinpon topu gibiyim, bir uçtan diğerine zıplıyorum.

Ama bu sözlerin doğru olduğunu inkar edemem. Banyo kapısı usulca kapanıyor ve tam o sırada telefonum çalıyor.

Kaşlarımı çatarak cebimden çıkarıyorum. Şu anda rahatsız edilmek istemiyorum, sadece Honeyeh'in iş elbisesini çıkardığını ve onun için satın aldığım korseli askısız sütyeni giydiğini hayal etmek istiyorum.

Ama aşağıya baktığımda, kardeşim Gris'in numarası ekranda yanıp sönüyor. Gris benim ikizim ve tüm kardeşlerim arasında en az görmezden gelebildiğim kişi. Ne zaman keyifsiz olduğumu altıncı hissi ile anlıyor.

"Ne?" Telefona bağıyorum. Bu hafta herkese karşı somurtkandım. Belki de bu yüzden arıyordur.

"Merhaba, günışığım," diye gürleyerek cevap veriyor. "Seninle konuşmak da güzel."

"Günışığı mı?" Telefona tükürdüm. Arabella'yla nişanlandığından beri sinir bozucu derecede neşeli. Ya da belki de ben o kadar huysuzum.

Yine gülüyor. "Yarın gece için planlar nasıl?" "Çok iyi."

"Ya Veronica?" diye soruyor, sesini nötr tutarak. Ayrıldığımızı zaten bildiğini biliyorum. Kardeşlerim tanıdığım en sert adamlar olmalarına rağmen bir şekilde dedikodu yapmayı başarıyorlar. "Bana bunu yapma."

Kahkahalarla gülüyor. "Çirkin miydi? Senin sorunun bu mu? Veronica sessizce geceye gitmeyecek bir tipe benziyor. Büyük bir olay çıkardı, değil mi?"

Çıktığım kadınların çoğunu ailemle tanıştırmam. Ama birkaç hafta önce Gris ve Arabella büyük bir nişan partisi verdiler. Bir erkek böyle şeylere yalnız gidemez,

ama bence Veronica'yla ayrılığımızı daha da kötüleştirdi. Fikirleri vardı... "Vardı. Çok çirkindi."

"Buluşma süresini uzatmayı düşündünüz mü?" "Daha uzun süre her zaman işleri daha da kötüleştirir," diye cevap veriyorum.

banyo kapısında. Ağırılığımı değiştiriyorum, Honeyeh'in ortaya çıkmasını zorlukla bekleyebiliyorum. Kardeşimi telefonda çıkarmam gerekiyor.

"Yardım gecesine randevun olmadan mı gidiyorsun? Gidersen arıların bala üşüşmesi gibi olur."

Telefonu kulağımdan çekip ekrana bakıyorum. Az önce *bal*dan mı bahsetti? "Killian baldan bahsetti, değil mi?"

"Bal ne?"

Kaşlarım çatıldı. "Boş ver. Bir planım var. Arı falan olmayacak, sadece iş olacak."

"Bala geri dön. İstiyorum-" Kapattım. Sadece bugün asabi olduğum için değil, açıklamak istemediğim için. Kendimi bile anlamıyorum.

Sonra Honeyeh banyomdan çıktı ve her şey tamamen netleşti.

Honeyeh her zaman güzeldir. Ama bu haliyle, kırmızı ipekler içinde, şimdiye kadar gördüğüm tüm modellerden milyon kat daha iyi görünüyor. 1950'lerden bir Hollywood yıldızına benziyor, ya da bir prensese, ya da...

"Yakıştı," diye mırıldanıyor ellerini kalçalarında gezdirirken. Saçları hâlâ iş için yaptığı atkuyruğu şeklinde ve makyaj bile yapmamış ama Tanrı aşkına...

"Honeyeh," sesim boğuk çıkıyor.

Ayakkabıları işaret ediyor. "Biraz büyükler ama iyi olacaklarına eminim. Saçıma nasıl şekil vereceğimi söylersen, eminim yeni arkadaşım Brittany'den biraz makyaj ödünç alabilirim."

Ödünç makyaj mı? "Yarın senin için bir şekillendirme ekibi olacak."

"Oh," diye ağlıyor, gözleri kocaman. "Eminim ihtiyacım yok-"

"Honeyeh." Bunu tartışmayacağız.

"Doğru," yine kızardı. "Harika. İşten sonra kalabilirim, böylece beni güzelleştirebilirler."

Az önce söylediği şeyde çok fazla yanlış var. Honeyeh bir erkeğin hayalini kurduğu türden bir güzel. Hayal ettiği... "Yarın işe gelmiyorsun. Üç ya da dörde kadar sana burada ihtiyacım yok."

Kaşları çatılır. "Ama yarın gece fazla mesaiyse, o zaman normal mesai yapmam gerekmiyor mu?"

Gerçek saatlerde çalışmaya ve kurallara göre para kazanmaya o kadar takılmış ki. Eğer beni gerçekten istediğim şeyden alıkoymasalardı, prensiplerine ve kalbine hayran olurdum. Ona.

"Yarın gece en dinlenmiş ve rahatlamış halinle karşımda olmanı istiyorum. Ayrıca, sözleşmeyi kontrol edersen, beşi geçen her saatin fazla mesai ücreti alacağın anlamına geldiğini göreceksin."

Dudakları şaşkınlıkla aralanıyor, sonra çenesini eğip bir elini karnında gezdiriyor.

Hay sikeyim. Avucumu karnının üzerine koymak, kıcını sabit ereksiyonuma geri çekerken parmaklarımı genişçe açmak istiyorum.

"Çok güzel bir elbise," diyor ve sonra çenesini kaldırıyor, o büyük gri gözleri benimkilerle buluşuyor. "Kendimi hiç bu kadar güzel bir şeyin içinde hayal etmemiştim."

Dilimi ısııyorum, ona elbiseyi onun güzelleştirdiğini söylemek istiyorum. Killian ya da Gris gibi aşık bir pislik gibi davranmaya başlıyorum.

Kendimi kontrol altına almalıyım.

Egzersiz yapacağım. Belki kendimi yeterince yorarsam unuturum ve mastürbasyon yapmak bile istemem.

Eğer dikkatli olmazsam, takıntıya dönüşeceğim.

CHAPTER NINE

HONEYEH

HAYATIM BOYUNCA HİÇ BU AKŞAM OLDUĞU KADAR DÜRTÜLMEDİM VE DÜRTÜLMEDİM.

Triston'ın evindeki misafir odalarından birinde oturuyorum, ki artık burayı sıfır noktası olarak adlandırıyorum.

Yardım bir saat içinde başlayacak ve dört farklı stilist son üç buçuk saattir ağda yapıyor, tüyleri yoluyor, kıvrıyor ve bakım uyguluyor.

Sonunda elbiseyi getirdiler. Üzerimdeki saten bornozu çıkarıp kenara koyuyorum. Elbise iki kadın tarafından tutuluyor, böylece özenle buharda pişirilmiş kumaş başımın üzerinden indirilebiliyor. Stilist bir merdivenin üzerinde. Tam bir Sindirella anı.

Makyöz bana bakarken nefesi kesiliyor. "İç çamaşırlarınız bile muhteşem," diye övünüyor. Gergin bir gülüşle aşağı bakıyorum. Straplez korseli bir sutyen, dantelli bir çift tanga iç çamaşırı, bir jartiyer ve yüksek çoraplar giymiştim.

Triston, bana biraz büyük gelen ayakkabıyı tam oturan bir çift ile değiştirdi. Topuklular sadece üç inç, dört inçle güzel yürüyemeyeceğimden korkuyordum.

Bu da elbisenin değiştirilmesi gerektiği anlamına geliyordu. Triston'ın yeni idari görevimde bana sevgilisi pozu verdirmek için ne tür bir maliyete katlandığını düşündükçe başım dönüyor. Bu çılgınlık.

Yine de ne demek istediğini anlıyorum. Ben yanındayken ne özenli ne de düşünceli olması gerekiyor.

Elbise başımın üzerine yerleştiriliyor, üç kadın kumaşın kırıışmadığından ve ipek vücudumun üzerinde kayarken saçlarımın kırıışmadığından emin oluyor.

Sonra içlerinden biri fermuarımı çekiyor.

"Oh," diyor saç stilisti Betty. "Harika görünüyorsun! Bir dergiye çıkabilirsin."

Boy aynasına doğru dönüyorum ve bana bakan kadına bakıp nefes nefese kalıyorum. Neredeyse kendim gibi görünmüyorum. Dumanlı makyaj gözlerimi daha da büyük gösterirken, allık doğal elmacık kemiklerimi öne çıkarıyor ve koyu kırmızı ruj elbisemi ve doğal cilt tonlarımı tamamlıyor.

Saçlarım gevşek, seksi dalgalar halinde sırtımdan aşağı akıyor, aynı anda hem çabasız hem de göz alıcı görünüyor.

Elbise her kıvrımı sarıyor, belimi küçük gösteriyor ve üstteki dökümlü kumaş bana ekstra göğüs veriyor. Yandaki yırtmaç kalçalarımın şeklini ortaya çıkarıyor ve...

"Vay canına." Triston'ın erkeksi gürlemesi bakışlarımı kendi yansımadından çekip alıyor. Döndüğümde Triston'ın kapının girişinde, smokiniyle nefes kesici bir şekilde şık görüldüğünü görüyorum.

"Vay canına," diyorum ve sonra yanaklarımın ısındığını hissediyorum, onun yanındayken her zaman yüzeyin altında olan kızarıklık anında ortaya çıkıyor.

Bana tek taraflı bir sırıtış atıyor ve sonra odaya giriyor. "İşi bitti mi hanımlar?"

"Bitti," diye cıvıldıyor Betty. "Bitti," diye tekrarlıyor diğerleri.

Makyöz elime bir tüp ruj sıkıştırıyor. "Sana gösterdiğim gibi, sadece kalemin kenarlarının içine sür ve karıştır."

Dördü kapıya doğru koşuşturup beni ve Triston'ı yalnız bırakırken başımı sallıyorum.

Derin bir nefes alıyorum, nefes alırken sütyenim biraz batıyor. Kendime not, derin nefes almak yok. Ama bakışlarım tekrar yansıyıp döndüğünde, itiraf etmeliyim ki sonuç buna kesinlikle değdi. Kendimi hiç böyle görmemiştim. "Kendimi tanıdığımın bile emin değilim."

Kıkırdıyor. "Ben seni tanıdım, Honeyeh."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden cevap vermiyorum. Onun yerine aynadan yaklaşmasını izliyorum ve kolunun altındaki siyah kutuyu fark ediyorum.

En son bana doğru bir şey taşıdığına, bu elbiseyle birlikte giysi torbasıydı. "Nedir o?"

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Elbise, ayakkabılar ve iç çamaşırları sizde kalabilir. Bir ikramiye. Ama size kutunun içindekileri göstermeden önce, bunların sadece ödünç olduğu konusunda sizi uyarmak istiyorum."

Ama gözlerim daha da büyüyor. Bu büyüklükteki bir kutuda ödünç olarak ne olabilirdi ki?

Arkamı dönüyorum, kutuyu uzatıp kapağını açtığına sorularım gözlerimde parlıyor.

Işık bir dizi elmas ve yakutu yakaladığında dudaklarımdan bir nefes düşüyor. Bir kolye, küpeler ve üç ipli bir bileklik. "Bunları takmamı istiyor olamazsın."

"Evet," diye cevap veriyor. "Arkanı dön."

"Triston. Bunları bir geceliğine bile ödünç almam mümkün değil. Bunlar gerçek mi?" Biraz daha yaklaşıp onları incelerken tüm vücudum titriyor.

Sonra güldü. "Gerçekler. Yerel bir kuyumcudan mükemmel bir kredisim var ve bu akşam için bunları bana ödünç verecek kadar nazik."

Sonra kutuyu tuvalet masasının üzerine koyuyor ve önce kolyeyi çıkarıyor. Kolyeyi oynattığımda daha da fazla ışık alıyor ve saçlarımı dikkatlice kaldırırken titriyorum. Arkamdan yaklaşıyor, vücudunu hissedebileceğim kadar yakın.

Kolyeyi çıplak tenime yerleştirirken, parmak uçları tokayı takarken boynumu okşuyor.

Tüm vücudum onun dokunuşuna tepki veriyor, parmaklarının hafifçe dokunuşuyla tüylerim diken diken olurken cildim inanılmaz derecede hassaslaşıyor.

Ama onun dokunuşu bile beni boynumdaki yakut ve elmasların ısıltılı görüntüsünden uzaklaştıramıyor. Böyle bir kolyenin değeri hakkında hiçbir fikrim yok ama tahminimce bir karaciğer naklini karşılayabilir. "Tanrım," diye fısıldıyorum, ortadaki büyük yakutu orta parmağımla okşayarak.

"Büyüleyici görünüyor." Sonra dudakları köprücük kemiğimin çıplak tenine değince kolye unutuluyor.

Nefes nefese kalıyorum ve o da aynada bana kurt gibi gülümsüyor. "Pratik yap."

"Oh." Bu mantıklı. Bana dokunduğunda herkesin önünde şok olmuş gibi görünemem. "Doğal görünmeliyiz. Doğru."

"Öyle olmalıyız," diye cevap veriyor ve sonra ellerini kollarımdan aşağı, ellerimin üzerinden kaydırıyor. Parmaklarımı açıyorum ve bir an için parmaklarım onunkileri yakalıyor, parmaklarımız birbirine dolanıyor.

Sonra onları bırakıyor, bir eli kalçama geliyor ve beni bedenine doğru çekiyor. Bedenlerimiz birbirine değdiği anda, içimde bir duygu patlaması yaşanıyor, ağrım ve ateşim artıyor.

Ama o daha bitirmedi. Çenemi kavırıyor ve yüzümü kendine doğru çeviriyor, dudakları dizlerimi titreten hafif bir öpücükle dudaklarıma değiyor. O kadar samimi ve romantik ki başım dönüyor ve nefes almayı unutmuş olabilirim.

Yavaşça geri çekiliyor ve gözlerim irkilerek açılıp onunkilerle buluşuyor. Eli kalçama uzanırken bakışları karanlık ve neredeyse tehlikeli. "Mücevherlerinin geri kalanını takmamız gerekiyor."

"Doğru. Takılar." Beynime yerleşen bulanıklığı üzerimden atmaya çalışırken nefes nefese kalıyorum.

Rujum dudaklarına bulaştı ve hiç düşünmeden uzanıp başparmağımı alt dudacağının üzerinde gezdirerek ruju temizledim.

Ama ben sözümü bitiremeden bileğimi avucunun içine alıyor ve başparmağımı öpüyor. Dudakları aralanıyor ve dili tenimi yalıyor. Bu birazcık kirli ve dişlerini aynı yolda sürükleyip etimi kemirirken bacaklarımın arasındaki ağrı nabız gibi atıyor.

"Triston," diye yarı inliyorum. Pratiği geçtik, bunu biliyorum. Bu adamın içinde boğulmak, akıntının beni alıp götürmesine izin vermek isterdim. Ama gerçekten yapamam.

Kardeşimi, yükümlölüklerimi ve korkularımı da hatırlamak zorundayım. Annem gibi olmayacağım. Bir adam tarafından terk edilmiş ve neredeyse yoksulluğa zorlanmış.

İşte bu yüzden başparmağımı çekiyorum, en azından bileğimdeki tutuşunun izin verdiği kadarıyla.

Elimi kaldırıyor ve bileğimin iç kısmına bir öpücük daha konduruyor, hassas tenim onun dokunuşuna bir hain gibi karşılık veriyor. Sonra bileğimi indiriyor, kutudan bileziği çıkarıyor, üçlü ipi tenimin üzerine yerleştiriyor ve tokasını kapatıyor.

Son olarak küpeleri kutudan çıkarıp bana uzatıyor. Her bir ucunda bir yakut sallanan uzun bir elmas zinciri.

"Honeyeh," diye gürlüyor kulağıma yakın. "Sen bu hayat için yaratılmışsın."

Bundan emin değilim. Ve bu sözlerden bir anlam da çıkarmıyorum. Veronica'nın uyarısını duydum. Ve ben asla onun davrandığı gibi davranmasam da, bu onu haksız yapmaz. Herkes Triston'ın seri flört ettiğini biliyor.

Patronumla ateşli bir romantizme kapılamam. Bu hayat bana göre değil ve bu işten ödün verirsem Darius'a haksızlık etmiş olurum. "Kendimi senin sevecen ve düşünceli eşin olmaya adayacağım," diye cevap veriyorum. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Gözlerimiz aynada kilitleniyor ve ondan dalga dalga yayılan enerjiyi hissedebiliyorum. Sözlerim yüzünden mi? Öpücük mü?

"Sadece gülümse. Başını sallla. Ve iş yapmam gerektiğinde, eşlere katıl. Hepsi bu."

Derin bir nefes alıyorum. "Ben hazırım."

Elimi dirseğine koyarak bana yol gösteriyor. Kapıya doğru ilerlerken gözleri benimkileri tutuyor. "Merak etme. Mükemmel olacaksın."

Parmaklarım kolunda sıkılaşıyor. Gelecek vaat eden bir adam olmadığını biliyorum ama bu gece için bana rehberlik edebileceğinden eminim.

Her zaman istediğim şeyin bu olması yanlış mı? Kendimi zayıf hissettiğim anlarda beni ayakta tutacak bir adam?

Bu bana daha dikkatli olmamı hatırlatıyor. Triston Smith'te kendimi kaybedebilirim.

CHAPTER TEN

TRISTON

HONEYEH HER ZAMAN GÜZELDIR. Ama bunun gibi.

Ona her baktığımda nefesimi kesiyor ve ona dokunmak için can atıyorum. İşlerimi yürütebilmem için onun benim randevu seçimim olması maskaralığı çok saçma. Hiçbir kadın dikkatimi bu kadar dağıtmamıştı.

Teninin tadı dudaklarımda ve dilimde kalıyor ve onu yiyip bitirmek istiyorum. Geçtiğimiz hafta, uzuvlarım ağrıyana kadar çalıştım. Dün yorucu bir ağırlık seansından sonra uzun, sıcak bir duş aldım, Honeyeh'in kıcının tatlı sulu kıvrımını ve bu elbisenin içinde nasıl görüldüğünü hayal ettim.

Ama çok sinir bozucu bir şekilde mastürbasyon yapmadım. Boşalmak gerçekten yardımcı olurdu. Etrafımdaki herkesle birlikte daha da sinirleniyorum, ama ne kadar yapmam gerektiğini bilsem de, dölleri onun içine ya da üzerine dökmekten başka bir yere dökmek istemiyorum.

Sikeyim. Bir kadını bu kadar çok istediğimi hiç hatırlamıyorum. Şehvet tarafından tüketildim ve bunu kontrol altına almazsam devralmayı mahvedecek. Bu gece yönetim kurulu üyelerine şarap içirip yemek yedirmeliyim, asistanıma dönüşen sevgilime ağzımın suyu akarak bakmamalıyım.

Onu yatağıma nasıl atacağımı bulmak için beynimi zorladım. Ama içinde bulunduğu durumun hassasiyeti, Mason'la olan ilişkisi ve masumiyeti çok dikkatli davranmam gerektiğı anlamına geliyor.

Nefesini üflerken, parmakları içgüdüsel olarak kolumda sıkılaşıyor, küçük bir rahatlama jesti.

Bu, erkeklerin evliliğe son vermesinin yollarından biri. Sahip olamadıkları, elde etmek için her şeyi yapacakları kadın.

Ve zihinsel yeteneklerimi resmen kaybettiğimi biliyorum çünkü bir an için bunu düşünüyorum.

Benimle bir yıllığına evlenir mi? Saçma olduğunu biliyorum, evliliğe de randevulara koyduğum gibi şartlar koyuyorum.

Ama kardeşine bakabilirim, evlilik öncesi bir anlaşma yapabilirim, sonrasında da yüklü bir meblağ alır. İkimiz de kazanırız.

Sonra da onu bu evin her odasında her pozisyonda sikebilirim, ta ki şehvetin zihnimde yarattığı bulanıklık geçene kadar.

Bu fikri bir kenara bırakıp bu geceye odaklanmaya çalışıyorum.

Normalde misafirleri kolumda bir kadınla karşılamam. Sevgilimin aklına bir şey gelmesini istemem.

Ama Honeyeh gerçek bir randevu olmadığından ve bu geceyi nasıl idare edeceğini gerçekten görmek istediğimden, ön kapının yanında dururken elini kolumda tutuyorum.

Ama kapıdan giren ilk misafir kardeşim Gris. Ben normalde detayları gören bir adamım. Bunu nasıl gözden kaçırabilirim? Ailem beni Honeyeh ile görünce yanlış bir izlenime kapılabilir. Normalde flörtlerimin ev sahibesi rolü oynamasına izin vermediğimi bilirler.

Gris, bilmiş bakışlarıyla Honeyeh'i bir çırpıda süzüyor, gözleri memnun bir parıltıyla benimkilerle buluşuyor. Yanlış bir izlenime kapılmadı, tam olarak doğru anladı.

Yanımda Honeyeh soluk soluğa kalıyor. "Sorun nedir?"

"Smokinlerin içinde kardeşine daha da çok benziyorsun," diye fısıldıyor.

Arabella Honeyeh'i geniş bir gülümsemeyle selamlıyor. "Merhaba, ben Arabella. Sizinle tanışmak büyük bir zevk."

Honeyeh de müstakbel baldızıma ısıltılı bir sırıtışla karşılık veriyor. "Honeyeh Karimi, o zevk bana ait."

İki kadın kucaklaşıyor, Gris ve ben birbirimize bakakalıyoruz, kesinlikle aynı şaşkınlık ifadesini takınıyoruz. Daha önce hiç tanışmamışlardı. Neden sarılsınlar ki?

"Ben Gris Smith," diye araya giriyor Gris, elini Arabella'nın sırtına koyarak. "Nişanlımın bu tanışma faslına el koyması bittikten sonra."

Honeyeh ve Arabella gülüyor, Arabella geri çekiliyor. "Kusura bakmayın. Bu tür şeylerde kadınlar genelde arkadaş canlısı olmaz. Bu sadece ferahlatıcı."

Honeyeh tekrar Arabella'nın ellerine uzanarak, "Bunu bilmek güzel aslında," dedi. "Aksi takdirde, samimiyetsizliğin bana yönelik olduğunu düşünüp endişelenebilirdim."

Sonra ikisi birden, benim zorlukla takip edebildiğim hızlı konuşmalarla birbirlerine gevezelik etmeye başladılar.

"Neler oluyor?" Gris bana şaşkın bir bakış atarak fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. Biliyorsam ne olayım. Evlenecek olan o. "Sen benden daha iyi bilirsin."

Rush ve Ryker birlikte giriyorlar, ikisinin de yanında bir randevu yok. Aptallar.

Ama Arabella ile konuşan Honeyeh'in sırtında elimi görünce duruyorlar. Rush alçak sesle ıslık çalarken Ryker'ın kaşları havaya kalkıyor.

Honeyeh, Arabella ile konuşmaya devam ederken farkına bile varmıyor. Honeyeh'nin bu kadar çok konuştuğunu hiç duymamıştım, normalde sessizdir ve içimde bir kıskançlık hissettim.

Ama bu Ryker'ı diğer tarafıma geçmesi için serbest bırakıyor. "Kim bu bomba?"

"Honey bilmem ne," diye öneriyor Gris.

"Honeyeh," diye düzeltiyorum, dudaklarım dişlerimin üzerinde inceliyor ve ters ters bakıyorum.

"Honeyeh," diye gürlüyor Killian kapıdan. Bütün ailem bir karavanla mı geldi? "u haline bak."

"Honeyeh kim?" Chloe soruyor, soluk yeşil straplez elbisesi içinde muhteşem görünüyor, saçlarını ık bir şekilde toplamı.

Arabella Chloe'ye el sallıyor.

Killian karısını bırakıyor ve Ryker'ın diğ er tarafında durarak bize katılıyor. "Gördüğüm kadarıyla Honeyeh rütbelerini hızla yükseltiyor."

"Onunla tanıştın mı?" Gris soruyor.

"Hepimiz tanıştık," diye cevaplıyor Killian o çok iyi yaptığ ı boktan sırtııyla.

Gris ve Rush aynı şaşkınlık ifadesini paylaşıyor ama ben elimi havada kesiyorum. "Bunu sonra tartıırız, diğ er konuklar geliyor."

Killian sanki ben hiç konumamıım gibi, "Dğnmde garsonluk yapıyordu," diye devam ediyor. erefsiz her zaman herkesin sylediğ i her şeyi görmezden geliyor. "Triston da bu hafta başında onu hizmetçi olarak ie aldı."

Bunu paylamasından nefret ediyorum ve onu ev personeli yaptığ ım için derin bir pişmanlık duyuyorum. Eğ er onu ie alacaksam hemen asistan yapmalıydım. Kimsenin ona saygısızlık etmesini istemiyorum. Hay sikeyim.

"Bir hizmetçi mi?" Ryker soruyor. "Ona mini etek ve kalça dekoltesi mi giydiriyorsun? Toz bezini senin üzerinde kullanıyor mu? Sen-"

Omzuna yumruk attım. Sertçe. Smokinimin içinde zordu ama baardım. "Kapa u lanet çeneni hemen."

Ryker kaşlarını çatarak kolunu tuttu. "Tanrım."

"Oh evet. Ve onu gerçekten sahipleniyor." Killian gülüyor.

"Bunu söylemek isterdim ama o zaman Triston'ın gece kıyafetleriyle seni yumruklamasını kaçırmış olurdum."

"Kahretsin," Gris kaşlarını sallarken küçük bir kahkaha atıyor. "Bu ilginç olacak."

"Honeyeh," sesim, kardelerimin her birinin bana yoğ un bir ilgiyle bakmasına neden olacak şekilde jilet gibi keskin.

Yine aynı şeyi yapıyorum. Asık suratlı bir hıyar gibi davranıyorum.

"Triston," diyor elini bana doğru uzatırken. Arabella ve Chloe ile konuşurken birkaç metre uzaklaşmıştı. Ama parmakları benimkilerin arasından geçerken, onu yanıma çekmeme izin veriyor.

Vücudu benimkine değiyor ve ben rahatlıyorum, uzun bir nefes ciğerlerimi terk ederken elini diğer elime götürüyorum, böylece kolumu beline dolayabiliyorum. "Böldüğüm için özür dilerim ama karşılayacağımız misafirlerin sırası uzuyor."

"Elbette," parmaklarını benimkilerde sıkıyor. "Onları beklettiğim için özür dilerim."

"Bir hizmetçi mi?" Gris yanımda homurdanıyor. "Buna inanamıyorum." Las Vegas Belediye Başkanı'na el sallarken onu görmezden geliyorum.

El sıkışmak için Honeyeh'in parmaklarını bırakıyorum ama diğer kolumu onun sırtına doluyor, gülümseyip havadan sudan konuşurken onu yanıma bastırıyorum.

Olmasını umduğum her şey onda var. Kibar, çekici, güzel. Cilalı kelimesini kullanmaya cesaret edebilir miyim? Kraliçelere yaraşır bir zarafetle konukları partiye alıştırma yardım ediyor.

Ben bilirim.

Karşılama sırasını bitirip balo salonuna geçtiğimizde, Honeyeh'i bir an önce soyup yatağıma sokmanın bir yolunu bulmam gerektiğini biliyorum.

Ben her zaman istediğini elde eden bir adamım, mesele sadece doğru planı geliştirmek.

CHAPTER ELEVEN

HONEYEH

Yardım gecesinin ilk saati bir bulanıklık içinde geçti. Triston'ın bu partide yapması gereken her neyse onu yapmak için beni yanından ayırmasını bekliyordum.

Bunun yerine, elini tam arkamdaki noktaya koymuş, insanlarla sohbet üstüne sohbet ederken ve ben isimlerini hatırlamaya çalışırken beni odanın içinde dolaştırıyor.

Yine de istediği gibi yaptım, başımı salladım ve gülümsedim, yapabildiğim her yerde küçük sohbetler yaptım. Ve o haklıydı. Çoğu insan bana çok fazla soru sormuyor ve sorduklarında da yumuşak gülümsemeler ve karşılık sorularla neredeyse hepsini geçiştiriyorum.

Israr eden birkaç kişiyle konuşmayı Triston yönetiyor. Yanımda olduğu sürece güvende olduğum için onun yanına daha da gömülüyorum.

Lezzetli bir kadeh şampanyayı yudumluyorum, çok fazla içemeyeceğimin farkındayım. Tahammülüm yok ve aklıma ihtiyacım var ama hayal ettiğim kadar lezzetli.

Kalabalığın çoğu şu anda balo salonunda toplanmış durumda, ancak insanlar Fransız kapılarından bahçeye girip çıkıyorlar.

Mason ve Charlotte'un yaklaştığını gördüğümde Triston adını hatırlayamadığım bir politikacıyla konuşuyordu.

Küçük bir el sallarken dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Charlotte'un kaşları bir an için çatılıyor, sonra gözleri kocaman açılıyor. "Honeyeh?"

Mason duruyor, bakışları şekillendirilmiş saçlarımdan mücevherlerle kaplı boynuma ve ayaklarımı saran Manolo Blahnik'lere kadar beni içine alıyor.

"Merhaba," diyorum Charlotte'a, gözlerim ondan Mason'a kayıyor. "Bu gece seni görebildiğim için çok mutluyum."

"Ben de," Charlotte bir adım öne çıkarak bana sarılıyor. "Muhteşem görünüyorsun."

O geri çekilirken elbiseyi kalçalarımın üzerinde düzeltiyorum. "Tasarımcı etiketlerinin bir kız için yapabildikleri inanılmaz."

O da buna gülüyor. "Çok doğru." Sonra başını yana eğiyor, gözlerinde bir soru. O kadar uzun bir açıklama ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Mason elini Triston'a uzatarak konuşmayı böldü. "Triston. Son ayrılığından sonra seni bu kadar formda ve mutlu görmek güzel."

Politikacı gergin bir kahkaha atar, Triston gözleri kısıılırken Mason'la karşı karşıya gelir. "Teşekkür ederim."

Charlotte kocasına dirsek atarak bana gergin bir gülümseme veriyor. "Darius nasıl?"

Düşündüğümde kardeşim mükemmel bir konu. "Beklenebileceği kadar iyi. Mason'ın önerdiği cerrah harika biri. Gerçekten umutluyum."

"Güzel," Mason bana bakıyor, buz gibi bakışları ısınıyor. "Bunu duyduğuma sevindim, Honeyeh."

Ne söyleyeceğimi düşünerek sessizliğe gömüldüm. Belli ki iş hakkında konuşamam. "Gelecek dönem zorunlu sanat dersimi alıyorum. Profesör olarak kimi seçtiğime inanamayacaksınız."

"Burke değil mi?" Charlotte'un nefesi kesildi.

Burnumu kırıştırdım. O tam bir domuz ve bazı kızlar kendilerini taciz ettiğinden şikâyetçi. "Evet. Burke. Sendeydi. Sana sorun çıkardı mı?"

Mason, "Sınıfları değıştir," diye araya giriyor. "İstersen okulu arayıp bunun gerçekteşmesini sağılayabilirim ama onun dersine girme."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptıştırdım. Havadan sudan konuşmaya çalışıyordum ama galiba başımı daha çok belaya soktum.

Triston'ın eli sırtıma geldi. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Bir kelime lütfen," diyor Mason, Triston'a kaşlarını birbirine yaklaştıran kırptılmış bir sesle.

Triston, Mason'a beni takip etmesini işaret etmeden önce belimi hafifçe sıkıyor.

Charlotte iç geçiriyor. "Burke bana çok kötü davrandı. Mason araya girmek zorunda kaldı," diye fısıldıyor. "Dürüst olmak gerekirse, Mason'ın beni önemseddiğini gösteren ilk gerçek işaret buydu."

Bu sözleri düşündüm, daha fazlasını bilmek istiyordum. Ama onun da kendi soruları var. "Triston'la aranızda bir şey var mı?"

İç çekişimi gizleyerek başımı sallıyorum. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

Gözleri şaşkınlıkla kırptıyor. Fısıltılı bir ses tonuyla Triston'ın beni kişisel asistan olarak işe aldığını ve bu geceki görevimin başka kadınların onun dikkatini dağıtmaya çalışmamasını sağılamak olduğunu anlatıyorum.

Charlotte kelimeleri düşünerek dinliyor. Sözlerimi bitirdiğimde bana düşünceli bir değerlendirme yapıyor. "Emin değılim, Honeyeh. Bunların hiçbirisi hakkında."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey..." diye iç geçiriyor, "sana bir asistan gibi bakmıyor. Bu da iyi olabilir. Mason'ı yakalamayı başardım ve arkadaşımız Kim şu anda Leo Kincaid ile evli. Ve çok vahşiydi..." Ağzı seğıriyor. "Ama Triston, o çok militan bir bekar."

Başımı salladım. "Güven bana, biliyorum. Ne kadar muhteşem olduğı umurumda değıl..."

"İşte o."

"Darius'un hatırı için, hiç değilse başımı koruyacağım."

"Güzel," elimi sıktı ve sonra yanağıma bir öpücük. "Şimdi bana neler yaptığını anlat. Çok meşguldüm, sanki uzun zamandır doğru düzgün sohbet etmemişiz gibi hissediyorum."

"Endişelenme," diye kolumu ona doluyorum, "evliliğin zamanından çok şey talep ettiğini tahmin edebiliyorum."

Gizemli bir şekilde gülümserken yanaklarına bir kızarıklık doluyor. "Tahmin bile edemezsin."

Onun adına çok mutluyum, ama içimde küçük bir kıskançlık da var. Bu aptalca, bu yüzden tekrar eline uzanıyorum. "Senin adına çok sevindim. Aşıksın ve evlisin. Bu harika bir şey."

Charlotte'un gözleri üzerimde geziniyor. "Tatlım, bu odadaki herhangi bir erkeğe sahip olabilirsin." Sonra bakışları kalabalığı tarıyor. "Seni onlardan birkaçıyla tanıştırayım mı?"

Başımı sallıyorum. Buraya bir iş yapmaya geldim, koca bulmaya değil. "Bu gece olmaz. Başka zaman."

Bana şüpheyle bakıyor ve bildiğini biliyorum. Yeni patronum şu anda başa çıkabileceğim tek adam.

CHAPTER TWELVE

TRISTON

Ofisime girdiğimizde Mason'ın öfkesi dalga dalga yayılıyor. Honeyeh'i bu etkinliğe getirdiğim için kızgın mı? Özür dilemeyeceğim. Bu zayıflar için bir hareket.

Killian benim yerimde olsaydı, bir açıklama bile yapmazdı. Sessiz ama açıkça ima *edilmiş* bir şekilde Mason'a bakar, *lanet* olası *işine bakardı*. Büfeden kendime ve ona birer bardak viski doldururken stratejiyi tartışıyorum. Masamın diğer tarafına oturdu.

Bardağı ona uzattım. "Onu beceriyor musun?"

Açık sözlülüğü takdir ediyorum ama içkimden bir yudum alıp kendi koltuğuma kayıyorum. "Hayır. Söylesem sorun olur mu?"

Dudaklarının dişlerinin üzerinde inceldiğini görüyorum. Bunu evet olarak kabul ediyorum. "O senin kadınlarından kullanmak ve bir kenara atmak için bir değil, Triston."

Ne demek istediğini anladım. "Bir kenara mı atayım? Yaptığım şey bu mu?" Sandalyesine geri oturdu. "Ne demek istediğimi anlıyorsun." "Biliyorum. Sorun da bu zaten."

"Benimle incinmiş numarası yapma. Onu pahalı etiketlerle boyamış, mücevherlerle kaplamışsın. Şuna benziyor..."

"Sanki aitmiş gibi," diyorum onun için.

Duraksıyor, bakışları benimkileri ararken başını yana eğiyor. "Söylediklerimde ciddiym. Onu evinize yerleştirme teklifinizi kabul ettim çünkü ondan faydalanabilecek erkeklerin etkisi altında kalmasını istemedim."

"Neden onu evinizde çalıştırmıyorsunuz?" Ama bu sözler dilime acı geliyor. Honeyeh'i burada istiyorum.

"O Charlotte'un arkadaşı. Personel olamaz. Ve benim paramı alamayacak kadar gururlu."

Ona para vereceği gerçeği tüylerimi diken diken ediyor. Honeyeh'le ilgili planları mı var? Charlotte'u terk etmeyi mi planlıyor? "Onun geleceğine çok fazla yatırım yapıyorsun."

Arkasına bakarken yavaşça nefes alıyor. "Ve sen de benim niyetlerime fazlasıyla yatırım yapıyorsun."

Haklısın. Honeyeh'e olan ilgimin yoğunluğu açıkça fark edildi. Sonunda gözlerini kaçırana kadar sessizlik ortamı dolduruyor. "Honeyeh bana kendimi hatırlatıyor."

"Ne?"

"Anne ve babasını kaybetti. Böyle bir yük için çok gençken bir kardeşin sorumluluğunu üstlendi." Mason'ın yüz hatlarında çığ, korunmasız bir gerginlik var. "Bu yükü asaletle ve zarafetle taşıyor ama o kadar da güçlü değil ve bu çok büyük bir yük."

Anlıyorum. Elim bardağımın etrafında sıkılaşıyor. "Sana bir söz verebilirim. Onu bulduğumdan daha iyi bir şekilde bırakacağım Mason. Para. Bağlantılar. Doktorlar ve kardeşinin bakımı. İlişki nasıl giderse gitsin, ben onun velinimetini olacağım."

Neredeyse dolu olan bardağını yere bırakarak başını sallıyor. "Bunu kabul edebilirim. Gidip yönetim kurulunu ayağa kaldıralım, olur mu? Yapmamız gereken bir devralma ve Vegas'tan kovmamız gereken Ruslar var."

Ben de içimi bıraktım, içimi bir korku kaplarken bardağın kenarına vurdum.

Fikrimi mi değiştirdim?

Neden de ğ i ŝ t i r e y i m k i ? B u a n l a ŝ m a i ŝ i m i z i n ö n ü n ü a ç a c a k .
Ama aynı zamanda Rusları da kışkırtacak.

Ve narin Honeyeh'in yanımda, hayatımda olduğunu düşündükçe. Ona dokunabilecek daha fazla belayı davet etme fikri.

Bu düşünceyi kapatıyorum; o geçici bir dikkat dağıtıcı, daha fazlası de ğ i l . C e k e t i m i n y a k a l a r ı n ı ç e k i ŝ t i r i y o r u m . " H a d i y a p a l ı m ŝ u n u . "

CHAPTER THIRTEEN

HONEYEH

CHARLOTTE başka bir konuşmanın içine çekiliyor ve ben de Triston yokken kendimi eğlendirmek için elimden geleni yapıyorum.

Birkaç meze tadıyorum, rastgele konuklarla sohbet ediyorum, bu dünyaya aitmişim gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Ama konuşmalar arasında kendimi çok garip hissederken omzuma bir dokunuş geliyor.

Arkamı döndüğümde son garsonluk işimden Brittany'nin arkamda durduğunu görüyorum.

"Brittany," diye nefes nefese kaldım ve ona sarılmak için döndüm. "Burada olduğuna inanamıyorum. Daha dün seni düşünüyordum."

O da bana sarıldı. "Ben de öyle. Seni burada görüp görmeyeceğimi merak ediyordum." Geri çekiliyor, gözleri üzerimde geziniyor. "*Pretty Woman* filminden fırlamış gibi görünüyorsun."

Sifonu çektim. Bu bir iltifat ve bunu takdir ediyorum, ama aynı zamanda...

"Sen de harika görünüyorsun."

Birkaç poz verirken bir daire çizerek kasılarak yürüyor. "Müdavimlerimden biriyle geldim. Harika bahşış verir ama çok fazla ten görmeyi sever."

Yargılamıyorum. Gerçek şu ki, bu gece yaptığım şey eskortluktan o kadar da uzak değil. Bu gece biraz

ama Darius ve onun durumu söz konusu olduğunda, yapamam.

Yaşlı, iri yarı bir adam Brittany'nin yanında durur ve iri eliyle Brittany'nin sırtına dokunur. Adam tamamen aşık olmuş gibi görünüyor ve Brittany de ona çekici bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Bu benim arkadaşım Honeyeh. Honeyeh, bu John Waltham."

Bana neredeyse hiç bakmıyor ki bunu onun lehine bir durum olarak görüyorum. Acaba onunla evlenir mi?

Brittany istikrarı kullanabilir gibi görünüyor.

John bize içki getirmek için tekrar ayrılıyor ve ikimiz de onun gidişini izliyoruz. "Onunla ilişkiniz ne kadar ciddi?"

Brittany omuz silkiyor. "Belki ciddi. Tüm bu hayallerim var, biliyorsun, ama aynı zamanda, sadece tek bir şey isteyen bir grup erkekle uğraşmaktan yorulmuş, anlıyor musun?"

"Evet." O adamlara hiç bulaşmak istemedim.

O.

"Bir tane daha almak için biraz para topluyorum modelleme sınıfı. Eğer bu işe yaramazsa..." Omuz silkiyor. "Triston Smith için çalışmak nasıl?"

"Tuhaf," diye cevap veriyorum küçük bir ürpertiyle. Hissettiğim çekimin mantıklı kararlar vermemi bu kadar zorlaştırdığını ona nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

Bir de bana davranış şekli var, tam olarak bir çalışan gibi değil ama bir kız arkadaş gibi de değil. Başımı sallayarak iç geçiriyorum. "Bu kadar yakışıklı bir adam için çalışmak çok zor."

Sonra gülüyor. "Eğer onun için çalışsaydım, sanırım kendimi onun önüne çırılçıplak atar ve teklifimi kabul edip etmediğini görürdüm."

Ben de gülüyorum ama benimki gergin bir gülüş çünkü bu gecedan sonra kulağa hiç de kötü bir seçim gibi gelmiyor.

Beni giysiler ve mücevherlerle sarmaladı, eli sahiplenme hissi verecek şekilde sırtımda ve ben sadece daha fazlasını istiyorum.

"Ücret iyi mi?" diye soruyor, sesi alçalarak.

Başımı sallıyorum. "Gerçekten iyi."

Elimi sıkıyor. "Buna sevindim. Muhtemelen buna ihtiyacın olmadığını biliyorum ama teklifimin hâlâ geçerli olduğunu bilmeni istiyorum. Eğer seni patronumla tanıştırmamı istersen..."

"Teşekkürler Brittany. Yardım teklifin için minnettarım." Her ne kadar kabul etmek zorunda olmadığım için memnun olsam da.

Triston kalabalığın arasından bize doğru ilerlerken John elime bir kadeh şampanya tutuşturarak geri geliyor. Bakışları Brittany ve John'u keserek yanıma doğru ilerliyor.

Parmakları sahiplenici bir şekilde kalçama dolanıyor ve bedenimi kendine doğru çekiyor. "Merhaba," diyor, gözleri John'a takılmadan önce Brittany'ye şöyle bir bakıyor. "Geldiğiniz için çok teşekkürler, ben Triston Smith, tanıştığımızı sanmıyorum."

John elini uzattı, memnun görünüyordu. "Başkan Waltham, sizi tanıdığımıza memnun oldum."

Başkan mı? Brittany'nin müşterisi bir politikacı mı? İlginç...

Triston boşta eliyle sallıyor, John ile konuşuyor.

Haftaya öğle yemeğinde konuşmayı kabul etmeden önce bir dakika.

Sonra Triston beni uzaklaştırıyor. "Her şey yolunda mı?" Elim kalçamda onun elini tutarken soruyorum.

"İyi," diye gülümsüyor. "Başkan Waltham bu akşam temas kurulacak kişiler listemdeydi, bu da beklenmedik bir bonus oldu."

"Çok rahatladım, mutsuz olduğumu sanıyordum."

Dudakları aşağı doğru seğiriyor. "Partiye bir eskort getirdiğini düşünürsek, onlarla nasıl sohbet ettiğini merak ediyorum."

Ağzım açık kaldı. Brittany bu kadar açık mıydı? "Ondan gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Belki," diye cevap veriyor Triston, balo salonunun ortasında durup kaşlarını kaldırarak cevabımı bekliyor.

"Brittany Mason'ın otelinde garson olarak çalışıyor. Killian'ın düğününde de masa ve sandalyelere yardım ediyordu."

Kaşları şimdi düşüyor, kafa karışıklığı onları bir araya getiriyor. "Öyle mi? Genelde yüzleri daha iyi tanırım ama onu hiç hatırlamıyorum."

Boştaki elim kaburgalarının yanına yerleşiyor. Söylemiyorum ama aslında o gece Brittany'yi fark etmemiş olması bana kendimi iyi hissettiriyor. Sadece beni.

Yüzünü benimkine doğru eğiyor, dudakları kulağımın hemen altında beni ürperten o noktayı öpüyor. Başımı yana çeviriyorum ve Brittany'nin bakışlarını yakalıyorum. Yalan söylediğimi düşünmesinden endişelenerek kızardım.

Tekrar ayağa kalktığında, yüzü benimkine yakın, gürlüyor. "Tanışmanı istediğim bazı insanlar var."

"Pekâlâ."

"Onlar büyük ihtimalle gelecekteki ortaklarım ve aramızdaki buzları eritmek için seni de yanımda getiriyorum."

Burnumu kırıştırıyorum. "Bir anlaşma yapmana yardım etmemi mi istiyorsun? Emin misin?"

"Sadece kendin ol, Honeyeh, ve çok yardımcı olacaksın." Ve sonra beni tekrar balo salonuna götürmeye başladı.

Özel merdivenlerinden çıkıp koridorda Mason ve Charlotte'un üç adam ve başka bir kadınla birlikte beklediği ofisine doğru ilerliyoruz.

Kadın sarışın ve çenemi düşürecek kadar güzel.

Charlotte elimi tutuyor. "Gel, baldızım Nia Kincaid'le tanış." Sonra sarışına el sallıyor. "Nia, seni arkadaşım Honeyeh Karimi ile tanıştırmalıyım."

Nia bir adım öne çıkıyor, muhteşem ağzında sıcak bir gülümseme. Uzun saçlı Marilyn Monroe'ya benziyor. "Merhaba Honeyeh. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor, ben de ona bir öpücük veriyorum ve Charlotte'un hayatta böyle harika bir yer bulmayı başardığını düşünüyorum.

"Gelin kuzenlerimle tanışın," diye arkasındaki adamlara dönüyor Nia.

Siyah saçlı ve delici bakışlı üç yakışıklı adam hemen arkasında duruyor. "Bunlar Matteo, Nico ve Lorenzo Andriani."

Gülümsemek için elimden geleni yaparken çenemi eğip her birinin bakışlarıyla buluşuyorum. Bu adamlarda biraz korkutucu bulduğum bir yoğunluk var.

İşte o zaman Triston tekrar yanıma geliyor, parmakları kolumun çıplak teninde hafif bir dokunuşla kayıyor ve gerçekten takdir ettiğim açık bir sahiplenme mesajı gönderiyor. Tehlikeliler.

Triston'a ve onun gücüne gömülmek istiyorum.

Eli kolumdan ayrılıyor, ama sadece belime yerleşmek için. Onun yanına gömülüyorum. "Sizinle tanışmak bir zevk," diyorum çenemi eğerek. "Hepiniz Vegas'ta mı yaşıyorsunuz?"

"Doğma büyüme," diye karşılık veriyor Matteo, smokini ve gömleği siyah, kravatı kırmızı. Bakışları o kadar çarpıcı ki bakışlarımı tekrar kaçırıyorum. "Sen mi?"

Başımı sallıyorum. "İran'da doğdum. Annem ben on bir yaşındayken bizi buraya getirdi."

"Vegas'ı seçmesine ne sebep oldu?" Nico soruyor. Matteo'dan daha az sert bakışlı, belki de daha genç olduğu için, ama aynı delici bakışları taşıyor.

"O zamanlar kumarhaneler genişliyordu ve çok fazla iş vardı." Her zaman annemin de saklanmak istediğini düşünmüşümdür. Nedenini bilmiyorum. Taşıdığı sırlar ne olursa olsun, yanında götürürdü.

"Peki Vegas'ta ne iş yapıyorsun?" Lorenzo soruyor, üçü arasında en yumuşak huylu olanı.

"UNLV'ye gidiyorum," diye cevap verdim. "Charlotte Kincaid'le birinci sınıfta tanıştım. Diplomamı almam biraz uzun sürüyor ama hukuk öncesi programında yavaş yavaş ilerliyorum."

Triston'ın parmakları kalçamda geziniyor. "Honeyeh kardeşinin vasisi."

Andriani'nin üçünün de yumuşadığını hissediyorum. Bunun için mi buradayım? Bir sempati hareketi mi? Biraz sertleşiyorum. Triston'a yardım etmekten mutluyum ama dans eden bir maymun olmak istemiyorum.

Ama Matteo boğazını temizliyor. "Bu bir lütuf ve lanet, değil mi?"

Mason yanıma yaklaşıırken başımı kaldırıyorum. "Neymiş o?"

"Kardeşlerinizin koruyucusu olmak. İnsanı değiştiriyor."

Mason yumuşak bir onaylama sesi çıkarıyor. Dudaklarım büzülüyor.

Onlara bakınca, ikisinin de sorumluluk için yaratıldığını düşünüyorum. Güç onlardan akıyor. Benim içinse beni ileriye taşıyan aşk oldu. Ellerimi karnımın üzerinde birleştiriyorum. "İçinizden biri bana başarılı bir şirket yönetmenin sırrını verebilirse çok minnettar olurum. Fonları Darius'un bakımı için kullanabilirim."

Bütün adamlar bir kahkaha attı. Ve bu çok saçma bir yorumdu. Zeki ve azimli oldukları için başarılılar. Bunun bir sırrı yok. Benim de onların başarısına sahip olmama gerek yok, sadece her zaman geride görüldüğüm eğrinin önüne geçmem gerekiyor.

Matteo bana bakıyor, başını sağa doğru eğiyor. "Sen, Honeyeh, emrinde sonsuz miktarda para olması için gereken tüm özelliklere sahipsin. Kardeşin kaç yaşında?"

Benim görünüşümden mi bahsediyor? İnsanın bunları kullanabilmesi için flört edecek zamanı olması gerekir, ama onu düzeltmiyorum. "Darius on beş, neredeyse on altı yaşında."

"Neredeyse bir erkek."

Omzum kalktı. Eğer onu on sekiz yaşına getirebilirim, öyle olacak.

Mason boğazını temizliyor. "Charlotte ve Honeyeh, bize soracağınız daha çok işle ilgili sorularınız varsa dışarı çıkabilirler."

"Gerek yok," diye başını sallıyor Matteo. "İmzalamaya hazırız."

Triston'ın ciğerlerindeki havanın çekildiğini hissediyorum. Bu önemli miydi?

Adamlar masaya doğru ilerliyor ve masanın üzerine eğiliyorlar, Charlotte yanıma geliyor.

"Ne olursa olsun, Triston sana değerliymişsin gibi dokunuyor."

Belki de öyleyimdir. Ama risk almayı göze alamam. Ve Triston tanıdığım en az güvenli adam.

CHAPTER FOURTEEN

TRISTON

Honeyeh'i bir sonraki toplantıma da götürüyorum, en azından ilk bölümüne. Burada Dimitri'nin kumarhanesi Shimmer'ın mütevelli heyetiyle görüşüyorum.

Yemek salonunda yapılan bu toplantı çok daha büyük ve çok daha fazla geyik dönüyor.

Yanımda duruyor, tanıştığı her erkeği büyülerken kalçası benimkini okşuyor.

Matteo Andriani'nin ona bu kadar ısınması beni bile şaşırttı. Adam buz gibiydi. Ama onun erimesini izledim, buz gözlerini terk etti, bakışları onu içine çekti, ateşle dans etti. Kıskançlığımı güçlkle kontrol ettim, özellikle de ona maddi sıkıntılarından kurtulmak için evlenmesini önerdiğinde. Bu bir teklifti, bundan eminim.

Matteo ile iş yapmaktan memnunum, şimdi Vegas'taki İtalyan Mafyası'nın başı. Ama Honeyeh'e dokunmaya çalışırsa.

İçimde yeni bir sahiplenici öfke dalgası kabarıyor ve onu geri itiyorum.

Yine de bu toplantı daha kolay. Ne kadar çekici olsalar da, bu palavracıların bir bile ne ne ne ne de woo

Honeyeh benim evimden çıkıp onlarınkine girdi.

Sözleşmeleri imzalamaya geldiğimizde, Honeyeh'i bitmek üzere olan partiye değil, üstünü değiştirmesi için üst kata gönderiyorum. "Bu uzun sürmez, sonra seni eve bırakabilirim."

Killian yanımda ve elini kaldırdı. "İstersen şehre geri dönüyoruz-"

Sesini kesene kadar ters ters bakıyorum.

Honeyeh'i başka kimse kullanmıyor. Birincisi, onunla birkaç sessiz an geçirmek ve onunla olabildiğince çok vakit geçirmek istiyorum.

İkincisi, Honeyeh ile bundan sonra nereye gideceğimi hâlâ düşünüyorum.

Bu gece mükemmeldi. Her yönden bir değer. Büyüleyici, güzel, her zaman tatlı, çok yardımcı olmasının yanı sıra bu akşam onun arkadaşlığını eğlenceli buldum.

Yetişkin hayatımda ilk kez evliliğin cazibesini anlıyorum.

Gerçi babamın da gördüğüne eminim. Eminim ki annem başlangıçta bir varlıktan başka bir şey değildi. Cilalı, çekici, ona altı oğul verdi. Tüm bunlar olurken babam İngiltere ve ötesini sikip attı.

Bunu yapacağımdan değil... ama yine de... böyle içler acısı bir örnek görmek bir erkeğin evliliğe güvenmesini sağlamaz.

Honeyeh yanımdan kayarak kapıya doğru ilerliyor ve gözden kaybolmadan önce omzunun üzerinden bana bakıyor.

Peşinden gitmemek için kendimi zor tutuyorum.

Ama bu düşmanca devralma, İtalyanlarla yaptığımız anlaşmayla birleştğinde, Rusları kumarhane işlerinde kapatacak tabuttaki çivilerdir.

Kumarhanelerini ihmal etmişler. Çoğunlukla, onları diğer işleri için para aklamak için kullandıklarını tahmin ediyorum, bu yüzden umursamıyorlar.

Ama bu yönetim kurulunu mutlu etmiyor. Ve onların kumarhanesi benim iki kumarhanemi daha Mason'ın tüneline bağlamama engel oluyor.

Yönetim kurulunun Dimitri'yi görevden alacağını ve kontrolü benim üstlenmeme izin vereceğini söyleyen belgeler imzalandığında, bu büyük bir andı. En azından son birkaç yıldır beklediğim ve üzerinde çalıştığım bir an.

Yine de tek düşünebildiğim Honeyeh'in üst katta kıyafetlerini çıkarması.

Hepimiz imzalıyoruz ve odadan koşarak çıkmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine viski dolduruluyor ve ben içiyormuş gibi yapıyorum, enerjimi başka uğraşlar için kullanmakla çok daha fazla ilgileniyorum.

Sonunda çıkabildiğimde, merdivenleri koşarak çıkıyorum, kravatımı çıkarıyorum ve ceketimi silkip misafir odasının kapısını çalarken üst düğmeyi açıyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyor Honeyeh.

Onun sesini duyunca içimde bir şeyler gevşiyor. Kapıyı itip açtığımda onu hâlâ elbisesinin içinde, yatağın ucunda otururken buluyorum. "Üstünü değiştirmemişsin."

Tekrar omzunun üzerinden bakıyor ve nefesim ciğerlerimde duruyor, o kadar inanılmaz ki. "Fermuara ulaşamıyorum." Ve sonra omzunun üstünü işaret ediyor.

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor.

Ayakkabılarını çıkarmış, yerde yanında oturuyor. Odayı geçiyorum ve o da ayağa kalkıp sırtını gösteriyor.

Tek kelime etmeden ona uzanıyorum, fermuarın üstündeki kancayı açıyorum, parmaklarım tenini okşuyor, sonra fermuarı kavrayıp sırtından aşağı kaydırıyorum, altındaki sütyenin k o p ç a s ı n ı ortaya çıkarıyorum, sonra daha da aşağı indirip sırtının pürüzsüz tenini ortaya çıkarıyorum.

Fermuar kışına kadar inmeye devam ediyor ve ben de öyle yapıyorum, tangası ortaya çıkıyor.

Vücudundan düşmesin diye elbiseyi önden tutuyor ama biraz açılıyor. Bütün gece kontrol etmeye çalıştığım azgınlığım depreşiyor.

Ama kıcının üstündeki gamzelerden biri görüldüğünde, boşalmaya başlıyorum.

Honeyeh'i o kadar çok istiyorum ki taşaklarım yanıyor. Fermuarın dibine ulaştığımda elim hafifçe titriyor ve sonra parmaklarımı sırtının açıkta kalan derisine doğru takip ediyorum.

Nefesini içine çekiyor, derisi küçük yumrulara ayrılıyor. Bir gümbürtü ile belinin izini sürüyorum, avucum çıplak karnına bastırılana kadar elimi elbisenin içinde daha derine götürüyorum.

Sonra onu önüme doğru çekiyorum ve sikimi kıcının dolgun kıvrımına yerleştiriyorum.

Nefes nefese kalıyor ve boynunun kıvrımını kısırdığımda bu beni daha da ateşlendiriyor, elim şimdi aşağı kayıyor, tanga'nın üstünü izliyor. Elimi dantelli kumaşın altına daldırmak istiyorum. Mağazada seçtiğim tangayı Honeyeh'in teninde hayal ediyorum.

Bir elini geriye uzatıp kalçama yerleştirirken nefesi kısa kısa puflar halinde çıkıyor.

Siyah pantolonumun üzerinde narin parmaklarını görmek için aşağı bakıyorum ve ellerini tenimde daha fazla görmek istediğimi biliyorum.

"Honeyeh," diye homurdanıyorum, tanga'nın üst kısmını geçerken, elim karnının alt kısmının ipeksi derisini sıyrıyor.

İşte o zaman amının tıraş edilmiş olduğunu fark ettim. "Becer beni." Parmak uçlarımı onun tümseğine bastırıyorum. "Benim için çıplak mısın, tatlım?"

"Bugün bana Brezilyalı verdi," diye fısıldıyor Honeyeh, parmaklarımı aşağıya indirip orta parmağımı sırlıslıkla ıslak dikişi boyunca gezdirirken bile.

Dudaklarını ayırdığımda nefesim kesiliyor, amının ıslak kıvrımları elimi ıslatıyor. Başı omzuma düştüğünde tüm kontrolümü tamamen kaybetmek üzereydim. "Triston?"

Cevabım, diğer elimle çenesini kavrayıp yüzünü çevirmek, böylece ağzını yalayıp yutmak ve ona

Dudaklarını ayırıp dilimle içine dalmadan önce şiddetli bir öpücük. Parmağım yukarı doğru kayıyor ve hassas klitorisine çarpıyor.

Tüm vücudu titrerken ağzıma doğru ağılıyor ve benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini biliyorum.

Çenesini bırakıyorum, hâlâ onu dilimle sahipleniyormuşum gibi öperken elbisesinin askılarını omuzlarından aşağı çekiyorum, elbise yere düşüyor.

Şimdi elimi iç çamaşırının altına ve bacaklarının arasına sokuyorum. Onu çıplak istiyorum.

Hayır, kalçalarını ellerimle tutarken ve yarağımın çok iyi batırdığım amına batışını izlerken, uyluk yüksek çoraplarından başka hiçbir şey giymemesini, yatakta elleri ve dizleri üzerinde olmasını istiyorum.

Daha fazla döl sızdırıyorum, bu yüzden serbest kalmaya hazırım, elimi sırtına koyacak kadar geri çekiliyorum ve sütyeni hızlı bir sarsıntıyla çözerek mekanizmayı odanın diğer tarafına gönderiyorum.

Sonra tekrar vücuduma yaslandı, bir elimle klitorisinin etrafında dönerken ağzım onunkinin üzerine eğildi ve diğer elimle mükemmel göğüslerinden birini tuttum. Elma büyüklüğünde ve dik, muhteşem meme uçları şimdiden benim için hazırda bekliyor.

Birini çimdikliyorum ve tekrar çılgılık atıyor, elime doğru eğiliyor. "Triston," diye nefes nefese ağzıma boşalıyor.

"Evet, tatlım?" Bizi yatağa doğru götürmeye başladım bile. Sadece boşalmam gerekiyor, sonra tekrar düşünebilirim.

Honeyeh beni çıldırtıyor ve eğer kontrolümü biraz geri kazanabilseydim, evlilik ve ona bakmaya cüret eden erkekleri öldürmek gibi çılgınca şeyler düşünmezdim.

"I..." Onu tekrar öptüğümde duraksıyor, dudakları benimkilerle öyle bir açlıkla buluşuyor ki konuşmak istediğini unutuyorum. Dikkatimi diğer göğsüne verdiğimde bile bacakları yatağa çarpıyor. Onları yalamak, her santimini tatmak istiyorum.

Belki bir dahaki sefere. Ama sonra kendimi yakalıyorum. Neden şimdiden bir dahaki seferi düşünüyorum ki? Burada söz falan yok.

Onun yerine, klitorisinin etrafında dönmeye devam ederken bile elimi sırtına koymak için göğsünü bırakıyorum. Şimdi sıırıslıkla, suları elimi kaplıyor ve kalçalarından aşağı akıyor. Kendini çok iyi hissedecek.

Bu kadar heyecanlandığım bir zamanı hatırlamıyorum.

Ben itiyorum ve o da sorgusuz sualsiz benim için eğiliyor. Honeyeh her dokunuşuma o kadar duyarlı ki, bu sadece taşaklarımda yanan ateşini körüklüyor. Her iki bileğini başının üzerinde tutup, bacaklarını belime sarıp inleyerek onu boşaltmam için yalvarırken içine girmeyi çok isterdim.

Neredeyse kendimi kaybediyordum, görüşüm bulanıklaşıyordu. Hay sikeyim. Bir kere boşalmanın yeterli olacağından şimdiden emin değilim. Ama bu yarın için bir endişe. Günlerdir biriken döllerimi taşaklarımdan temizledikten sonra.

Tangasını kalçalarından aşağı sıyırmaya başladım, kıcı çıplaktı, amı da öyle.

Üzerimdeki giysilerin tek bir parçasını bile çıkarmadım ve hayal kırıklığıyla geri çekilip gömleğimin düğmelerini kopararak onu çıkardım, sonra da tişörtümü başımın üzerinden çektişirdim.

Uylukları ve bacaklarının yarısına kadar inen tangasıyla inanılmaz görünüyor. Pantolonuma boşalmama ramak kalmıştı.

Pantolonumun tokasına henüz uzanmışım ki Honeyeh omzunun üzerinden şehvetle değil, endişeyle dolu iri gri gözleriyle bana baktı.

Elim hareketsiz kaldı.

"Triston?" "Evet?"

Kıcının yuvarlak kıvrımı o kadar muhteşem ki, amı ve kalçaları kendi sularıyla kayganlaşmış.

"Ben hiç..." Dudaklarını yalıyor ve titreyen bir nefes alıyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

Sikim pantolonuma karşı zorlanıyor, serbest bırakılmayı talep ediyor. "Ne yaptın?" Patronunu mu sikti? Tek gecelik bir ilişki mi? Randevu için para aldınız ve sonra seks yaptınız mı?

"Ben... Ben bakireyim ve ben..."

Bakire kelimesi beni donduruyor. Dizlerinde tangayla yatağın üzerinde domalmış bir bakire var.

Hay sikeyim. Ben.

CHAPTER FIFTEEN

HONEYEH

ODA SOĞUYOR. Belki de sadece Triston'dır. Tamamen açıktayım, neredeyse çırılçıplığım ve o orada öylece duruyor, tek kelime etmiyor.

Ona söylememeliydim.

Ama öğrenebilirdi ve o zaman kızabilirdi.

Ya da belki şimdi kızgındır.

"Sen nesen?"

Omzumun üzerinden bakma riskini göze alıyorum. Eli belinde, kasları sanki saldırırcakmış gibi gerilmiş.

Gözleri karanlık ve kapüşonlu; korkudan titriyorum. Ama hareket etmiyorum. Nedenini bilmiyorum, beni bu pozisyona o soktu ve bırakmamı söylemedi.

Kesik kesik nefes alıyorum. Güçlü bir adamın bana ne yapacağımı söylemesini ne kadar istediğimi kendim hakkında anladığımı sanmıyorum. Ne kadar itaatkâr olmak istediğimi. Bunun beni nasıl güvende hissettirdiğini. "Lütfen durma," diye fısıldıyorum. "Lütfen."

"Honeyeh," diye homurdanıyor ve sesi kızmış gibi çıkıyor.

"Kızma," diye fısıldıyorum gözlerimin yaşardığını hissederken. "Seni memnun etmek istiyorum. I-"

"Honeyeh." Bu sefer keskin. Sert. Dudaklarım kelimeleri tutmak için birbirine bastırıyor.

Sonra bana doğru ilerliyor, elleri bacaklarımda, tangamı tutup kalçalarımın yukarı çekiyor. Küçük bir çığlık atıyorum, kendimi ham, açıkta ve... reddedilmiş hissediyorum.

Gömleğini yerden alıp beni ayağa kaldırıyor, kollarımdan birini tutup kolumu kolundan geçiriyor ve gömleği sırtımdan geçirip diğer kolumdan yukarı çekiyor. "Kapat şunu," diyor, sesi derin, sert bir gümbürtüye dönüşüyor.

Dediğini yapıyorum.

"Otur."

Dönüp emrettiği şeyi yapıyorum ve ilk gözyaşının yanağımdan aşağı döküldüğünü hissediyorum. Bu nasıl bu kadar yanlış gitti?

Dizlerimi birbirine bastırıyorum, çenem düşüyor ve gömleğin iki yanını tam göğüslerimin arasında sıkıca tutuyorum.

"Bu bir hataydı."

Aynı fikirdeymişim gibi başımı sallıyorum. Kabul ediyorum. Kardeşimin iyiliği için bu işe ihtiyacım var ve... Başım dikleşiyor. "Lütfen beni bu yüzden kovmayacağınızı söyleyin."

Yüzünü buruşturuyor ve korku karnımda binlerce uğursuz davul gibi yankılanıyor. "Bence pazartesi günü konuşmalıyız. Giyin, seni eve bırakayım."

Sonra dönüp odadan çıkıyor ve kapı arkasından kapanıyor.

Tutamadığım bir çığlık atıyorum çünkü az önce her şeyi mahvettiğimden oldukça eminim.

Yataktan kalkıp çantamı dolaba sıkıştırdığım banyoya doğru yürürken vücudum titriyor.

Gömleğini silkelerken ve çantadan eşofmanımı çıkarırken gözyaşlarımı zor tutuyorum. Ellerim öylesine titriyor ki, sütyen takmaya bile gerek duymuyorum.

Bol kumaşı gövdemın üzerine çekiyorum, sonra da taytımı bulup uyluk hizasındaki çoraplarımın üzerinden çekiytiriyorum.

Triston'ın gömleğini alıp dikkatlice katlamayı ve yatağın üzerine koymayı başarıyorum. Ama gömleği koklamadan, zengin kolonyasını ve sadece ona özgü olan odunsu kokusunu içime çekmeden önce değil.

Bu beni irkiltiyor, içimde bir ürperti dolaşıyor. Bu şekilde asla teslim olmamalıydım. Onu o kadar çok istiyordum ki...

Bir hıçkırık boğazımı parçalamakla tehdit ediyor, ama dudaklarımı kenetliyorum, tişörtünü alıp onu da katlayarak gömleğin üstüne koyarken çıkmasına izin vermiyorum.

"Hazır mısın?"

Üstüne oturan bir tişört ve kot pantolonla kapının girişinde duruyor. Onu hiç bu kadar rahat görmemiştim ve tamamen farklı bir şekilde harika görünüyor. Sanki bir kafede tanışmış olabileceğim biri gibi.

Bir kez başımı sallayıp çantamı omzuma atarken kalbimi sızlatıyor.

Dönüp merdivenlerden inmeye başlıyor ve ben de onu takip ediyorum, uzun adımlarına ayak uydurmak için çabalıyorum.

Hareket etmek yükselen paniğimi kontrol etmeme yardımcı oluyor ama o anahtarlarını almak için mutfakta durduğunda ve ben de arkasında durduğumda göğsüm o kadar sıkışıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum. "Triston."

Bana bakıyor, yüzü tamamen okunmaz halde. "Pazartesi konuşuruz, Honeyeh."

Çenemi sallayarak onaylamaya çalışıyorum ama sanırım nöbet geçiriyor gibi görünebilirim. Yerde bir yığın halinde bıraktığım elbise için ya da bu güzel akşam için teşekkür etmek istiyorum ama artık her şey mahvolmuş durumda.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve onunla birlikte altı araba kapasiteli garaja giriyorum.

Bir SUV'nin düğmesine basıyor, arabanın ışıkları yanıp sönüyor ve sonra yolcu kapısını açıyor, içeri girmeme yardım ederken eli dirseğimde.

Dokunuşu tenimi yakıyor ve ona gömülmek, kendimi ayaklarının dibine atmak ve bana tekrar dokunması için yalvarmak istiyorum.

Arabaya adımımı atıp zengin deri koltuğa yerleşirken kendimi zar zor kontrol ediyorum.

Arabanın kapısını kapatıp sürücü koltuğuna yaklaştığında bile titremem durmamıştı.

Garaj kapısını açıp geri geri çıkarken sessizlik k u l a k l a r ı sağır ediyor.

Sessiz kalmak için dudağımı ısırıyorum. Ağlamak istiyorum. Yalvarmak. Bana bir daha dokunabilseydi kendimi simit gibi bükardım.

Tanrım, ben acınacak haldeyim.

Başka bir insandan nasıl sorumlu olabilirim? Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımla savaşıyorum. "Bu hafta sonu başka ne yapıyorsun?"

O zaman ona bakıyorum, çenem düşüyor. Aptalca havadan sudan konuşacağız. "Hiçbir şey. Ders çalışıyorum."

Başını sallıyor, gözleri yolda kalıyor.

Bir dakika daha profiline bakıyorum, bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim, sorabileceğim bir şey olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum.

Gecenin bu saatinde trafik çok daha hafif ve şehre doğru kolayca ilerliyor, kampüsteki dairemin yolunu biliyor gibi görünüyor.

Ama sessiz kalıyorum çünkü iki kez soru sormaya çalıştım ve ikisinde de beni susturdu.

Kampüsün kenarına varıyoruz ve o da kaldırıma yanaşıp arabayı durduruyor. "Dairene yeterince yakın mıyım?"

"Evet. Bu harika." Ona bakmıyorum, onun yerine kapı kolunu arıyorum. Artık burada olduğuma göre, arabadan inip yatağıma uzanmak ve hüngür hüngür ağlamak istiyorum. Sonra da Pazartesi günü beni kovarsa ne halt edeceğimi düşüneceğim.

Kapıyı açıyorum ve koltuktan kayarak inmeye başlıyorum. "Honeyeh."

"Evet?"

"Pazartesi günü konuşuruz, tamam mı? Sakinleştüğimizde ve mantığımız galip geldiğinde."

"Elbette," diyorum, sesim çatlayarak. "Pazartesi. Kulağa hoş geliyor. İyi geceler."

"İyi
geceler."

Ayaklarım yere düşüyor ve sonra kapının etrafından dolaşıp çarparak kapatıyorum. Neredeyse koşarak arabadan çıkıyorum ve arkama bakmıyorum ama Triston'ın uzaklaştığını duyuyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlarken, bastırduğım hıçkırık dudaklarımdan kopuyor.

Daireme varıyorum, anahtarı üçüncü denemede kilide sokuyorum, gözyaşlarım bu işi gülünç derecede zorlaştırıyor. Saat sabahın birini geçmiş olmalı ama ben içeri girdiğimde Darius televizyon izliyordu. "Nasıldı?" diye soruyor, gözleri televizyonda.

"İyi idi." Şimdi ona sahip olduğum en iyi işi mahvetmiş olabileceğimi söylemenin zamanı değil.

Kendimi yatağa atmadan ve yüzümü yastığıma gömüp gözyaşlarımı yutmasına izin vermeden önce kapıyı arkamdan kapatarak küçük yatak odama gidiyorum.

Ne kadar ağladığımı ya da sonunda uykuya dalmadan önce saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama telefonum çaldığında, beni sarsarak uyandırdığında, saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, sadece güneşin gökyüzünde yüksekte olduğunu biliyorum.

Tekrar çaldığında telefonumun nerede olduğundan bile emin olmadan gözlerimi kırıştırıyorum. Sisin içinden yüzerek çıktığımda çantamda olduğunu fark ediyorum. Yataktan tökezleyerek kalkıyorum, zemini geçerken sallanıyorum ve sonra dizlerimin üzerine çöküyorum. Çantayı çekip açtığımda, sonunda Telefon çalmayı keser kesmez.

Omuzlarım çöküyor, kimin aradığını merak ediyorum. Triston mıydı? Dün gece hakkında mı konuşmak istiyordu?

Beni bugün kovup bu işi bitirmek mi istiyor?

Telefon tekrar çalmaya başla y ı n c a yerimden sıçrayıp kimin aradığını görmek için elimde çeviriyorum.

Ama Triston'ın adı değildi. Dr. Lawrence. Aramayı kabul ederken nefesim kesiliyor. "Alo?"

"Honeyeh?"

"Evet. Dr. Lawrence. Merhaba." Durdum, hangi soruyu soracağımdan bile emin değildim. Neden beni cumartesi günü arıyorsun?

"Merhaba. Uyandırdım mı?"

Ateş et. "Hayır. Yani, s o r u n değil. Dün gece geç saatlere kadar süren bir işim vardı."

Anladığını belli eden bir ses çıkardı. "Arıyorum çünkü bazı haberlerim var."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Neymiş o?"

"Bu her zaman hassas bir konudur ama Darius için potansiyel bir donör belirlendi."

Telefona bakıyorum. "Potansiyel mi?"

Ağır bir iç geçirdi. "Dün gece araba kazası geçirdi. Yaşam destek ünitesine bağlı ve hayatta kalabilir de kalmayabilir de."

Ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Darius'un şansının bir başkasının kalp kırıklığı üzerine kurulu olduğunu hep biliyordum ve midem bulanıyor. "Aman Tanrım. Çok üzgünüm."

"Bunun kederli ve anlayışlı bir an olduğunu anladığınız için teşekkür ederim Honeyeh. Ve bilmenizi isterim ki, eğer Darius'un donörü bu değilse, ona yeni bir karaciğer bulmak için elimizden geleni yapacağız."

"Biliyorum, Dr. Lawrence. Teşekkür ederim." Titrek bir nefes aldım. Başka birinin ölümü için umutlanmayacağım.

"Ama bu beni hassas bir soruya götürüyor. Eğer potansiyel donörümüz ölürse, önümüzdeki yirmi dört saat içinde Darius'u ameliyat edebiliriz."

Kalbim çarpmaya başladı. "O kadar yakında."

"Bu doğru. Bu yüzden prosedürün peşinatı için herhangi bir fon sağlayıp sağlamadığınızı bilmem gerekiyor. Beni ilk görmeye geldiğinizde bunun gerekliliğini tartıştığınızı biliyorum."

İçim içime sığmıyor. Büyük adımlar attım ama banka hesabımda bin dolardan fazla param yok. Dr. Lawrence için yeterli değil. Ama bu Darius'un şanslıysa... "Parayı bulacağım."

Hattın diğ er ucunda bir duraklama oldu, sanki bunu nasıl yapacağıma karar vermeye çalışıyor gibiydi. "Pekâlâ. Bunu duyduğuma sevindim."

Görüşmeyi bitirdik ve telefonu kapattım. Ama hareket etmiyorum. Telefonuma bakarken alt bacaklarım altımda, zeminin sert muşambasına bastırıyor. Yarına kadar on bin dolara ihtiyacım var.

Nasıl bulacağım?

Telefonuma bakıyorum. Triston'ı deneyebilirim, beni kovabileceğini düşündüğüm adamı. Yine de sorarsam kaybedecek bir şeyim yok. Tabii eğer beni kovma konusunda kararsızsa, bu kesinlikle kararını değiştirecektir. Elimi yüzümde gezd i r i y o r u m .

Mason'ı arayabilirim. Charlotte'la arkadaşlığımı bitirebilir ama bu kardeşimin hayatı.

Ya da Brittany'i arayabilirim. İ çimi korku ve nefretle dolduran bir şeyi yaparak parayı kendim kazanabilirim ama bunu kendi başıma da yapabilirim.

Gözlerimi kapatıp seçenekleri bir kez daha gözden geçirirken karar vermek için fazla zamanım yok.

Sonra gözlerimi tekrar açarak telefonun ekranına dokunuyorum ve aramayı yapıyorum...

CHAPTER SIXTEEN

TRISTON

Öğleye yakın uyandım, şakaklarımda zonklayan bir baş ağrısı vardı.

Honeyeh'i bıraktıktan sonra evime dönmek tam bir işkenceydi. Porsche'yi neredeyse en az üç kez geri döndürüyordum. Hangi dairenin onun olduğunu bilmemem beni durduran tek şeydi.

Arayabilirdim. Ve ne diyeceğim... Başından sonuna kadar bir pislik miydim?

Evet, belki. Belki de.

Honeyeh'in tatlı olduğunu hep biliyordum. Masum. Ölümcül bir hastalığa yakalanmış kardeşine baktığı için pek kimseyle çıkmadı.

Onu soyup yatağın kenarına domaltmam ve sert bir köpek sikişiyle neredeyse bekaretini alacak olmam kendimden nefret etmeme neden oluyor.

Dün gece ona desteğinin karşılığını böyle ödedim.

Ama sonra... kendimi yavaşlatmak için soğuk bir pisliğe dönüştüm. Berbat olduğumu biliyorum.

Ama onu o kadar çok istiyordum ki vücudumun kontrolünü ele geçirmenin tek yolu buydu. Duygularımı kapatmak zorundaydım.

Honeyeh kur yapmayı hak ediyor. Sevilmeyi. Sıradan bir göt parçası gibi sikilmeyi değil.

Ama o arabadan inene kadar farkına varmadım ve o hiçbir şey anlamadı.

Gerçek yakınlığa benzeyen her şeyde berbatım. Kadınlarla sadece bir ay çıkmama şaşmamalı.

Bu farkındalık beni eve gelmeye ve yarı açık şampanya şişeleri ve her türlü sert alkolle dolu olan bara gitmeye itti.

Ne kadar ya da ne içtiğimi zar zor hatırlıyorum ama çok fazla ve karışık olduğunu biliyorum çünkü kendimi yataktan zor kaldırıyorum.

Bir duşa ihtiyacım olduğundan eminim, gözeneklerimden terleyen likör kokusunu alabiliyorum. Onun yerine atletik bir pantolon giyip mutfığa gidiyorum.

Elimdeki tüm protein tozlarını blender'a atıyorum, bir muz ve biraz badem sütü ekliyorum ve blender'a basıyorum, çıkan ses başımın daha da zonklamasına neden oluyor.

Ama karıştığında, karışımı bir bardağa koyma zahmetine bile girmiyorum. Doğrudan sürahidten içiyorum ve içindekileri boşaltıyorum.

Sonra kendime yumurta yapmak için ocağa dönüyorum.

Yemeğimi yiyip biraz ibuprofen aldığımda saat öğleden sonra bir oluyor ve kendimi biraz daha iyi hissederek duşa giriyorum.

Kendimi fırçalıyorum. Ama baş ağrım geçtikçe, aletim o kadar derin bir ihtiyaçla titremeye başlıyor ki, küçük adamım görmezden gelinemez.

O da Honeyeh'i istiyor, ben de.

Ve dün gece her şeyi berbat ettim.

O anda bile, Honeyeh o kadar baştan çıkarıcı, o kadar mükemmeldi ki, benden devam etmem için en güzel lütfen ile rica etti. Ona dokunmam için yalvardı.

Lanet olsun, bu kadın beni en ham olduğum yerden nasıl vuracağını biliyor. Sanki benim için yaratılmıştı.

Öyle miydi? Aramızdaki bu çekime karşı koyduğum için aptal mıyım?

Ama bağlanmak istemiyorum, bir kadının hayatımı tıkamasını istemiyorum. Uzun zamandır ailem için yıkım duvarı oldum. Babamın saçmalıklarını üstlendim ve şimdi de işimiz için zor kararlar alıyorum.

Neden daha fazla sorumluluk alayım ki?

Ayrıca, burası bir kadının ait olduğu bir yer değil, benimle birlikte dalgalara çarpmak. Yine de Honeyeh gelgit gibi, beni öyle bir güçle çekiyor ki karşı koyamıyorum.

Duştan çıktım ve havluyla kurulandım. Belki de onu becermeliydim. Sistemimden atmalıyım.

Ama o zaman babam gibi olurum. Onu ne kadar inciteceğimi düşünmeden bencilce alırdım.

Victoria'nın birkaç gün önce söylediklerine rağmen, ben yalan söylemem ve sahte umut vermek için sözler vermem. Victoria bu konuda sürük gibi davranırsa da bunu halledebilir.

Ama Honeyeh, o çok savunmasız. Ne yaparsam yapayım, onu kırabilirim.

Hay sikeyim.

Cumartesi olmasına rağmen pantolonumu ve gömleğimi giydim. Sanırım Honeyeh'i aramalıyım ama bunu yapmak için zırha ihtiyacım var.

Kot pantolonla, sanki milyarlar kazanmanın eşiğinde ve kaybedecek her şeyi olan bir adam değilmişim gibi, dairesine gidip onu omzumun üzerinden atabilirim.

Ama giyindikten sonra ofisime gidip telefonumu çıkarıyorum. Onu arayayım mı? Özür dileyeyim mi? Yemeğe mi davet etsem?

Bunun nereye varacağını biliyorum. Sonunda onu tatlıya davet edeceğim.

Yasak meyveyi tatmadan onu daha ne kadar evimde tutabilirim, beni baştan çıkarabilir?

Onu kardeşlerimden birine verip onun evinde çalışmasını mı sağlamalıyım? Emlak ofisinde mi?

Kıçının herhangi biri için sergilenmesi fikri bile beni mantıksız ve zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle geriyor.

Dün düşündüğüm plana geri dönüyorum. Evlen onunla.

Sonsuza kadar değil. Ama sikimi kurutacak ve kardeşine ihtiyacı olan ameliyatı yaptıracak kadar uzun bir süre.

Telefonla oynuyorum. Bu hassas bir istek. Seni karım yapmak istiyorum... geçici olarak.

Sonra tekrar, bazı büyük ikramiyeler alır.

Masanın üzerindeki telefona dokunuyorum. Onu arayayım mı? Pazartesiye kadar bekleyeyim mi? Kararsızlıktan nefret ederim ve iş hayatımda beni asla yoldan çıkarmayan içgüdülerimle çalışırım, ama bu farklı.

Telefonu elime alıp ekrana dokunuyorum, rehberime bakıyorum ve onun adını buluyorum.

Tanrım, rehberimde onun adına bakmak bile içimi ısıtıyor. Tam ismine basıp onu arayacakken bir çağrı geliyor.

Birkaç kez göz kırpyorum, kardeşim Killian'ın adı ekranda beliriyor.

Kabul düğmesine basıyorum. "Ne?" Telefonu kulağıma götürürken sordum.

"Sen lanet olası bir pisliksin, bunu biliyor muydun?"

"Ben de sana," diye gürlüyorum. Ama haklı olduğunu biliyorum. Gereksiz yere sert davranıyorum. Ve Killian asla Cumartesi öğleden sonra aramadığına göre, bir şeyler oluyor. "Saat sabahın ikisi değil, yani bunun sosyal bir görüşme olduğunu varsayıyorum?"

Homurdanır. "Ben hiç sosyal görüşme yapmam. Zaman kaybı." "O zaman iş görüşmesi?"

"Kişisel," diye gürlledi.

Kafam her zamankinden daha çok karışıyor ve başım bir kez daha zonkluyor, ben de şakağımı ovuyorum. "Sadede gel, Killian."

"Honeyeh."

Kanım donuyor. "Peki ya Honeyeh?"

"Sen Biliyorum nasıl Mason sordu Ben için İzle Dimitri'nin genelevleri mi?"

Ayağa kalktım, neredeyse tüylerim diken diken olacaktı. "Killian?" Sesimdeki soruyu, ondan söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söylememesini isteyişimi duyabiliyorum.

Pişmanlık dolu bir ses çıkarıyor ve tüm vücudum kenetleniyor.

"Onu içeri girerken gördüm, Triston, ağlarken makyajı yüzünden akıyordu. İki adamın arasındaydı, her biri bir kolunu tutuyordu..."

Dizüstü bilgisayarımı sarsarak açıyorum, hoparlör düğmesine basarken telefonu masaya çarpıyorum.

Dark Web'de Dimitri'nin web sitesini açarken parmaklarım tuşların üzerinde uçuşuyor.

Fazla bir şeye gerek yok. Honeyeh sayfanın en üstünde. Onunla bir gece, teklif 50 binden başlıyor. Kazanan bekaretini alır.

"Ne oluyor lan?!" Kükredim, yumruğum masamın üstüne indi.

"Ne oldu?" Killian sordu.

"Onu satıyor," diye tükürüyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Bunun benimle bir ilgisi var mı? "Mücadele ediyor muydu? Zorlanmış görünüyor muydu?"

"Gerçekten üzgün görünüyordu," diye cevaplıyor Killian. "Ve biraz da paniklemiş."

"Yanında başka biri var mıydı?" "Küçük sarışın bir piliç."

Ağzım açık kaldı. Brittany. Onu bu işe Brittany mi bulaştırdı? "Neredesin? Sana geliyorum."

Killian dilini dişlerine vurarak tıkırdatır. "Burası bir kasa kadar sıkı kilitlenmiş. Eğer içeri girecekseniz, yanınızda ateş gücü getirseniz iyi olur."

Bu beni duraksattı.

Bir plana ihtiyacım var. "Bana bir saniye ver." Gözlerimi kapatıp düşünmeye çalışıyorum. Honeyeh, Dimitri'nin kapısına nasıl gelmiş olursa olsun, o buraya ait. Ve başka bir adamın ona dokunmasına izin vermemin imkânı yok.

Honeyeh'e zarar vermekten endişe ediyor olabilirim ama bu gece onu satın alacak pis hayvandan daha iyi olduğuma eminim.

Bunun olmasına imkan yok. "Bana adresi gönderdin mi?" "Evet."

"Hepsi Doğru. İçinde o dava, istasyon kendin Dışarıda Dimitri'nin evinden. Kızı. Dadı. Onları takip edin."

"Triston."

"Biliyorum. Bir daha böyle bir iş yapmayacağıma söz verdiğimi biliyorum ama Honeyeh, o benim. Ve onu geri verecek ya da..."

Killian birkaç küfür savurur. "Bu bilgeliği görmediğimden değil..."

"Önce diğer tüm yolları deneyeceğim. Ama Honeyeh, onun için savaşmama ihtiyacı var. Bunu kendi başına yapamaz." Bu sözlerin gerçekliği göğsüme çarptı. Neye ihtiyacım varsa, ne istersem o olacak. Bir hizmetçi. Bir yardımcı. Sevgilim. Karım. Bana yalvaracak, onu yatağa yatırmama ve dilediğim gibi becermeme izin verecek, yeter ki... Benim gücüme havaya ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacı var.

"Evet, öyle." Killian yürümeye başladı. Botlarının kaldırımdaki sesini duyuyorum. "Ve bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim. Ama kendini böyle bir kadını korumaya adanmış, kardeşim, hayatın hayal ettiğinden daha iyi olana kadar sana her bir parçasını geri verecektir."

Telefona baktım. Bunu kabul edemem. Kendimi tamamen verip bütün bir insanı geri alabileceğimi. Ama bunu yapabilirim. Zaten Dimitri Ivanov'la savaşacaktım.

Honeyeh benden başka kimsenin yatağında olmayacak. Anahtarlarımı alıp kapıdan çıkıyorum.

CHAPTER SEVENTEEN

HONEYEH

Tanıdığım en korkunç adamlardan birinin ÖNÜNDE DURUYORUM. Aksanından Rus olduğunu anlayabiliyorum ve Brittany, "Tatlım, bu benim patronum Bay Ivanov," dediğinde varsayımımı doğruluyor.

"Dimitri," diye gürleyerek beni süzdü. Üzerimde Triston'daki görüşmemde giydiğim güneş elbisesinin aynısı vardı. Başka ne giyeceğimi bilemedim.

Saçlarım hâlâ çoğunlukla dün gece kuaförün yaptığı gevşek bukleler halinde, ama bulaşmış makyajımı yıkamam gerekiyordu.

Brittany'yi aradığımda otuz dakika içinde evimdeydi. "Bu çok heyecan verici," diye bağırdı beni evimden çıkarırken, Darius yanımdan geçerken bana meraklı bir bakış attı.

"Kim o?" diye sordu, şüpheli görünüyordu.

"Arkadaşım," dedim zayıf bir gülümsemeyle. "Alışverişe gidiyoruz."

"Mülakat elbisenle mi?"

Lanet olsun. Yalan söylemekte berbatım. "İş için kıyafete ihtiyacım var." Tekrar yalan söyledim ve kapıya doğru koştum.

Şimdi keşke yapmasaydım diyorum. Bu konuda hiçbir şey doğru gelmiyor.

Ona Dimitri demek istemiyorum. Ona hiçbir şey demek istemiyorum. Eve gitmek istiyorum. "Sanırım yapmamalıyım-"

Bana sadece onu daha korkutucu gösteren bir gülümseme veriyor. "Otur." Bu bir rica değil ve kendimi sandalyeye kayarken buluyorum.

Lanet olsun. Neden hep emirlere uyuyorum? Ellerim birbirine dolanıyor. Ama Brittany omzuma dokunuyor. "Honeyeh'nin kardeşinin ameliyat masrafları için yarına kadar on bin dolara ihtiyacı var."

"On bin dolar bir kadın için çok fazla, senin gibi güzel bir kadın için bile." Sanki et tezgâhındaki biftekmişim gibi beni tekrar süzüyor.

Brittany heyecanlı bir sesle, "Onda özel bir şey var," diyor ve gözlerimde bir soruyla ona bakmama neden oluyor. Bundan hoşlanıyor mu?

"Gerçekten mi?" Dimitri masanın üzerine eğiliyor, gözleri kısılıyor.

"O bir bakire," diye sırtıyor Brittany. "Bunun büyük para olduğunu biliyorum."

Ağzımdan bir gıcırtı çıkıyor. Böyle kişisel bir bilgiyi paylaşmak şöyle dursun, burada olmak istediğimden bile emin değilim.

Dimitri'nin kaşları kalkıyor. "Bu doğrulanabilir mi?"

"Ne?" Ben ağlıyorum, ayağa kalkıyorum. "Hayır. Ben değiştirdim.

fikrimi

Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim ama eve gitmem gerek."

"Sana fiyatını vereceğim." Sonra masanın sağ tarafındaki çekmeceyi açıp bir tomar para çıkarıyor ve masanın üzerine bırakıyor. "Dahası, seni satın alacak adamın-"

"Beni satın alıyor," diye tekrarlıyorum boğuk bir çığlıkla.

"Seninle bir gece," diye düzeltiyor. "Burada kalmalı ve muhafızlarımızın korumasına sahip olacağın odalarımızdan birini kullanmalısın."

"Bu gece mi? Bu kadar çabuk mu?" Ne bekliyordum bilmiyorum ama biraz daha zamana ihtiyacım var. Düşünme zamanı. Bu hiç beklediğim gibi değil.

düşündüm ve bir hata yaptığıma eminim. Mason'ı aramalıyım. Hayır. Triston'a sormalıyım.

Ama dün gece çok...

Gözlerim yine yaşlarla doluyor ama paraya bakarak onları yutuyorum. Kalbimin sesini dinleyemem. Öyle olmasını istesem bile bu asla bir seçenek değildi.

Kardeşimin o nakli olmasını istiyor muyum? "Tamam. Yapacağım."

"Güzel," Dimitri ortadaki çekmecedен bir sözleşme çıkarıp bir kalemle birlikte önüme koymadan önce bana ürpertici bir gülümseme daha atıyor. "Sadece imzala, şartları kabul ediyorsun."

Sözleşme. Bu kelimedен hiç bu kadar nefret etmemiştim. Belgeye göz gezdirdim. İmzaladıktan sonra fikrimi değiştirmek yok.

Brittany başımda durup kolumun arkasına vuruyor. "Devam et. Yap şunu. Para kazanmanın başka yolu yok."

Neden bu kadar önemsiyor? Onun gibi çalışsam daha mı iyi hissederdi? Ama nefesimi tutarak ismimi satıra yazdım.

"Darius için," diye mırıldanıyorum kâğıdı geri iterken.

Dimitri sözleşmeyi alıp tekrar bir kenara koyarken Brittany alkışlıyor. Sonra diğer çekmecesinden daha küçük bir para destesi daha çıkarıp Brittany'ye uzatıyor. O da parayı alıp çantasına atıyor ve arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıyor.

Arkasından bakakalıyorum, ağzım hafifçe aralanıyor.

Ne zaman I önce met Onu, I düşündüm o olabilir bir şey istiyordu. Artık istediğini biliyorum. Beni sattı.

Ama Dimitri masanın etrafından dolanıp elini dirseğimin altından geçirince bunu düşünecek zamanım kalmadı.

Triston'ın bana dokunduğu zamanların aksine, geri çekiliyorum, ama onun tutuşu sağlam. "Hazırlanma zamanı."

"Çok yakında," diye nefes nefese kaldım.

"Açık artırmayı saat altıda yapacağız. Yemek yemelisin. Rahatla. Sonra giydirilecek ve hazır hale getirileceksiniz. Bazıları

İhaleler internet üzerinden yapılacak, ancak diğerleri yüz yüze olacak."

"Ama bu bile doğru olanı bulmak için yeterli zaman..."
Duruyorum, ona işini söylememe gerek olmadığını biliyorum.
Sadece oyalanıyorum.

Beni kapıya ve koridora doğru götürüyor. "Güven bana, önümüzdeki beş dakika içinde web sitemizde yer alacaksın. Alıcılar buraya akın edecek."

Nefesim göğsümde sıkışıyor. Bunu yapmak istemiyorum.
Hiçbirini. "Lütfen. Sanmıyorum..."

"Çok geç, Honeyeh. Belgeleri imzaladınız."

"Para..." Paniğimi kontrol etmeye çalışarak soruyorum.

"İş biter bitmez senin olacak."

"Ama bana ödeme yapacağını nereden bileceğim?" Elinden kurtulmaya çalışarak soruyorum.

Durdu, eli sıkılaştı. "Ben sözünün eri bir adamım. Senin de sözünün eri bir kadın olmanı istiyorum."

Bu beni derinden yaraladı ve susturdu.

Bizi sol taraftaki küçük ve eski bir odaya sokuyor, yıpranmış bir kanepenin üzerinde irkiliyorum.

Çantamı almak için dirseğimi bırakıyor. "Hey," diye başlıyorum fermuarını açıp telefonumu çıkarırken. "Kontratta yazıyordu. Bu yarın sabah sana iade edilecek." Ve sonra gitti.

Kanepeye oturmak bile istemiyorum. Onun yerine odanın ortasında durup kendime sarılıyorum.

Ama düşünmek için fazla vaktim yok.

Beş dakika geçmeden üç kadın odaya girdi.

Biri yağlı sandviç dolu bir tabak taşıyor. Diğerleri ise içinde saç maşası ve makyaj malzemesi olan bir sepet.

Neredeyse histerik bir şekilde gülecektim.

Dün geceyle olan benzerlikler ve farklılıklar karnıma yumruk gibi iniyor. Bu gece Sindirella değilim. Güzel elbiseler ve lüks bir ev olmayacak. Bu gece, ben sadece bir fahişeyim.

Ve tıpkı dün geceki gibi, bu da bir adamın beni soymasıyla sona erecek, ama bakire olduğumu öğrenince durmayacak.

Muhtemelen nazik olmayacaktır.

Kadınlardan biri tabağı köşedeki masaya vururken ağzımı kapatıyorum. "En son ne zaman tıraş oldun?" Aksanı Dimitri'ninkinden bile kalın.

"Dün ağda yaptırdım."

"Güzel. Benim için yapacak daha az şey var." Sonra kanepeye oturup transparan beyaz bir iç çamaşırı çıkardı. "Önce ye."

"Aç değilim," diye fısıldadım.

"Emirler. Ye." Tabağı işaret ediyor.

Kusacağımı sanıyorum ama tabağa geçip bir ısırık alıyorum.

İki parça ekmek arasına sıkıştırılmış ağır, yağlı bir et. Su şişesini kaptığım gibi zar zor yutkunabiliyorum, boğazımdan aşağı yıkıyorum.

Görünüşe göre, tek bir ısırık onları tatmin etmeye yetiyor ve işe koyuluyorlar.

Saçlarım yeniden kıvrılıyor, bacaklarım inceleniyor, yüzüme makyaj yapılıyor.

Tam o sırada dördüncü bir kadın içeri giriyor. "Check-up zamanınız geldi."

Ona döndüm, kaşlarım çatılmıştı. Check-up mı? Diğer tüm kadınlar etrafımda toplanırken ne demek istediğini anlamıyorum. İkisi kollarımı, diğer ikisi dizlerimi tutuyor ve sonra fark ediyorum.

Nefes nefese kalıyorum, sandalyeden kalkmaya çalışıyorum ama tırnakları bana batıyor ve beni yerimde tutuyor. "Dur," diye bağıriyorum, boyumu çok aşan bir işe kalkıştığımı bilerek.

"Bakire olduğunu iddia ediyorsun." Bakışlarını bana dikeyor. "Kontrol etmem gerek."

Donup kalıyorum. "Kimse bana bundan bahsetmedi."

"Yalan mı söylüyorsun?" diye soruyor çantasından yumurta şeklinde beyaz bir alet çıkarırken.

Ağzımı tıkadım. "Hayır. Sadece orama hiç dokunulmadı..." Bu doğru değil. Triston daha dün gece bana dokundu.

Bugün olan h i ç b i r şeyin böyle olmayacağını bilmek istiyor.

Diz çöküyor, beni incelerken başını bir o yana bir bu yana çeviriyor. "Seni buraya ne getirdi?"

Neden umursadığını bilmiyorum. Ona söylemem gerektiğinden bile emin değilim. "Kardeşimin ameliyat olması gerekiyor ve bunu ödeyecek param yok."

Kaşlarını çattığını, diğer kadınların ellerinin azaldığını, geri çekildiğini görüyorum. "Ah. Anlıyorum." Cihazı çantaya koyuyor. "Bunu senden esirgeyeceğim ama bekâretini satın alan adam senden hiçbir şey esirgemeyecek ve eğer yalan söylüyorsan, bu ikimizin de boynu olacak."

"Senin boynun güvende," diye fısıldıyorum ama gözlerim yine yaşlarla doluyor. Onunki güvende olabilir ama benimki değil.

Başını sallıyor.

"Telefonum mu? Görebilir miyim?"

"Hayır. Yarına kadar telefon yok."

"Ama," diye ağlıyorum. "Doktor arayabilir. Eğer ararsa, kardeşimin hemen hastaneye gitmesi gerekir."

Darius'a bir donör olabileceğini söylemedim çünkü onu umutlandırmak istemedim. Ama şimdi, hata yaptığım tüm yolları görüyorum. Darius hastaneye zamanında yetişemezse bunların hepsi boşa gidecek.

"Irina," dedi kadın. "Git telefonunu bul."

Irina olduğunu tahmin ettiğim kişi Rusça sert bir şeyler söylüyor, ama konuştuğum kadın ayağa kalkıyor, elleri kalçalarında ve "Git" diyor.

Irina oflayıp pufluyor ve diğer kadınlardan biri saçlarımı yeniden kıvırmaya başlarken, bir diğeri makyaj çantasını çıkarıp cildime çok doğal görünümlü ve mükemmel uyumlu bir makyaj uygularken nefesimi tutuyorum.

Irina tekrar içeri giriyor ve telefonu bana uzatıyor. Ekran dokunuyorum, cihaz aydınlanıyor ve yedi cevapsız çağrım olduğunu gösteriyor.

Nefes nefese kalıyorum, Dr. Lawrence'ın bana ulaşmaya çalıştığından eminim, ama görünen onun adı değil.

Triston'ın adı.

Yedi kez aradığını fark ettiğimde gözlerim kocaman oldu. Titremeye başladım. Neden bu kadar ısrarcı olsun ki?

İlk sesli mesajını görüyorum ve mesaja dokunarak kulağıma götürüyorum. Ama daha dinleyemeden telefon elimden kapılıyor. "Doktoru kontrol et ama şimdi erkek arkadaşınla konuşmanın sırası değil."

"Benim erkek arkadaşım yok." "Kim o zaman?"

"Patronum."

Dilini şaklatıyor. "Patronun seni bir cumartesi günü yedi kez mi arıyor? Belki de erkek arkadaşın olmak istiyordur."

Buklelerim tamamlanıp fırçalanırken cevap vermiyorum.

Dolaptan hiç giymediğim ve bakmaya bile utandığım beyaz tüllü iç çamaşırları çıkarılıyor. "Bir oda dolusu insan olmayacak mı?"

"İnsanlar değil. Erkekler. Seni becermek isteyip istemediklerine karar verecekler."

Ve bayanlar üzerimdeki elbiseyi çıkarıp beni beyaz dantelli bir sütyen ve kısa gecelik şeklinde şeffaf bir külotun içine sokmaya başladılar.

Ayağıma çok büyük topuklu ayakkabılar giydirilirken üstüme en azından ipeksi bir bornoz geçiriliyor.

Sonra Irina bir çeşit sakız uzatıyor. "İster misin?" "Nedir bu?"

"Uyuşturucu. Uykunu getirecek, bu da yardımcı olacak."

Dudağımı ısırdım. Daha önce hiç ilaç almadım, çok az içerim. Cazip geliyor ama başımı sallıyorum. İyi ya da kötü, neler olduğunu bileceğim.

Odanı çıkarıyorum ve birçok erkek sesinin gümbürtüsünü duyabildiğim bir koridordan geçiyorum.

Topuklu ayakkabılarımla yürümeye çalışırken dizlerim titremeye başlıyor. "Artık geri adım atmak yok," diyor Irina beni ileri doğru çekerken bir yandan.

İleride kırmızı bir perde görüyorum, sesler giderek yükseliyor. Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor ve tüm vücudum

sallamak için.

Darius. Bunu Darius için yapıyorum.

Ama gözümün önünde ışıklar yüzmeye başlıyor. Ve bayılacağımı biliyorum.

CHAPTER EIGHTEEN

TRISTON

Killian'ın bana verdiği adresin önünde dururken RYKER VE RUSH beni kuşatıyor. Gitti, Dimitri'nin evinin önünde konuşlandı.

Bu emlak ve suç oyununda kadınlar yasak bölgedir. Bu yazılı olmayan kurallardan biri ama Dimitri kirli oynayacaksa ben de oynarım.

Dün geceki yardım gecesine Honeyeh'i getirerek onu hedef haline getirdiğim için içim çalkalanıyor. Ama bu düşünceleri bir kenara bırakıyorum. Şu anda tek ihtiyacım olan şey güçlü olmak. Kararlı olmak.

Genelevin kapısına vuruyorum, ses müessesesinin içinde yankılanıyor. Ama kimse cevap vermedi.

Arkamda, ara sokakta birkaç adamın belirdiğini görüyorum. Ama Bratva'ya benzemiyorlar.

Saatime bakıyorum, zamanı not ediyorum. Beşi biraz geçiyor. Müzayedenin bir saatten az bir süre içinde gerçekleşmesi gerekiyordu.

Yumruğumu kaldırıp tekrar vuruyorum. Yine kimse cevap vermiyor.

Telefonumu çıkarıp rehberimde hızlı bir arama yapıyorum. Dimitri'nin adını bulduktan sonra aramayı yapıyorum ve birkaç kez çalmasını bekliyorum.

Kapıya üçüncü kez vururken dişlerim birbirine çarpıyor.
Sonunda telefon açılıyor. "Triston Smith."

"Dimitri," diye hırlıyorum.

"Neden kapıma vuruyorsun?"

Kapının hemen üzerinde duran kameraya bakıp ters ters bakıyorum. "Çünkü" diyorum, çenem hâlâ kilitli. "Sende bana ait olan bir şey var."

"Öyle mi?" diye soruyor ve içtenlikle mi soruyor yoksa alay mı ediyor anlayamıyorum. "Ne olabilir ki?"

Yumruğum yanımda sıkılıyor. "Aç şu lanet kapıyı, Dimitri. Ya da-"

"Yoksa ne yaparsın? Kumarhanelerimden birini daha mı devralırsın?" Sesindeki kin dolu tonu duyuyorum. "Benim müesseseme adımını atamazsın."

Bir hırıltı çıkardım. "Bu bir hata. Aramızda iş anlamında her ne oluyorsa, bunu kişiselleştirdin, bu yüzden daha iyi-"

"Kişisel mi? Sen neden bahsediyorsun?"

Bu sefer sesi gerçekten şaşırmış gibi geliyor. Nasıl devam edeceğime karar vermeye çalışarak burnumdan yavaşça bir nefes çekiyorum. Sonunda doğrudan söylemeye karar veriyorum. "Honeyeh. Onu geri istiyorum ve şimdi istiyorum."

"Honeyeh? Bakire mi?"

Bir hırıltı çıkardım. Kız arkadaşım olarak tanıttığım kadının bakire olduğunu nasıl öğrendi, öğreneceğim ama önce... "Şimdi."

Kapı vızıldıyor, kilit açılıyor. Kapıyı iterek açıyorum, Rush ve Ryker da hemen arkamdan geliyor. Ama daha kapıdan içeri girmeden üstümüz aranıyor.

Hem Ryker'ın hem de Rush'ın tabancası var, ikisi de çıkarıldı.

Dimitri'yi çıplak ellerimle parçalayabilecekmişim gibi hissediyorum ama sakın kalmaya çalışarak birkaç derin nefes alıyorum.

Dimitri kesinlikle silahlı ama ben değilim.

Dar bir koridora yönlendirildik, muhafız açık bir kapının yanında durdu. Kalın bir aksanla, "Şu ikisi dışarıda beklesin," diyor.

Ryker yanıma yaklaşıyor. "Hayır. Bu bir aile meselesi, ailesiyle görüşecek."

Ryker'ın sözleri odaklanmama yardımcı oluyor, ağabeyimin desteğine sahip olduğumu biliyorum.

"Sorun yok, Ivan. Onları içeri al."

Ivan kapının kenarına çekilerek geçmemize izin veriyor.

Rush benimle onun arasına giriyor, belli ki geçici koruma görevi görüyor.

Ben ailemde işimizi ilerleten adamım. Anlaşmaları yapan, gelecek için planlar yapan.

Ama şu anda, ailemin başarım için ne kadar önemli olduğunu anlıyorum. Onlara ihtiyaç duyduğum anlarda beni destekliyorlar.

Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim. Kendimi her zaman suyu kıran adam olarak gördüm, rüzgarın tüm gücünü nasıl aldığımı.

Ve öyleyim de. Ama bunu onların gücünü arkama alarak yapıyorum. Bu unuttuğum bir şey ve bunu kaybederken kendimin bir parçasını da kaybettim. Neşeyi bulan parçamı.

Babam tam bir pislik olabilir ama annem güçlü ve kararlı erkekler yetiştirmeyi başardı.

Onu düşündükçe göğsüm sıkışıyor. İyi bir kadın hafife alınamaz.

Dimitri'nin masasının önünde duruyorum. Eğri burunlu ve keskin çeneli, kabaca yakışıklı bir adam. Boylarımız eşit ama o benden daha uzun.

Ve bu Ruslar asla hafife alınamaz.

Omuzlarımı genişleterek omurgamı dikleştiriyorum. "Honeyeh neden sende?"

"O bana geldi." Bakışlarımı sabit tutuyor. Ama parmak eklemlerim masaya vuruyor. "Yalan söyle."

Ellerini kaldırdı. "Ödemesi gereken bir ameliyatla ilgili bir şey."

Ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum. Paraya ihtiyacı olursa bana geleceğini söylemek istiyorum ama içim içimi yiyor.

Çünkü dün gece onu neredeyse beceriyordum, sonra arabama bindirdim ve tek kelime etmeden eve bıraktım. Hay sikeyim.

Ama Honeyeh'in buraya gelme ihtimali nedir ki? Karşı hareket ettiğim adamın ininde. "Buraya öylece geldiğini mi söylüyorsun? Seninle mi? Kazara mı?"

"Onu getiren sıradan bir kız var."

Brittany. Dün geceki kısa etekli sürtük. Bir fahişenin tüm özelliklerine sahipti. Dimitri için çalıştığı neden aklıma gelmemiştir?

Derin bir nefes alıyorum. "Bu bir hata. Honeyeh bana ait."

Dimitri parmağını sallayarak işaret ediyor. "Burası Amerika, dostum. İsterse kendini satmakta özgürdür, tıpkı senin benim en iyi kumarhanemi almakta özgür olduğun gibi."

Ah. Yani bu benimle ilgili.

Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim. "Ne istiyorsun?"

"Bu gece para kazanmak istiyorum çünkü artık en çok kazandıran işim yok."

"O kumarhanenin senin en yüksek kazancın olmasının imkanı yok. Öyle olsaydı, yönetim kurulunuz asla benim lehime karar vermezdi."

"Sana ait olmayan bir şeyi alıyorsun," diye hırlıyor.

Bir çıkmaza girmek üzere olduğumuzu görebiliyorum. Koridordan, açık artırma için hazırlanan adamların içeri doluştuğunu duyuyorum.

Dimitri'ye kumarhanesini geri veremem. Bu anlaşma aylardır yapılıyor ve Vegas'taki kârımızı ikiye katlamamızın anahtarı.

Ama Honeyeh'in başka bir adama satılmasını izlemek zorunda kalırsam bunların hepsi boş gelir. Hay sikeyim. İşte bu yüzden kadınlara bulaşmıyorum. Muhakeme yeteneğimi gölgeliyor ve yapmamam gereken şeylerden ödün vermemi istiyor.

Ellerim masasının üstüne geliyor ve öne doğru eğiliyorum, ona bakarken gözlerim tüm kinimi barındırıyor. "Bana karşılık vermek istiyorsan, benim işlerimle uğraşacaksın. Kadınım la değil."

"Fırsat," diye gürlüyor. "Ruslar asla bir fırsatı kaçırmaz."

Omuzlarımı kıvrarak tekrar dik duruyorum. Dimitri'ye bakarken telefonumu çıkarıp Killian'ı arıyorum.

"T?" Killian gürlüyor.

"Hoparlördesin," diyorum ona. "Neredesin?"

"Tremont'taki en tatlı küçük parkta."

Telefonu kapatırken hırlama sırası Dimitri'de. Mesajı aldı. Killian dadısını ve kızını gözüne kestirmiş. Bu hamleyi beklemiyor muydu? Killian son karşılaşmamızda onu uyarmıştı. "Kadınları dahil edebiliriz ya da etmeyiz. Karar senin Dimitri." Koca bir ayıyı dürtüyorum.

Büyük anlaşmalar söz konusu. Mason, Dimitri'nin tünele girişini engellediğinde, bu adam bir kulübü havaya uçurdu.

Ödenecek bir bedel olacak, bunu biliyorum. Dimitri her zaman karşılık verirdi. Muhtemelen zaman çizelgesini değiştirdim.

Belki de bugün Mason'la konuşmalıydım. Kapatmak istediği operasyon tam da buydu. Ne demek istediğini anlamaya başlıyorum.

Ama şimdi buradayım ve Dimitri'nin dişlerini gıcırdatmasını izliyorum. "Açık artırmayı şimdi iptal edersem itibarım yerle bir olur."

"Eminim iyileşeceksin. Bu kadar anlayışlısın."

"Pek çok açıdan anlayışlıyım," diye karşılık verdi. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Dimitri, ağza alınmayacak işler yapan sert adamların soyundan geliyor. Ama ben? Ben kraliyet soyundanım. "Honeyeh'i bana ver."

CHAPTER NINETEEN

HONEYEH

Yüzüme inen bir tokatla uyandım.

Nerede olduğumu ve etrafımdaki tuhaf kadınların nereden geldiğini hatırlamaya çalışırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Uyan kızım. Bu senin büyük anın." Sağ tarafımdaki kadının kalın aksanı kaşlarımı çattırıyor.

"Neredeyim ben?"

"Hafıza kaybı numarası yapan ilk kişi olduğumu mu sanıyorsun? İmzaladığın sözleşmeyi değiştirmeyecek."

"Sözleşme mi?" Neler olduğunu anlamaya çalışırken beynim sisin içinde yüzüyor.

Üzerimdeki gösterişli iç çamaşırından başka bir şey olmayan kendime bakıyorum ve durum gözümün önüne geliyor, dudaklarımdan bir ılgık dökülüyor.

"O iyi," diyor bir başkası, beni ayağa kaldırmak için kolumdan tutarak.

Ayaklarımı altına almaya çalışırken tökezliyorum ve bir diğeri diğer kolumu tutuyor.

Kollarımı sıkıca kavradıklarında başım dönüyor ve dizlerim yeniden çökme tehlikesi geçiriyor.

Perdenin diğerk tarafında kalabalığın itiş kakışını, kaba ve öfkeli erkek seslerini duyabiliyorum.

"Beyler," diye sesleniyor bir erkek sesi gürültünün üzerinden.
"Herkeseye yer var."

"Onu dışarı çıkarın," diye sesleniyor biri.

"Onu görmek istiyorum!" diye bağılıyor bir diğeri.

Göğsümde panik yükselirken daha fazla bağırış alanı dolduruyor.

Beni alan adam her kimse, bu anın içinde olmak için savaşmış olacak. Isınacak ve... "Bunu yapamam," diye fısıldıyorum, dudaklarımdan bir çığlık kopuyor. "Yapamam..."

"Yapabilirsin." Üçüncü bir kadın sırtımda, diğeri ikisi sıkı sıkı tutarken elleri kürek kemiklerimde.

"O senin üzerindeyken kendini başka bir yere götür," diye öğüt veriyor bir diğeri. "Acıya odaklanmanın bir faydası olmaz."

Ne yaptım ben? Dudaklarımdan bir çığlık daha dökülüyor ama perdenin arkasından sahneye fırlatılmamla kesiliyor.

Engellemek için bir elimi kaldırdığımda gözlerim parlak ışığa uyum sağlamakta zorlanıyor.

Ama bu sadece kalabalığı daha da kızdırıyor gibi görünüyor, normal zeminden sadece birkaç metre yukarıda olan dar bir sahnede dururken gürültü sağır edici hale geliyor.

Bir adam beni yerimde tutmak için iri bir elini üst koluma doluyor. Diğeri elinde bir mikrofon var ama ne dediğini duyamıyorum çünkü birkaç adam uzanıp ellerini bacaklarımdın üzerinde gezdiriyor. Bağırarak geri çekilmeye çalışıyorum ama beni tutan adam bir santim bile hareket etmeme izin vermiyor.

"Sertifikalı saf, bu güzel genç şey için açık artırma taban fiyatı elli binden başlıyor. Bu açık artırma uygulamamız üzerinden, sadece sessiz olarak yapılacaktır."

Oda ölüm sessizliğine bürünüyor. Beni tüm bu çılgınca gürültüden daha çok korkutan tek ses bu.

Bakışlarımdı onların üzerinde gezdiriyorum; acaba hangi adam.... kim olacak diye merak ediyorum.

Ama odanın arka tarafındaki bir kapı pat diye açılınca bakışlarım duruyor.

Yerimden sıçrıyorum, bir adam odaya girerken tüm başlar dönüyor. Karanlık, delici gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarımdan bir hıçkırık kopuyor.

"Triston," diye fısıldıyorum, kırılmış bir şekilde, gardiyanımın yanında gevşerken.

Yanında iki adam daha pozisyon alıyor, kardeşleri olduklarını biliyorum ama gözleri benimkileri tutarken isimleri gözümden kaçıyor.

Kendimi ona doğru eğilmiş hissediyorum, tüm bedenim ona yaklaşması için yalvarıyor.

Öne doğru fırlıyor ve işte o zaman bana sözleşmeyi imzalatan adam da dahil olmak üzere daha fazla adamın arkasına doluştuğunu fark ediyorum.

Nefesim kesiliyor, tekrar düşmeye başladığımda dizlerimin bağı çözülüyor.

Mikrofonu tutan adam anlamadığım ama küfür olduğunu tahmin ettiğim bir dizi kelime sarf ediyor ve mikrofonu bırakıyor, ses sağır edici, ikinci bir elle beni yakalıyor. Triston kalabalığın önüne doğru ilerliyor, sahneye çıkarken dudaklarında bir hırıltı beliriyor. "Çek ellerini onun üzerinden."

"Buradasın," diye kekeliyorum, ceketini kavramak için boştaki elimi uzatırken nefesim düzensizleşiyor.

"Kimsin sen-"

Dimitri orta koridordan, "Dediğini yap," diye bağıyor.

Müzayedeci beni bırakmadan önce bir saniye süren bir duraklama oluyor ve Triston eğilerek omzu karnıma inmeden önce beni ayağa kaldırıyor. Birden havaya kalktım, bacaklarım önünden sarkarken başım onun sırtında. Bir kolunu bacaklarıma dolamıştı.

"Beni kurtarıyor musun?" Nefes nefese, neler olduğunu görmek için başımı kaldırıyorum.

"Hayır, Honeyeh," diye homurdanıyor kalabalık ayağa kalkarken, gürültü sessizlikten sağırlığa dönüşürken. "Seni satın aldım."

Ve sonra boştaki eli sert bir tokatla kalkmış arkama iniyor.

Nefesim kesiliyor, kaskatı kesiliyorum ama mücadele etmiyorum. Sahneden indiğinde bile omzu yumuşak orta yerimi ısırmıyor.

Adamlar etrafımızı sarıyor, bazıları beni tutup çekiyor. Ama Triston hırlayarak dönüyor. "Ona bir daha dokunursan o lanet kafanı koparırım. O kız benim."

Parmaklarını bir adamın boğazına geçirdiğini görmek için tam zamanında onun tarafına bakıyorum, adam tıkanıyor ve sonra kalabalığın içine düşüyor.

Kalabalık dalgalanırken beline sarılıyorum.

"Açık artırma sona erdi. Kazanan bu adam," diye gürlüyor Dimitri'nin sesi toplanan kalabalığın üzerinde. "Genelev on dakika içinde katılmak isteyen herkes için açılıyor."

Kargaşada bir duraklama oldu ve Triston tereddüt etmedi. Ben hâlâ omzunun üzerindeyken kapıya doğru ilerliyor.

Bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ama ne olursa olsun, Triston ne verirse kabul edeceğim. Eli tekrar sertçe popoma inerken bile sırtına yaslanıyorum. Acıtıyor ama zıplamıyorum bile.

Bunun yerine ona daha da gömülüyorum, kollarımı beline doladığımda gözlerim kapanıyor.

"Aklından ne geçiyordu?"

CHAPTER TWENTY

TRISTON

Honeyeh'i o sahnede görmek, odadaki her erkeğin onun içine battığını hayal ederken her muhteşem kıvrımın tam olarak sergilenmesi, içimdeki vahşi erkek dürtüsünü ortaya çıkardı.

Buradaki herkesi öldüreceğim ve işim bittiğinde... Elim tekrar Honeyeh'in kıkına inecek. Ben gidiyorum. kendini tehlikeye attığı için onu tokatlamak ve sonra-

Kendimi durduruyorum. Çünkü dün olduğum yere geri döndüm. Honeyeh'i çatımın altında, gözlerimin önünde, ona dokunmadan tutabileceğimi düşünerek aptallık etmişim.

Ryker'in lüks cipi kaldırımında rölantide duruyordu.

Sürücü koltuğuna tırmanıyor, Rush yolcu koltuğuna geçiyor. Arka kapıyı açıyorum, Honeyeh'i içeri atıyorum, sonra ben de içeri girip kapıyı kapatıyorum.

Ben daha oturmadan Ryker dışarı çıkıyor, Honeyeh'in bacakları yoluma çıkıyor. Onları hareket ettirmiyorum. Bunun yerine onu yüzüstü yatırıp kıkına üç kez daha sert ve kararlı darbeler indiriyorum.

Hiç ses çıkarmıyor. "Bana henüz cevap vermedin," diye hırlıyorum.

Yüzünü koltuğa dönmüş, saçları yüzünü kapatıyor. "Soru neydi?"

Öfke ve korku eşit ölçülerde içime işliyor ve onun tatlı kışına bir kez daha şaplak atıyorum. Parlak kırmızı ve transparan kumaştan açıkça görülebiliyor. "Neden bana gelmek yerine oraya gittin ki?"

Zar zor hareket ediyor, yüzünü kaldırmıyor. "Dün gecedен sonra..."

Sözleri azalıyor ama ne demek istediğini anlıyorum. Her şeyi çok gergin ve oldukça belirsiz bıraktık. Başımı eğiyorum, bacaklarının yanına, koltuğun bir parçasına oturuyorum ve elimi kışına koyuyorum. "Yine de bana sormalıydın."

Saçlarını sallıyor, parlak bukleleri de onunla birlikte hareket ediyor. "İşime ihtiyacım var. Senden on bin dolar isteyerek bunu tehlikeye atamam."

"On mu? On bin dolar için kendini mi satacaktın?" O kadar kızmıştım ki neredeyse onu tekrar tokatlayacaktım. Dimitri'ye yüz bin dolar gönderdim. Mason, Dimitri'nin işlerinden birine bu kadar para aktardığımı bilseydi...

Dimitri'yle işimizin henüz bitmediğinden bahsetmiyorum bile. Aksine, bu olay aramızdaki ilişkileri daha da kötüleştirdi.

Ama bunlar başka bir zamanın sorunları çünkü Honeyeh'in kafası kalktı. "Telefonum!"

Rush onun adına topladığı çantayı geri uzatıyor, ben de ondan alıp ona veriyorum. Çantayı karıştırırken bacakları hâlâ koltuğun üzerinde, aceleyle ayağa kalkıyor. Bu haliyle ne kadar çarpıcı görüldüğünün farkında mı acaba?

Telefonunu çıkarırken dikiz aynasından Ryker'ın bakışlarının ona takıldığını görüyorum ve tek bir parmak eklemimle boynunun yumuşak kısmına hızlı bir darbe indiriyorum.

Bakışları yola dönerken nefesini içine çekiyor.

Telefona dokunuyor ve ardından nefes nefese kalıyor. "Tanrıya şükür."

"Ne?" Bakışlarım daralarak soruyorum.

"Dr. Lawrence. Darius için bir karaciğer bulmuş olabilirler. Eğer gelirse, onu bir saat içinde hastaneye götürmem gerek."

"Bunu bir genelevden nasıl yapacaksın?" Yine sinirlenerek kendimi geri çektim.

"Neredeyse on altı yaşında. Otobüse binebilir." Sonra bana bakıyor, gözyaşları yanaklarını boyuyor.

"Yine de Honeyeh, bu çok aptalcaydı. Üstünde ne tür bir adamın kızıışmış olabileceğini biliyor musun?"

Boğulur gibi bir ses çıkardı. "Sağlık sigortam yok. Peşinat almadan ameliyatı yapmaz ve eğer Darius yakında ameliyat olmazsa ölecek."

Çenem kilitlendi. Kardeşini kurtarmak için kendini satar. Ailemde uzun zamandır yükü çeken, yükün tüm ağırlığını taşıyan kişi oldum.

Birçok açıdan Honeyeh ve ben birbirimizin zıttıyız. Ama bu konuda, o benim ruh ikizim. Ailesi için sahip olduğu her silahla savaşıyor.

Ben Honeyeh'i kendime çekip kollarımı ona doladığımda, Rush onun içinde bulunduğu durumu açıkça anlayarak boğazından bir ses çıkarıyor. İçimde eriyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Onu daha da yakınımaya çekiyorum, ellerimden biri saçlarına dolanırken yanağım başının tepesine düşüyor, diğeri vücudunu sararken kafatasını kavriyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum saçlarına. Çünkü bunların bir kısmı benim suçum.

Başını geriye doğru eğiyor, kaşları çatılıyor. "Ne için?" "Dün gece için. Bana her zaman gelebileceğini açıkça söylemediğim için." Ve sonra ağzımı onunkine götürüp Yumuşak, yavaş bir öpücük.

Muhtemelen binlerce sorusu olmasına rağmen kardeşlerim sessiz kaldı. Her an içlerinden birinin araya girmesini bekliyorum ama öpüşmeyi bozan ses Honeyeh'in telefonunun tiz çalması oluyor.

Sarsılarak cihazı eline alıyor. "Alo?" diyor nefes nefese bir sesle, gri gözleri kocaman.

"Honeyeh? Ben Dr. Lawrence." Sesini net bir şekilde duyabiliyorum ve geri çekilmek için hiçbir hamle yapmıyorum.

"Dr. Lawrence. Sesini duyduğuma sevindim."

"Haberlerim var." Ses tonundan iyi olmadığını anlayabiliyorum. "Evet?"

"Potansiyel donör komadan çıktı. Görünüşe göre..."

Honeyeh'nin yüzü buruşur. "Bu onun için harika bir haber."

Dr. Lawrence boğazını temizler. "Umudunuzu kaybetmemeye çalışın. Savaşmaya devam edeceğiz."

"Edeceğim. Yani kaybetmeyeceğim." Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyor ve kendini toparlamaya çalışırken onları siliyor. "Teşekkür ederim, doktor."

"Darius'u Pazartesi günü görmek istiyorum, ilerlemesini değerlendirmek ve daha ne gibi adımlar atılabileceğini görmek için."

Honeyeh koltuğa yığılırken bile "Elbette," diye cevap veriyor. Onu takip ediyorum, kollarımı vücuduna doluyorum, göğsümü onunkine bastırıyorum. Onun kolu da boynuma dolanıyor. "Pazartesi görüşürüz," diye mırıldanıyor telefonu kapatmadan önce. "Ne de olsa karaciğer yok," diyor yakama yapışıp hıçkırıklara boğulmadan önce. Onu daha da yakınımaya çekiyorum, bir anlığına ona sarılıyorum, sonra geri çekiliyorum ama sadece onu kaldırıp kucağıma oturtmak için.

Bana doğru kıvrılıyor, yakamda ağlarken kendini olabildiğince küçültüyor.

Parmaklarımı Honeyeh'nin kolunda gezdirerek onu göğsüme daha sıkı bastırıyorum. Rush boğazını temizleyene kadar teselli sözcükleri mırıldandığımı fark etmiyorum bile.

Tekrar sessizleşirken çenem kilitleniyor.

Evime vardığımızda kapı sallanarak açıldı. Kapı arkamızdan gümbürdediğinde nefes alıyorum. "Sonraki adımları ne zaman konuşmamız gerekiyor?" Ön kapıya yanaşırken Ryker'a soruyorum.

Ağzında acımasız bir çizgi oluşuyor. "Senin on dakikana ihtiyacım olacak, sonra geri kalanımız bir plan oluşturmaya başlayacağız."

Başımı sallayıp arabanın kapısını iterek açıyorum. Honeyeh'i kollarıma alarak dışarı çıktım ve spor montumu çıkarıp vücuduna saracak kadar uzun süre onu ayakta tuttum. Ben kolumu ona dolayarak eve doğru götürürken, o da ceketine sıkıca sarılıyor.

Bayan Raith kapıda beliriyor ama onu elimle uzaklaştırıyorum. Honeyeh'i merdivenlerden yukarı çıkarırken, "Evi boşaltın," diye emrediyorum.

Bayan Raith çenesini salladı ve sonra gözden kayboldu.

Ryker ve Rush iki yanımıza dağılırken Honeyeh yanımda, "Çok utandım," diye fısıldıyor.

Ryker onun yanından, "Sevdiğin insanlar için her şeyini vermekten asla utanma," diyor.

Çenesi yukarı kalkıyor ve omurgası sertleşiyor. "Bunun için teşekkür ederim."

Honeyeh ve benim eve girmemize izin vermek için durduğunda tekrar göz göze geliyoruz.

İkinci kata çıkan merdivenlere ulaştığımızda onu bir kez daha kollarıma alıp yukarı taşıyorum. Yatak odama varana kadar onu yere bırakmıyorum.

Onu nazikçe ayağa kaldırırken fısıldıyorum, "Hemen döneceğim. Git uzan ve gözlerini kapat."

Başını sallıyor ve kendimi dönüp merdivenlerden aşağı inmeye zorlamadan önce onu bir kez daha öpüyorum.

Her ne kadar onunla kalmak istesem de, ben de ailesi için fedakârlık yapan bir adamım.

Ben yatak odasından çıkarken kardeşlerim de merdivenlerden çıkıyorlar ve onları sessizce ofisime götürüyorum.

Rush "Dün gece ne oldu?" diye sorduğunda daha kapıdan yeni çıkmıştık.

"Onca soru arasından bunu mu soruyorsun?" Pencerenin önüne geçip ön bahçeye bakıyorum.

"Benimki de öyle," diye ekliyor Ryker, masanın yanındaki sandalyelerden birine oturarak.

Uzun bir nefes verdim. "Bana daha önce hiç..." demeden önce kendimi kaptırmıştım. Bakire olduğunu zaten biliyorlar. Bu onun açık artırmasının bir parçasıydı.

"Ve?" Rush soruyor.

"Durdum," diye karşılık veriyorum.

"Ama bu konuda çok sinirliydin," diye bitiriyor Ryker, bir soru sormuyor ama bir gerçeği ifade ediyor.

"Sen olmaz mıydın?"

"Kesinlikle," diye kıkırdıyor. "Honeyeh başka bir seviyede ateşli."

Gözlerimi dikip bakıyorum, dudaklarım dişlerimi gösterecek kadar inceliyor. "Ona dokunursan ben de-"

Elleri havaya kalktı. "Yasak. Anladım." Ellerini indirip öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor. "Ama gerçekten sinirli olduğunu söylediğimde, bunu daha çok genel bir durum olarak kastetmiştim."

"Buraya Dimitri ve oluşturduğu tehdit hakkında konuşmak için geldiğimizi sanıyordum. Ruh halimle ilgili bir müdahale sahnelemeye değil." Rush masamın üstüne oturdu. "Ryker haklı. Gittikçe daha da tedirgin oluyorsun, Triston. Son zamanlarda

Geçen yıl. İki. Dün geceye kadar..."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama sonra tekrar kapatıyorum. Dün geceyi düşündüğümde, Honeyeh'i eve bıraktığım ana kadar, uzun zamandır en mutlu olduğum andı. "Siktir."

"Şimdi sen başkalarının kışını kurtaran bir adamsın," diye devam ediyor Ryker. "Ama Honeyeh konusunda ciddi değilsen, oraya öyle aceleyle girmemeliydik. Yine de onun hakkında ciddiysen, senin adına mutlu olacağım ve Dimitri'yi yerle bir etmek için yanında olacağım."

Midem kurşunla doluyor. Kardeşim benimle birlikte savaşmaya istekli, mutluluğumu korumak için savaşa gitmeye hazır. Babamın bizi nasıl mahvettiğini, bu ailenin yükünü nasıl çektiğini gördüm. Ama kardeşlerimin arkamı ne kadar sıkı kolladığını gözden kaçırmış olabilirim.

"Honeyeh'i bir haftadır tanıyorum, nasıl hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Ama onun tek başına mücadele etmesine izin veremeyeceğimi biliyorum.

kardeşinin hastalığının ağırlığını taşıyor. Harika bir iş çıkarıyor ama çok yumuşak. İhtiyacı var-"

Rush yarım bir gülümsemeyle, "Senin şaplaklarını çok sert karşıladı," diyor. "Dürüst olmalıyım, şaplak atmayı deneyeceğim. O şey çok ateşliydi-"

"Kapa çeneni," diye karşılık verdim. Bu özel bir andı, çünkü beni çok korkuttu.

Bana gülüp geçiyor, en ufak bir endişe duymuyor. "Peki. Katılıyorum. Yardıma ihtiyacı var. Ve bu kadar güçlü bir kadın ancak bir değer olabilir."

"Peki Dimitri konusunda ne yapıyoruz?" Ryker soruyor. "Çünkü bugün lanet olası ayıyı dürttük."

"Ayıyı zaten dürttük Ryker, en iyi kumarhanesine karşı bir hamle yaptığımızda."

"Doğru," diye başını sallıyor. "Doğru."

"Honeyeh'e olanlar sadece karşı saldırısının zaman çizelgesini ilerletiyor." Ki bu doğru. Ama dürüst olmak gerekirse, muhtemelen işleri daha da kötüleştirdi. Yine de bunu kardeşlerime söylemeyeceğim. Bu şekilde Honeyeh'i koruyabilirim. Onun bir sorun olduğunu düşünmelerine ihtiyacım yok. Her ne kadar hayatımda bir kadının sorumluluğunu almak istemesem de, sanırım Honeyeh'in sorunlarını kendi sorunlarımmış gibi üstleniyorum. "Ve dürüst olmak gerekirse, bunun bir kaza olduğuna ikna olmadım. Killian birkaç ay önce ailesini tehdit etti. Ve Dimitri'nin kadınlarından biri olan Brittany, Honeyeh'i Dimitri'nin kapısına götüren kız, Killian'ın düğününde Honeyeh ile arkadaş mı oldu?"

"Siktir," diye gürlüyor Rush. "Honeyeh'i bilerek mi kaptığını düşünüyorsun?"

"Bu bir olasılık." Bu da demek oluyor ki Honeyeh'in benim korumama ihtiyacı var. Ben yeterince güçlüyüm. Her zaman öyleydim. Ve dahası, Honeyeh'nin, ona gerçekten ihtiyacım olsaydı, değer verdiği birini korumak için her şeyi yapabilecek olması benim için önemli.

Hay sikeyim. Sevdiği insanlar için kendini ne kadar tehlikeye atabileceği göğsüme çarpıyor.

Honeyeh'in farklı olduğunu hep biliyordum. Ama ayrıntılar daha da netleşiyor. Güzelliğin yanı sıra yürek ve cesaret. Vücudunda şımarık bir kemik bile yok.

Bunu dosyalıyorum. "Bunu kanıtlayamam. Aklımı da kaybetmeyeceğim. İlerlemek için Dimitri'ye bir kemik teklif etmem gerekecek ama Mason bundan hoşlanmayacak."

Ryker gürlür. "Doğru. Kaya, sert yerle buluşuyor."

Çok doğru. Mason'ı tamamen kızdırmadan Dimitri'yi yatıştıracak kadar cazip bir teklif bulmalıyım.

Eğer Rus'un kabul edebileceği bir anlaşma yapamazsam... Dimitri'nin boş durmayacağını hep biliyordum. Saldıracak ve saldırarak, tekrar ve tekrar.

Herhangi birimiz hedef alınabiliriz. En çok da Killian ve ben.

Ya öyle olacak ya da Dimitri kalıcı olarak ortadan kaldırılacak. Ryker'ın dediği gibi. Kaya, zor yerle buluşuyor.

CHAPTER TWENTY-ONE

HONEYEH

Kapının açılma sesi beni dalmış olduğum hafif uykudan uyandırıyor.

Başımı kaldırıyorum, pencerelerden içeri süzülen son ışık huzmeleriyle gözlerim kırpışıyor.

Triston elinde bir tepsi yemekle kapıda duruyor. "En son ne zaman yemek yedin?"

Kendimi yukarı itiyorum, omuzlarımı ve göğsümü yataktan kaldırıyorum. "Ben hizmetçiyim. Sana yemek tepsileri getirmem gerekiyor."

Önce bir şey söylemiyor, tepsiyi bir konsolun üzerine koyuyor, sonra odayı geçip kapıyı arkasından kapatıyor.

Yorganı geriye ittim, kalkmaya kararlıyım. Tüm iç çamaşırlarını atıp, Triston'ın dolabındaki tişörtlerden birini çaldım. Onun gibi kokuyordu ve etrafımda onun kokusuyla uykuya daldım.

"Kal," diye gürleyerek bana doğru ilerledi. Kafatasımı kavrarken eli saçlarıma dolanıyor, yüzümü yukarı kaldırıp eğiliyor ve bana hızlı, sert bir öpücük veriyor.

"Bir gömlek ödünç aldım," diye fısıldıyorum bana bakarken.

"Güzel." Sonra yemeğe geri dönüyor ve tepsiyi yatağa getiriyor. Alttaki bacakları açıyor ve kucağıma koyuyor.

Yoğurt, meyve, kuruyemiş, kinoalı bir çeşit karides kâsesi ve birkaç çeşit daha yiyecek var. Tonlarca yiyecek var ve Triston tepsinin diğer tarafına otururken ben onlara bakıyorum. "Ben de bir şey yemedim. Paylaşırız diye düşündüm."

Başımı salladım, bir yumruyu yuttum. Bu hiç de hayal ettiğim gibi bir akşam değildi. Şu anda hayatımın en kötü gecesini geçiriyor olacağımı düşünmüştüm. Ve bu düşünce, o karides ve kinoadan bir kepçe alırken beni yemekten alıkoyuyor.

Çiğnedikçe kaşları kalkıyor. Yutkunduğunda çatalını yemeğe doğrultuyor. "Ye."

Çatalı kaldırıyorum ama sonra yere bırakıyorum. "Sana beni kurtarıp kurtarmadığını sorduğumda, *seni satın aldığımı* söyledin. Bununla ne demek istedin?"

Ağızına bir lokma daha atıyor ama çiğnemededen önce duraklıyor, sonra tekrar başlayıp yutkunuyor. "Bir sözleşme imzaladın."

"Pekâlâ," midemin bulandığını hissediyorum, çünkü ne söylemediğini biliyorum. "Bu benim için ödeme yapman gerektiği anlamına mı geliyor?"

Bir ısırık daha alırken başını kaldırıp bana bakmıyor. "Onun gibi bir şey."

Dudaklarımı ısırarak başımı sallıyorum. "Çok üzgünüm, Triston."

Sonra bana baktı. "Üzülme, aşkım. Para bende bolca bulunan tek şey. Ama bana bir söz vermeni istiyorum."

Çenemi avucunun içine almak için uzandığında başımı sallıyorum, "Burada çalışsan da çalışmasan da, bir dahaki sefere başın gerçekten belaya girdiğinde kimden yardım isteyeceksin?"

"Senden."

"Aferin kızıma." Sonra tepsinin üzerine eğilip beni tekrar öpüyor. Ağızının hissine, dudaklarının sıcaklığına

Elini. İzin vereceğini düşünsem kendimi ona sarabilirdim. "Şimdi ye."

Tepsinin diğer tarafına tekrar oturdu ve ben de çatalımı aldım. "Eğer yemezsem bana şaplak mı atacaksın?" Kıçım hâlâ acıyor.

Gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Beni kışkırtma."

Yanaklarıma sıcaklık doluyor. Çünkü onun omzunun üzerinde olmak, tüm o erkeklerin önünde bana bu şekilde sahip çıkması pek hoş bir şey değildi, ama aynı zamanda kendimi çok kadınsı hissettiriyordu.

Yoğurdu elime alıyorum ve bir ısırık alıyorum, tadı çok tatlı olmadan lezzetli, yoğurdun dokusu kadifemsi ve mükemmel.

"Bu gece için para ödediysen, bu bizim..." Ben susuyorum ama o boğazından bir ses çıkarırken bakışları daha da yoğunlaşıyor.

"Sen benimsin, Honeyeh. Bu gece. Bu gece. Evet. Bunun ötesi sabah için bir tartışma."

Karnım zıplıyor, göğsümde milyonlarca kelebek uçuşuyor.

Beni bu gece eve göndermeyecek. Yoğurdu tekrar yere bırakıyorum ama bakışları daha da şiddetleniyor. "Bütün gecemiz var, acele etmeye ve gergin olmaya gerek yok. Şimdi yemeğini ye."

Bütün gün boyunca insanlar beni zorla besledi. Ama az önce yemek yediği karides kasesini bana uzatırken, eylemin evcimenliği dikkatimi çekiyor.

"Bunu sık sık yapar mısın?"

"Neyi?"

"Yattığın kadınları besler misin?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Umursamamalıydım ve bu beni ilgilendirmezdi. Ama Victoria'nın sözlerini hatırlıyorum. Ben uzun bir çizgideyim.

"Asla." Sonra bana doğru bir çatal itiyor.

Kaşları çatıldı. Bir noktada Triston'ın kurallarıyla karşılaşacağımı biliyorum. Ama bana kendimi özel hissettiren şeyler söyleyip duruyor. Ki bu çok tehlikeli. Bu sadece

Farklı olabileceğime inandığım için birlikte geçirdiğimiz zaman sona erdiğinde daha çok acı çekeceğim.

Ama o küçük umut tohumunun filizlenmesini zar zor engelleyebiliyorum.

Karidensten bir ısırık alıyorum, tatlar dilimin üzerinde dans ediyor. "Vay canına. Bu harika."

Gülümsüyor. "Paranın birçok faydasından biri. Mutluluğu satın alamayabilir ama lezzetli yiyecekler sağlıyor."

Bir ısırık daha alıyorum, yediğim için kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum. Sanki her şey o kadar da vahim değilmiş gibi. "Finansal istikrarın belli bir ölçüde..." Kelimeyi arıyorum.

İç çekiyor. "Finansal istikrar, istikrarlı bir dönem sağlar. Genç yetişkinlik dönemimde bundan yoksun kaldım. Ailem o zamanlar zenginliğin resmiydi ama bu çoğunlukla bir yanılsamaydı. Kardeşlerimin yardımıyla hem düklüğün hem de bireysel geleceğimizin ihtiyaçlarını karşılayacak Smith Brothers'ı kurdum."

"Bu çok büyük bir sorumluluk."

Kaşları kalktı. "Senin herkesten daha iyi anladığın bir şey."

Başımı sallıyorum. "Senin gibi değil, Darius'un hayatı için savaşıyorum ama belki daire dışında bize nasıl istikrar sağlayacağımı bulamadım." Karidesi tekrar yere bıraktım.

"En azından onu nasıl seveceğini biliyorsun. Bu benim mücadele ettiğim bir şey." Ona bakarken başımı kaldırıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Çalışmayı seviyorum, hayatımı başka türlü hayal edemiyorum, ama..." Son ışıkları gökyüzünü dolduran güneşe bakıyor. "Ama kardeşlerimle bağ kurmakta zorlanıyorum. Onlar gibi küskündüm..."

"Ne?" Elimi tepsiye uzatırken soruyorum.

Parmaklarımı a v u c u n u n içine alıyor ve sonra avucumu dudaklarına götürüyor. "Daha mutlu görünüyorlar. Daha iyi uyum sağlamışlar."

Ne demek istediğini anlıyorum. "İkinci en büyük sen misin?"

"Öyleyim ama en büyük ağabeyim çoğu zaman yatılı okullara gidiyordu, bu da bana-" Durur, yüzünü buruşturur. "Yeterince konuştum."

Başımı iki yana sallıyorum. "Sorumluluk bazen taşınamayacak kadar ağır bir yük gibi geliyor. Anlıyorum."

Avucumu onun elinden çekip karidesten bir ısırık daha alıyorum ve sonra ona geri verip yoğurt ve meyveden biraz daha yiyorum. Yemeğimi bitirdiğimde, müzayedenin travması daha uzakta hissediyorum.

Bana hiçbir şey olmadı. Triston beni kurtarma sorumluluğunu üstlendi.

Göğsüm sıkışıyor.

O da öyle. Asıl soru, ona borcumu nasıl ödeyeceğim?

Aklıma birkaç fikir geldi.

Tepsiyi kaptığım gibi yataktan kalkıyorum ve daha önce üzerinde durduğu masaya geri götürüyorum. Sonra çantama uzanıp diş fırçamı çıkarıyorum.

Banyoya doğru ilerlerken Triston beni izliyor. Üzerimde onun tişörtünden başka bir şey yok, bacaklarımın çoğu görünüyor. Kapıya ulaştığımda ona dönüyorum. "Hemen döneceğim."

Ama ayağa kalktığını ve yerde yürüdüğünü duyuyorum. Banyoya gidip dişlerimi fırçalamaya niyetlenerek duraklıyorum.

Triston beni her türlü çıplak gördü, ama işlemekle ilgili bir şey var... "Triston," diye soluyorum o banyoya girerken, "Yapmam gerek-"

Kollarını kavuştururken duruşu genişliyor. "Bu gece benimsin, Honeyeh. Kafanı kullanmanı izlemek istersem, izlerim."

Ağzım itiraz etmek için açılıyor ama sonra tekrar kapatıyorum. Yutkunarak diş fırçamı lavabonun üzerine koyuyorum ve sonra tuvalete gidiyorum.

CHAPTER TWENTY-TWO

TRISTON

Honeyeh'in tuvalete gidişini izlerken sikim bir anda kalktı.

Dürüst olmak gerekirse, onu odadan geçerken izlemek bile yarı yarıya zordu.

Ve hayır, ben o fetişistlerden değilim. Birincisi, Honeyeh'in ondan istediğim her şeyi tek kelime şikayet etmeden yapması hoşuma gidiyor. Bu da cazibenin bir parçası.

Zayıf bir kadın istemiyorum ve Honeyeh de öyle değil. Ama bana, her dokunuşuma ya da isteğime karşı çok duyarlı.

Bir de külotunun baldırlarında, topuklarının yerde olduğu görüntüsü var. O kadar ateşli görünüyor ki, tişörtümü başımın üzerine çekerken gömleğimin düğmelerini açıp bir kenara atıyorum.

O tuvalet kağıdına uzanırken ben de ayakkabılarımı çıkarıyorum. Hay sikeyim. Beni garip bir şekilde takıntılı bir ucubeye dönüştürüyor olabilir çünkü elini bacaklarının arasına daldırışını izlemek isteyerek donup kalıyorum.

Honeyeh'in diğer her şeyi gibi uzun, sivriltilmiş parmakları ve güzel tırnak yataklarıyla muhteşem elleri var. Acaba el modeli olabilir mi?

Ya da normal bir model...

Dizlerini ayırmasını izliyorum ve yemin ederim elini bacaklarının arasına daldırırken döl sızdırıyorum. Ağdalı amını görebilmek için boynumu büküyorum. Hay sikeyim. Ağzımı onun her yerine sürmek için sabırsızlanıyorum.

Ama önce...

Pantolonumu silkip duşa geçiyorum ve tüm fiskiyeleleri açıyorum. Günü gerçek bir genelevde geçirdi ve ilk düşüncem onu temizlemek oldu. Bu her şeyden çok sembolik.

Bir de sabunlu ellerimi onun üzerinde gezdirmek için sabırsızlanıyorum.

Boxer külotumu kalçalarımın altına itip tekmeleyerek çıkarırken bile küçük nefes alışını duyuyorum.

Duş buharla dolmaya başlıyor ve ben ona dönüp bakıyorum. "Gel."

Bir yumruyu yutuyor ve sonra külotunu ayak bileklerine kadar indiriyor, tişörtüm başının üzerine çıkmadan önce külotundan çıkıyor.

Karşımda çırılçıplak duruyordu ve ben de onu incelemek için döndüm. Dik göğüsleri, ince beli ve düz karnı, kalçalarının kıvrımları. Uzun, biçimli bacakları ve tam olarak doğru miktarda kas.

Şimdiye kadar gördüğüm tüm kadınlardan daha güzel ve ben sadece bakıyorum. Ve Honeyeh'e uzun, çok uzun bir süre bakabileceğimi bildiğim bir an yaşıyorum.

Başka bir kadın sadece hayal kırıklığına uğrattı. Ve sadece görünüşünden bahsetmiyorum. Her şeyinden bahsediyorum.

Elimi uzattım ve o da parmaklarını benimkilere geçirerek bir adım öne çıktı.

Duş kapısını açıp, içeri girene kadar onu öne doğru çekiyorum. Hemen arkasındayım, sıcaktan korunmak için kapıyı kapatıyorum.

Yağmur başlığının altına giriyor, ben arkasından yaklaşıp belini kavradığımda vücudundan aşağı su dökülüyor ve

onu önüme çekiyorum. Teni benimkinin üzerinde kayıyor ve ben onayımı haykırıyorum.

Belini sıkarken bana yaslanıyor ve ellerimi ıslak karnının üzerinde gezdiriyorum. Ellerimden biri gövdesinde yukarı doğru hareket ederken diğeri aşağı doğru inmeye başlamadan önce pürüzsüz tenine hayranlıkla bakmak için bir an duruyorum.

Göğsünü avuçlayarak, diğeri elim tümseğini kavrarken meme uçlarından birini çimdikliyorum, orta parmağım yarığının üzerine yerleşiyor.

Dokunuşuma doğru eğilerek haykırıyor. Aletim çok sert, etinin derinliklerine doğru bastırırken her kasım gergin.

Kendime bu sefer daha yavaş olacağımı söyledim. Masum olduğunu biliyorum ama vücudu, tepkisi beni çılgına çeviriyor, parmağımın ucu klitorisinin üzerine yerleşiyor, o haykırırken yumrunun etrafında dönüyor.

Klitorisini çalıştırırken kık yanaklarının arasına sokuldum, daha fazla sürtünme arıyorum.

Bir yanım içine boşalmak için beklemek istiyor. Ama günler geçti ve eğer daha sonra nazik olacaksam, bu bastırılmış enerjinin bir kısmından kurtulmak gerçekten yardımcı olacaktır.

Göğsünden ayrılan ikinci elim ilkiyle birleşiyor. Klitorisinin etrafında dönmeye devam ederken, bir parmağımı kaygan kıvrımlarının içine kaydırıyorum ve daha önce hiç hissetmediğim kadar sıkı olan amına giriyorum.

İnliyor, dizleri güçsüzleşiyor, tüm ağırlığı göğsüme ve ellerime yerleşiyor.

Ellerini boynuma dolayarak geriye uzanıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor.

Kulak memesini dişlerimin arasında emmek için eğilerek onu acımasızca çalıştırırken, bir kadının orgazmını duymak beni hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı.

Amcığı tek parmağımın etrafında kilitlenirken çılgık atarak çözülüyor.

Sikimi içine sokmadan önce onu germem gerekecek.

Ellerimin arasına yığılıyor ve ben de onu doğrudan yağmur başının altında kalmayacak şekilde çeviriyorum. "Dizlerinin üzerine çok bebeğim," diye homurdanıyorum kulağına.

İtiraz etmeden ya da tereddüt etmeden aşağı kayıyor. Dizlerinin fayansın üzerine yumuşak bir şekilde indiğinden emin olmak için onu koltuk altlarından yakalıyorum.

Ve sonra etrafından dolaşmak için bırakıyorum. Ellerimden biri sikimin etrafını sararken diğeri saçlarının arasına giriyor. "Bana bak."

Çenesini yukarı kaldırıyor, gri gözleri benimkilerle buluşuyor, açık ve çok net.

"Ağzını aç, aşkım. Dilini dışarı çıkar." Emrettiğim gibi yapıyor, o muhteşem dudakları genişliyor ve güzel pembe dili dışarı fırlıyor.

Bu bardağı taşıran son damla oldu ve son bir çekişle patladım, dilini döllerimle kapladım.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve az önce olanları anlamaya çalışırken gözlerimi kocaman açıyorum.

Honeyeh'le tanıştığımdan beri ilk kez boşalmıştım ve bu kafamı boşaltıyor, düşüncelerimi de günlerdir ilk kez eşit hale getiriyordu.

Honeyeh'in diliyle mastürbasyon yapmak yıllardır yaptığım tüm sekslerden daha iyiydi. Ne sıkıldım, ne uzaklaştım, ne de tiksindim.

Bağlanmış hissediyorum. Aşağı uzanıyorum ve onu yukarı çekiyorum, ağzını öperken kollarım etrafını sarıyor.

O da beni öpmeden önce döllerimi yutuyor ve bu da sikimin yeniden canlanmasına neden oluyor.

Ellerimden biri kıcının etrafında kayıyor ve kalçalarımız birbirine sürtünürken elimi yumuşaklığıyla dolduruyorum.

Honeyeh benim.

Evlenecek biri olmadığım konusunda ciddiydim, ama onu sistemimden temizlememin bir geceden, hatta bir aydan daha uzun süreceğini biliyorum.

Lanet olsun. Kollarımda başka bir kadın olması fikri bile bana çok yanlışı geliyor.

Bacakları belime dolanırken ve onu zaten ihtiyaç duyduğum sikime doğru açarken çok fazla düşünmüyorum.

Belki de onun içinde olmam gerekiyor ve o zaman bu kadar muhtaç hissetmeyi bırakacağım.

Onu öpüyorum, kıcını yoğururken dilim ağzını dolduruyor, sikim kıvrımlarını dürtüyor. Bekâretini dušta alamam, değil mi?

Elimi bacaklarının arasında daha derine kaydırırken kolları boynuma dolanıyor, su ikimizin de üzerine dökülüyor. Bu sefer tek parmağımı değil, iki parmağımı içine sokarak onu açıyorum. Islak ve rahatlamıştı, o kadar da sıkı değildi, ben içine girip çıkarken, üçüncü bir parmak ekleyerek onu geriyor ve benim için hazır hale getiriyordum.

Kalçaları elimin itişiyile hareket ediyor, sikim aramızda sıkışıp kalıyor. Kıcını tutup kaldırmak için parmaklarımı ondan çekiyorum.

Sikimin başı kaygan kıvrımlara yerleşiyor ve sadece başını içine itiyorum, ama kollarımda sertleşirken aynı zamanda direnci de hissediyorum.

Zar zor içine girdim. "İyi misin, aşkım?"

Birkaç sığ nefes alıyor. "Ben..." Bir nefes daha üflüyor. "Parmakların iyi hissettirdi. Anlamıyorum..."

Ama sesindeki gerginlik beni yavaşlatıyor. Acı çekeceğimi biliyorum ama içten içe bunun mümkün olduğunca keyifli olmasını istiyorum. Honeyeh'in kendini iyi hissetmesini istiyorum.

Dışarı çekilerek sabunu alıyorum ve cildini köpürtmeye başlıyorum.

"Triston," diye bağılıyor ben onu çevirirken. "Durmana gerek yok. I..."

Eğildim, bacaklarını yıkadım, kalçalarında zaten kan vardı. Öne doğru eğilip tepesine yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Senin için iyi olmasını istiyorum bebeğim."

Başını eğip bana bakıyor, burnundan sular akıyor. "Bu iyi. Çok iyi, çok daha iyi..." Elleri saçlarımı tararken sesi kesiliyor.

Tekrar ayağa kalkıyorum, bacakları belime dolanırken onu kollarıma alıyorum.

Tekrar içine doğru kaymaya başlıyorum, daha derine, tekrar sertleşirken gerildiğini hissediyorum. Bir yanım daha fazla beklemem gerektiğini düşünüyor ama o çok iyi hissediyor. Ve o bile istemezken kendimi direnmeye ikna edemiyorum.

Onu dikkatlice duş duvarına taşıyorum. Onu fayansa yaslayarak, açının içine girmemi kolaylaştıracağını umuyorum.

Biraz daha derine kayıyorum, nefesi kulağıma üflüyor.

"İyi misin?" Ona soruyorum, tekrar hareketsizleşiyorum, başım boynunun beşiğine düşüyor. Kendimi onun içine gömmek için her türlü dürtüyle savaşıyorum.

Az önce boşaldım ama bedenim o kadar gergin ki kopacakmış gibi hissediyorum.

"Ben iyiyim, Triston," diye fısıldıyor kulağıma. "Bitir onu."

Hızlı bir hamleyle kendimi kabzasına kadar gömdüm. Lanet olsun, o kadar iyi hissettiriyor ki bunun bitmesini hiç istemiyorum.

"Tatlım," diye inliyorum. "Tatlım." Düzensiz bir nefes çekiyorum. Ellerinden biri sırtımdan aşağı kayıyor, parmak uçları hafif.

Beni rahatlatıyor mu? Kulağımın hemen arkasına hafif bir öpücük konduruyor, burnu lobumu okşuyor. "Biliyorum."

Biliyor mu? Bana ne yaptığının farkında mı?

CHAPTER TWENTY-THREE

HONEYEH

Triston beni gererken içim yanıyor ve yüzümü omzunun kıvrımlarına gömüyorum.

Çünkü her ne kadar acı verse de, durmasını istemiyorum.

Bu anın onun olması gerekiyordu. Kendimi hiç bu kadar emin, bir insana bu kadar bağlı hissetmemiştim ve bu gecenin nasıl geçebileceğini düşündüğümde...

Onu daha sıkı tutuyorum, etrafına sarılıyorum, ona zarar verdiğimden endişelenmeye başlıyorum.

Ama içimden çıkarken iyi görünüyor ve sonra yavaşça geri itiyor.

Sudan çıktık ama düşün buharı o kadar sıcak ki, başım biraz yüzüyor.

O tekrar suya girdiğinde acı azalıyor ve kaslarım gevşiyor, bu da daha az acımasını sağlıyor. Not aldım. Anahtar daha az gerginlik.

Duvara yaslanarak geri çekiliyorum. Buradan bakınca yüz yüze geliyoruz, boynundaki ipler o kadar gergin ki kopacakmış gibi duruyor.

Hiç düşünmeden ellerimi üzerlerinde gezdirerek onları rahatlatıyorum.

"Honeyeh," diye homurdanıyor. "Beni teselli mi ediyorsun?"

Kapüşonlu gözlerim onu değerlendiriyor ve gülümsüyorum. "Gergin görünüyorsun."

Cevabı eğilip beni öpmek oluyor, dili dudaklarımın arasından kayarak tekrar çekiliyor ve bu sefer hiç acı duymadan tekrar içeri giriyor.

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, onu öperken daha da yakın tutuyorum.

"Tanrım," diye homurdanıyor iki öpücük arasında.

Ama gözlerim hızla açılıyor. "Her şey yolunda mı?" Dudaklarına doğru fısıldıyorum. Benim bu konuda hissettiklerimi onun da hissetmesini istiyorum. Bu muhtemelen saçma bir istek. O benim ilk ve tek sevgilim. Bunun benim için farklı olduğunu biliyorum. Triston, şu anda benim her şeyim.

Onun için ben sadece...

"Tatlım," diye inliyor ağzımın içine. "Çok iyi hissediyorsun, aşkım."

Onu daha fazla içime çekmek için eğilirken gözlerim kapanıyor. O da iyi hissettiriyor. Ve sadece içimde değil. Ağzı, kaslı omuzlarının elimin altındaki hissi, vücudunun benimkini destekleme şekli.

Beni tekrar kaldırırken ellerini kığımın altına koydu ve sonra beni bir kez daha doldurarak şaftından aşağı kaydırıldı.

Bu sefer iyi hissettiriyor, kayma tüm içimde zevk uyandırıyor. Küçük bir inilti çıkarıyorum, başım geriye doğru eğiliyor ve boynumu dudaklarına maruz bırakıyor.

Tenimi emiyor, tekrar içime sokuyor.

Seksin böyle hissettireceğini hiç hayal etmemiştim ve tutunmaya çalışırken parmak uçlarım kafa derisini kazıyor.

Bu anı hafızama kazımak, böyle bir adamla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak istiyorum.

Beni kollarına alacak ve bana yol gösterecek bir erkeğe her zaman ihtiyacım olduğunu anladım. Triston'ın kendine güveni, bunu çok erotik hale getirdi.

Triston'a baskı yapmaya çalışmıyorum. Sadece kafamda ne istediğime ve neye ihtiyacım olduğuna dair bir harita oluştu.

Beni tekrar öpüyor, beni yakın tutarken hafifçe itiyor. İlk seferim olduğu için nazik davrandığını biliyorum ve bu sadece ona daha fazlasını vermek istememe neden oluyor, bu yüzden kalçalarımı daha yakına eğip onu daha fazla içime alıyorum.

Bana derinlemesine vurduğunda içinden geçen ürpertiği hissediyorum.

Boğazından vahşi bir ses çıkarıyor ve sonra tüm vücudu kasılıyor. Ellerinden biri kışımı bırakıp duvara dayanıyor, büyük eli başımın hemen yanında, fayansın üzerinde duruyor.

Dönüp başparmağını öpüyorum, sikiinin içimde zonkladığını hissediyorum.

Alnı benimkine yaklaşıyor, gözleri kapalı, bir süre öylece duruyoruz, o hâlâ içimde, bedenim onunkine sarılmış.

"Soğuk mu?"

"Sıcak." Gözlerimi kapatarak söylüyorum.

Yavaşça içimden çıkıyor. Bacaklarımı belinden çözüyorum, önce bir çift ayak parmağım, sonra diğeri fayansın üzerine yerleşiyor. Bu yavaş ayrılmanın gerçekleşmesi gerektiğini biliyorum ama aramızdaki bağı kaybetmek istemiyorum.

Kendini itiyor ve ben daha soğuk hissediyorum, son anların samimiyyetinin bittiğini fark ettiğimde omuzlarım kıvrılıyor.

Öyle olmasını istemiyorum. Mutlu bir şekilde onun kollarında kalmak istiyorum ve bu kayıpla başa çıkmak için kendi kollarımı kendime sarıyorum.

Cam kapıyı yana kaydırarak bir buhar bulutu çıkarıyor, serin hava tenime çarpıyor.

Sonra tekrar yanıma geliyor ve beni kucağına çekiyor.

Benimle birlikte duştan çıkıp bizi kabarık beyaz bir havluya sararken, ben yine onun etrafında kıvrılıyorum, burnumu boynuna gömüyorum.

Kaskatı kesildim. "Kan."

Onun yanıtı havlunun kenarını bacaklarımın arasına daldırmak ve hafifçe masaj yapmak oluyor. "Yeni bir havlu getirebilirim, tatlım."

Yüzüm kızardı. "Doğru." Benim için her eşyanın bir değeri vardır ve kolay kolay değiştirilemez. Onun için her şey değiştirilebilir. Benim bile.

Özellikle de ben.

Bu düşünce anı tamamen koparıyor ve kollarından kurtuluyorum. Başka bir havlu alıp vücuduma sararken beni bırakıyor.

Köşeye çekilip aynanın bir bölümünü siliyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. En azından bir fırçayla karıştırmam gerekiyor yoksa karmakarışık olacak.

Arkamdan geliyor, gözleri aynada benimkilerle buluşuyor, ama bakışlarım başka yöne kayıyor. Birden her yönden ondan daha savunmasız olduğumu hatırladım.

"Tatlım."

Diş fırçamı alıp üzerine biraz macun sürüyorum ve ağzıma sokuyorum. "Evet?"

"Az önce nereye gittin?"

"Buradayım."

"Geri çekilmeyi çok iyi bilirim, o yüzden inan bana, az önce aramıza duvar ördüğünü biliyorum."

Fırçalamayı bırakıp aynada onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Sonra ne olacak?"

"Yatağa gidiyoruz."

"Buraya mı?" Tekrar fırçalamaya başlıyorum, yapacak bir şey arıyorum.

"Doğru ya."

"Sonra da sabah kalkıp eve mi gideceğim?" Lavaboya tükürdüm ve soğuk suyu açtım.

"Hayır."

Nefes nefese kaldım, doğruldum. "Ne? Ama kardeşim-"

"O da buraya gelecek."

O zaman dönüyorum, elleri kalçalarımın gelirken ona bakıyorum. "Anlamıyorum."

Uzun bir nefes verdi. "Bu konuyu sabah konuşa c a ğ ı m ı z ı söylemiştik. Biraz uyumalısın."

"Ama..." Elim boğazıma geliyor. "Yurtta bir işim var ve kiramızı ödüyor ve..."

Ellerini belime doğru kaydırıyor ve beni kollarına çekiyor. "Tatlım, hayatını bulduğumdan daha iyi bir hale getireceğime güven. Ne olursa olsun, tanıştığımız zamankinden daha güvende, daha iyi koşullarda olacaksın. Anlıyor musun?"

Gözlerimi kırpttırıyorum, kafa karışıklığı beynimi bulandırıyor. Az önce ne dediğini duydum. Ama Veronica'yla yaşadıklarım ve Triston hakkında bildiklerim bu işin benim için iyi bitmeyeceğini gösteriyor. Onun hizmetçisiyken bunu kabul edebilirdim. Ne kadar para kazanırsam kazanayım, beni daha iyi bir konumda bırakacaktı. Ama bu... "Ne kadar süre için?"

"Tehlike geçene kadar."

"Tehlike mi?" Şimdi endişelenmeye başlıyorum. "Ne tehlikesi?"

Uzun bir nefes verdi. "Bekâretini satman için sana o sözleşmeyi veren adamın kim olduğunu biliyor musun?"

Nerede olduğumu, neredeyse ne yaptığımı düşündükçe içim içimi yiyor. Başımı sallıyorum.

"Arayan Las Vegas Bratva'nın başıydı." Elleri hâlâ belimde sımsıkı duruyor.

"Bratva mı?" Dizlerim çökmeye başlıyor, Triston ağırlığımı destekliyor. "Mafya gibi mi?"

"Rus Mafyası, evet." Odanın buharı dağılıyor ama başımın yeniden yüzdüğünü hissediyorum. "Ve az önce zorla satın aldığım kumarhanenin sahibi olan adam."

Ona bakıyorum, gözlerim o kadar geniş ki birkaç kez kırpttırıyorum, sözlerinin ağırlığı odayı eğiyor. "Bu olamaz."

Triston daha yakına eğildi. "Ve artık benim için önemli olduğunu kesin olarak biliyor."

Tehlikeye odaklanmam gerektiğini biliyorum ama düşüncelerim onun son cümlesiyle dağılıyor. "Senin için önemli miyim?" İçimde yükselen aptalca umudu bastırmaya çalışıyorum.

"Bana ulaşmak için sana zarar vermeye çalışmasına asla izin vermem, Honeyeh. Ben tehlikeyi nasıl etkisiz hale getireceğimi bulana kadar sen ve Darius burada kalacaksınız."

Bu beni gerçekliğe geri döndürdü. "Sence bize zarar verir mi?"

Ama geri çekilip yatak odasında kaybolurken cevap vermiyor. Bir dakika sonra elinde telefonumla geri döndü.

"Ryker ve Rush'ı kardeşini almaları için göndereceğim, onu arayıp kim olduklarını söyler misin, böylece endişelenmez."

Başımı sallıyorum, Triston'ın az önce söyledikleriyle uzlaşmaya çalışıyorum. Durum ne kadar kötü? Ne kadar tehlikedeyim? Ne kadar umurunda?

Elimde telefonumla öylece duruyorum, titremeye başlıyorum. O sırada kolları bana dolanıyor, dudakları şakağımı okşarken sıcak teni benimkine değiyor. "Tatlım, tatlım, aramayı yapmanı istiyorum."

Parmaklarımı çalıştırmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Bilmiyordum. I..."

Ellerinden biri eneme uzanıyor, yüzümü büyük elinin içine alıyor. "Yapmadığını biliyorum."

"zr dilerim," diye fısıldıyorum.

"zr dilemene gerek yok ama seni güvende tutacağıma inanmanı istiyorum."

"Evet," arama yapmak için Darius iletişim düğmesine bastım.

"Ryker'a Darius'a bir oyun sistemi almasını söyleyeceğim, böylece

Triston tekrar yatak odasına doğru giderken, "O burada kalırken yapacak bir şeyler var," diyor.

"Oh, bunu yapmak zorunda değilsin," diye arkasından sesleniyorum. "Beklemiyorum-"

Kapı aralığında dönüyor, omzunun üzerinden bana bakarken geniş omuzları girişi dolduruyor, sert bakışları yüz hatlarını daha da keskinleştiriyor. "Buradayken sana ben bakarım, Honeyeh. Kardeşin de yle."

"Ama Triston," ona doğru bir adım atıyorum. "Bu çok fazla. Asla istemezdim-"

"Hayır, sormazsınız, bu yüzden söylüyorum."

Daha fazla tartışırdım ama telefonu Darius açtı. "Selam, Honeyeh."

"Selam Dar," diye zayıfça cevap veriyorum. Triston onun gücüne sığınmayı çok kolaylaştırıyor.

"Hiç eve gelecek misin? Sıkıldım."

"Aslında," diye boğazımı temizliyorum. "Patronum seni evine davet etti."

"Ne?"

"Çok fazla mesai yapacağım, o yüzden buraya gelmenin en iyisi olacağını düşünüyor."

Triston diğer odadan sesleniyor. "Ona en-suite banyolu, televizyonlu ve oyun sistemli kendi odası olduğunu söyle. Ve yüzmek isterse mayo getirmeyi unutmamasını söyle."

"Hasta! Havuzu var mı?" Darius soruyor, sesi uzun zamandır ilk kez heyecanlanmış gibi çıkıyor.

"Var. Pazartesi günü Dr. Lawrence ile randevumuz var. Lawrence'la randevumuz var, o yüzden pantolonunu da getir."

"Elbise pantolonu mu?" Darius inliyor. "Artık Amerikalıyız. Doktor için şık giyinmek zorunda değiliz."

"Getir onları. Annemin yöntemiyle yaparız," diye hayıflanıyorum.

Ortadan kaybolmadan önce Triston'ın ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Darius'la telefonu kapatıyorum ve yatak odasında olan Triston'ı takip ediyorum. "Kıyafetlerini de topla ve Best Buy'da şirket kartını kullan." Ben kapı aralığında eğilirken bir duraksama oluyor. "Evet. Rush'ı da getir. Ve gözünü dört aç. Yarın konuşuruz."

Telefonu kapatıyor ve bana doğru gelmeden önce çekmecesinden bir gömlek çıkararak çalışma masasına doğru ilerliyor. "Yorgun musun?"

Başımı sallarken gömleği başımdan geçirmesine izin veriyorum. "Biraz." "Ben de. Yatmak ister misin?"

Havluyu vücudumdan indirirken gömleği başımdan çekmesine izin veriyorum, sadece saçlarımı sarmak için başımı ters çeviriyorum. "Ben sadece Darius'u bekleyeceğim. Hangi odada uyumamı istiyorsun?"

Kaşlarından biri yukarı kalkıyor. "Bu oda."

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor. Konuştuk. Kararlar verildi. Ve hala kafam çok karışık. Triston beni evinde mi istiyor? Onun yatağında?

İç çekerek başımı salladım. Sorardım ya da tartışırdım ama biraz yorgun olduğum konusunda yalan söyledim. Yorgunum ve Triston'ın yanında uyumak kulağa mükemmel geliyor. Şu anda alabileceğim her şeyi alacağım ve gelecek için başka zaman endişeleneceğim.

CHAPTER TWENTY-FOUR

TRISTON

Darius'un gelmesi ve onu yerleştirmemiz birkaç saat sürüyor ama yatağa girdiğimizde, Honeyeh bana doğru uzanmış, kolum ona sıkıca sarılmışken hiç yorgun değilim.

Yanı başıma yerleşirken yumuşak ve sıcak, harika hissediyor. Sikim bir saniyede sertleşti.

Onu tekrar beceremem, vücudunun iyileşmesi gerekiyor. Ama sanki on altı yaşındayım ve doyamıyorum.

Elimi gömleğinin altına, sırtının kıvrımına yerleştiriyorum, teni avucumun ve parmak uçlarımin altında ipeksi bir pürüzsüzlükte.

Eğer sağlıklı düşünebilseydim, ilk hamlem Darius'u buraya getirmek olurdu. Ama hâlâ içimde zonklayan ihtiyaca rağmen, birkaç şey netleşti. Honeyeh'i korumak benim görevim.

Şimdiye kadar çok açık olmalıydı. Daha önce hiç bir kadını kurtarmak için acele edip işimi tehlikeye atmamıştım. Onu işe alarak yaptığım ilk hamle bile karakterime aykırıydı.

Ama Honeyeh'e sahip olduktan sonra bu sahiplenme ve koruma duygularının kaybolacağını düşünmüştüm.

Ama tam tersi oldu. Sanki beni yanına daha da sıkı bağlamış gibi. Uyurken onu sıkıyor, dudaklarımı şakağına değdiriyorum.

"Triston," diye iç geçiriyor, daha derine sokuluyor.

O uyurken adımı söylemesi beni elmas gibi sertleştiriyor, elimi aşağı kaydırıp kışını avuçluyorum, elimle teni arasındaki tek şey küçük bir külot.

Biraz uyumam lazım. Yarın Mason'la konuşmam gerekecek. O da bu planın bir parçası ve ne yaparsam yapayım onun onayına ihtiyacım var. Ayrıca tüm kardeşlerimle aynı anda buluşup Kincaidler ve Smithler olarak hepimizi aynı noktada buluşturmam gerekecek. Muhtemelen aile hedeflerimizi tehlikeye attım ve en büyük kardeşim Win bile bunu duymak zorunda kalacak.

Ki bu talihsiz bir durum. Win çoğunlukla günlük operasyonların dışında kalıyor ki bunu takdir ediyorum. Her zaman birlikte iyi çalışmıyoruz. Bir dük olarak, her şeyin komutasının kendisinde olduğunu sanıyor. Ve bu İngiltere'deki aile holdingleri için doğru olsa da, bu şirket, bizim başarımız, benim.

Gözlerimi kapatıp uzun, yavaş bir nefes alıyorum. Ama vücudum uyumak istemiyor. Honeyeh kollarımdayken her türlü heyecanı yaşıyorum ve aşırı koruma modundayım. Sanki hiçbir tehlikenin ona yaklaşmadığından emin olmak için uyanık kalmam gerekiyormuş gibi.

Elleri çıplak göğsümde geziniyor, koyu renk saçlarından oluşan perdesi yastığımın üzerine yayılıyor.

Birkaç derin nefes alıp yavaşça gevşiyorum ve sonunda uykuya dalıyorum. Ama telefonumun gürültüsü beni uyandırdığında aradan neredeyse hiç zaman geçmemiş gibi geliyor.

Tekrar çalmadan önce gözlerimi iki kez kırıştırarak açıyorum. Açıyorum, Mason'ın adı ekranda yanıp sönüyor.

Ve böylece gün başlıyor.

Honeyeh de kafasını kaldırıyor, kaşları çatılıyor.

"Alo," diyorum telefonu açarken, gözlerim yine kapanıyor.

"Dimitri'nin genelevinde ne halt ediyordun?" Mason telefonda bağılıyor, Honeyeh kelimelerle ağlıyor.

Bir saniye içinde ayağa kalktım, keyifli bir sabah olabilecekken bu sarsıcı kesintiden hiç memnun değilim. Mason'a olayların bir muhasebesini borçluyum ama ona cevap vermiyorum.

Mason tekrar bağırmaya başlayınca telefona "Bekle," diye gürlüyorum. Telefonu kulağımdan çekip kapatıyorum. "Uyumaya devam et tatlım," diye eğilip Honeyeh'i öpüyorum, sonra tekrar doğruluyorum.

Kendini yukarı itiyor, gevşek dalgaları sırtından aşağı dökülüyor. "Ama benim yüzümden sana kızgın."

Onu tekrar öpüyorum. "Mason'la başa çıkabilirim. Biraz daha uyumalısın, kalkmak için çok erken."

Telefon tekrar çalmaya başlıyor, ama atletik pantolonumu giyerken görmezden geliyorum, koridora çıkana kadar cevap vermiyorum. "Mason."

"Az önce kimi duydum?"

Duraksadım, ne söyleyebileceğime karar verdim. "Neden Dimitri'nin genelevinde olduğumu sormuştun."

"Honeyeh'di, değil mi?"

Bir nefes veriyorum. "Beni dinlemeyeceksen neden altıdan önce arıyorsun?"

"Dinliyorum," diye gürlüyor. "Onu yardım gecesine randevun olarak getirdiğinde ilgilendiğini biliyordum. Eğer ona zarar verirsen, Triston, bana hesap vereceksin."

Honeyeh'in sağlığı ve güvenliğinin benim geneleve gitmemden daha önemli olmasına sevindim. Mason ikisinin aynı şey olduğunun farkında değil ama onun önceliklerini bilmek bu konuşmayı doğru açıdan yapmama yardımcı oluyor. "Birkaç kez belirttiğim gibi ona zarar vermek gibi bir niyetim yok."

"Onu ayın lezzeti yapmak, ona zarar vermenin tanımıdır."

Bunu tahmin etmiştim. Ama Honeyeh'in de diğer kadınlar gibi olması fikri tüylerimi diken diken ediyor. "Aydın tatları benim yatağımda uyumaz, ben de boylarından büyük işlere kalkıştıklarında onları kurtarmak için genelevlere koşmam."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Telefona tükürdü.

"Dimitri'nin web sitesine bak." Merdivenlerden koşarak iniyorum, espresso makinemi çalıştırıyorum ve Mason'ın birkaç düğmeye basışını dinliyorum.

"Ne oluyor lan?"

    ektim. "Dr. Lawrence'ın elinde olası bir karaciğer vardı ama ameliyatı yapmadan önce yüklü bir peşinat ödemesi gerekiyordu."

"Açıklamaya devam et."

Kısık sesle ona Brittany'den ve teklifinden bahsediyorum. " şin komik yanı, en iyi ihtimalle ortalama bir sarışın ve Dimitri'nin genelde işe aldığı tiplerden değil."

"Honeyeh'le Killian'ın düğününde tanıştığını mı söylemiştin? Bir bitki olabilir."

Ben de öyle düşünmüştüm. Ona Başkan Waltham'la partiye nasıl geldiğini anlattım. Gürledi, "Waltham Dimitri'nin cebinde. Bu tür bağlantılar onu Vegas'tan uzaklaştırmayı çok zorlaştırıyor."

Espressomdan bir yudum alıyorum. "Dinle Mason. Bence gerçeklerle yüzleşmenin zamanı geldi. Dimitri ile işler kızışacak.

Muhtemelen Vendettiler'de olduğu gibi elimiz kana bulanacak." Geçen yıl a kanlı Savaş ile ve İtalyan Mafya. Bu neden Andrianis'le yapılan toplantı çok önemliydi.

Ama o çatışmayı geride bıraktık, onunla başka bir çatışmaya girmeyeceğim.

"Dimitri'yi yasal olarak uzaklaştırmaya çalışıyorum," diye karşılık veriyor Mason. "Biliyorum ama o Bratva. Ve Killian onu tehdit etti.

Aile. O da karşılık verecek ve bu yasal olmayacak, o zaman ne yapacağız?"

Bir nefes daha verdi. "Charlotte hamile." "Ne?"

"Erken." Mason'ın sesindeki endişeyi duyuyorum. "Ama şiddetten kaçınmak istiyorum."

"O zaman Dimitri ile bir anlaşma yapman gerekebilir."

"Hayır," diyor Mason, sesi camı kesecek kadar sert. "Bana bir kez saldırdı. Vegas'ta kalmasına izin vermek ona bize tekrar zarar verme şansı verir."

"O zaman yılanın başını kesmek z o r u n d a s ı n ," diyorum ama bu hoşuma gitmiyor.

"Killian..."

"Hayır." Doğruluyorum. "O bu oyunun dışında. Kardeşim bu işi yapan adam değil."

"Bu onun işi."

"Onun işi istihbarat. O da bunu bolca sağladı." Mason bir savaş başlatmak isterse taviz vermem ama bu onun ve ailesinin sorumluluğunda. Emlak işinde ortağı olurum ama kan davasında değil. Bir çizgi çekiyorum ve paranın canı cehenneme.

Mason gürlüyor. "Dün o geneleve girdiğinde bunu sen başlattın."

"Bu saçmalık. Sen onun tünel girişini açtıktan sonra bu gün geliyordu ve o-"

"İtalyanlarla bir anlaşma yaptı, Temptation'ı bombaladı." Mason yine bağırmaya başladı.

"Seçimini yap Mason. Ama benim işim önce ailemi güvende tutmak ve seninle birlikte diğer tarafa geçmeyeceğim."

"Yılanın başını kesmemiz gerektiğini söyleyen sendin."

"Çünkü anlaşma yapmayı reddediyorsun," diye karşılık veriyorum. Mason'a saygı duyuyorum. Ama ondan korkmuyorum. Ve yapmak istemediğim bir hamle için korkutulmayacağım.

Sinirli bir hırıltı çıkarıyor. "Neyin var senin?" Sanırım sorun benim neye bulaştığım olabilir. Honeyeh. Hamlelerim büyümeden korumaya doğru kayıyor. "Ben almak istiyorum

işe geri dönün."

"Daha yeni bir devralmayı tamamladınız," diyor.

"Ve yapılacak daha çok şey var. Ama Dimitri başımızın üzerinde kılıç sallarken bunu başaramayız." Espressomu bitirip bir tane daha içmeye başladığımda yerde yumuşak ayak sesleri duyuyorum.

Honeyeh hala tişörtümün içinde, saçları dağınık ve gözleri uykulu bir şekilde beliriyor. Sabah ışığında teni parlıyor ve ben elimi uzatıyorum.

"Güzel. Bugün bir karar vereceğim ve yarın size bildireceğim."

"Darius'un yarın sabah Dr. Lawrence ile randevusu var. Her türlü finansal ihtiyacı ve henüz araştırılmamış tüm tedavi seçeneklerini görüşmek üzere Honeyeh'e eşlik edeceğim."

"Triston." Mason'ın sesi şimdi meraklı geliyor.

Ama Honeyeh elini benimkinin içine soktu ve ben de onu kendime çektim. Espressom bitiyor ve fincanı makineden çıkarıp Honeyeh'e uzatırken telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıyorum.

Fincanı alıyor, bir yudum alıyor ve burnunu kırııştırıyor.

Elimde değil. Kıkırdıyorum.

"Triston?" Mason tekrar soruyor. Ama köpürtmek için biraz süt almak üzere Honeyeh'i bırakıyorum.

"Sabah erkenden ya da öğle yemeğinden sonra, Mason. Kararını dört gözle bekliyorum." Ve sonra telefonu kapatıyorum. Telefonumu tezgâha fırlatıp biraz süt alıyorum ve süt köpürtücünün içine döküyorum.

Açıyorum ve onu tekrar kendime çekiyorum. "Neden uyumuyorsun?"

Kolları boynuma dolanırken "Uykuya dalamadım," diye mırıldanıyor. Çok yumuşak ve burnumu saçlarına gömdüğümde harika kokuyor.

Ellerimi kışına doladığımda ellerimi sırtından aşağı kaydırıyorum. "Bugün ağrın var mı tatlım?"

"Sadece biraz," diye mırıldanıyor kulağıma yakın.

Memnuniyetle sakallı çenemi onun ipek saçlarına sürtüyorum. Bu, çok yakında tekrar onun içinde olacağım anlamına geliyor.

Köpürtücü bitiyor ve önce sütü, sonra da espresso shot'ını bir bardağa boşaltıyorum. "Şeker?"

Başını sallıyor. "Bu mükemmel. İşim bittikten sonra eşyalarımı yerleştireyim mi?"

"İyi fikir. Dolabımın diğer yarısını kullan."

Kahvesinden bir yudum alıyor ve arkasını dönüyor. "Eşyalarımı misafir odalarından birinde yerleştirmemi istemediğine emin misin?"

Kesinlikle eminim. Espresso makinesini tekrar çalıştırıyorum. "Kardeşin için endişeleniyor musun?"

Başını sallıyor. "Hayır. Hoş karşılanmamı yıpratmaktan endişeleniyorum."

Göğsümün tam ortasına çarptı. Bunun olacağını sanmıyorum. Bana kalırsa, Honeyeh bir süre daha kalacak. Onu yakınımı çekiyorum. "Eşyalarını dolabıma, dış fırçanı da tutucuya koy. Sen sağ tarafta uyu. Kapıdan uzakta."

Kaşları kalkıyor ama bir sonraki cappuccino yudumuna gülümsediğini görüyorum.

Kızım ona ne yapması gerektiğini söylememden hoşlanıyor. Honeyeh'in bu yönünü seviyorum. Ve aklımda patronluk taslayacağım birkaç durum daha var.

CHAPTER TWENTY-FIVE

HONEYEH

Giysilerimi dolaba yüklüyorum, Triston'ın tasarımcı takımlarının yanında kısa kot şortlarımın ne kadar gülünç görüldüğünün farkındayım.

Kapı aralığında uzanıp beni izliyor.

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Kıyafetlerimizdeki farkı fark ediyor mu? Umursuyor mu?

Spor çantam boş, onu bir çöp kutusuna doldurup düzeltiyorum. Dolap benim ve Darius'un dairesindeki yatak odamdan daha büyük.

O kadar büyük ki, ortasında daha fazla dolap ve tezgah bulunan bir ada var. Elimi pürüzsüz taşın üzerinde gezdiriyorum. "Bunu ne için kullanıyorsun?"

"Katlanıyor," diye cevap veriyor.

Kaşlarım kalkıyor. Çamaşırları her hafta dışarı gönderiliyor ve katlanmış olarak geri geliyor. Duruyorum, parmaklarım yüzeyin üzerinde dans ediyor.

Bu tezgah, bu evin pek çok parçası gibi. Güzel görünüyor ve işlevsel olması gerekiyor ama göstermelik. "Hiç gerçekten kullanıldı mı?"

"Beni mi yargılıyorsun?" diye soruyor, sesi daha da kalınlaşarak.

Yüzüm kızardı. Burada kıyafetlerim ve ne kadar aşağılık görüldüğüm hakkında endişeleniyorum. Onu yargıladığım fikri... "İnan bana, yargılamıyorum. Sadece hayret ediyorum..."

"Kullanmadığım ne kadar çok şeyim var?" Triston kapının pervazını itiyor, hâlâ gömleksiz. Bana doğru yaklaşmasını izliyorum, göğsümde bir kızarıklık oluşuyor.

"Evindeki her şey mükemmel. Burada ortalığı karıştırmamı istemene şaşırdım."

Tam önümde duruyor ve eğilip kollarını arkamdan geçirerek beni yukarı kaldırıyor. Ellerim otomatik olarak boynuna dolanıyor, bacaklarım beline dolanıyor.

Dudakları dudaklarımı buluyor, öpücüğü yavaş ama yoğun, dudaklarıma fısıldamadan önce, "Bunu çok iyi mahvetmeni istiyorum bebeğim."

Beni tekrar öperken bile gülümsüyorum.

İkimizi de çeviriyor ve beni tezgahın üstüne bırakıyor, soğuk taş çıplak tenime değiyor.

Titriyorum, elleri hâlâ üzerimde olan tişörtün altından yukarı tırmanıyor. Avuçlarını sırtımın küçük kısmına yayıyor, kalçaları benimkilerin beşiğine yerleşirken beni geriye doğru büküyor.

Dili benimkine karışıkça öpüşme daha da derinleşiyor, daha da erotikleşiyor. Ellerimi sırtındaki kaslarda gezdirerek her açıyı öğreniyor, her dalgalanmadan zevk alıyorum.

Onun gücü beni kendi başıma bulmakta zorlandığım bir güvenle dolduruyor. Öne doğru eğiliyor ve ben de tezgahın üzerine uzanana kadar doğal bir şekilde geriye doğru akıyorum.

Tekrar yukarı itiyor, üzerimdeki tişörtü yukarı ve başımın üzerine çekiyor. Geri adım atarak iç çamaşırımı çıkarıyor. Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum, bakışlarıyla buluştuğumda saçlarım tezgâhın üzerine dökülüyor.

"Bacaklarını aç."

Bakışlarının yoğunluğunu hissederek vücudumda geziniyor ve kalçalarımın arasına yerleşiyor. "Seni ağdalı tutuyoruz," diye gürlüyor iki elini dizlerime götürüp beni daha da geniş açarken. "Lanet olsun, Honeyeh."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama başparmağı zaten zonklamakta olan klitorisimin üzerinde gezinirken bunun iyi bir şey olduğunu varsayıyorum.

Başım geriye düşüyor, haykırırken göğsüm yukarı kalkıyor.

"Çok güzelsin." Ama bana masaj yapmayı bırakıyor.

Başparmağını. İtiraz etmek için başımı kaldırıyorum, tam o sırada dizlerinin üzerine çöküp öne doğru eğildiğini ve tam da başparmağının olduğu yeri yaladığını görüyorum.

Zevk içimde dalgalanıyor, dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Nefes nefese kalana kadar beni çalıştırmaya devam ediyor, bacaklarım ona o kadar açık ki kalçalarım ağrıyor.

Ama artık aklım başımda değil, onu daha da yakınımaya çekerken parmaklarımı saçlarına geçiriyorum.

O kadar yaklaştım ki, durup ayaklarının üzerinde yükseldiğinde orgazmı hissedebiliyordum.

"Triston," diye itiraz ediyorum, ona doğru uzanıyorum. "Lütfen."

Gülümsüyor, kalçalarını yukarı kaldırıp yavaşça içime gömülürken gözleri kapüşonlu ve tehlikeli. "Merak etme bebeğim, sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Bu sefer acı yok, sadece içimi dolduran zevk var, zevk sıcak ve derin bir şekilde kıvılcımlanıyor. Dibe vurana kadar durmuyor.

Sırtım onu daha da içime almak için eğiliyor, ellerim başımın üzerinden kalkarak tezgahın kenarını kavırıyor.

Beni kendine daha da sıkı çekerken elleri belime dolanıyor, klitorisimi dışarı yayılan zevk dalgaları gönderecek şekilde ovuyor.

O çekilirken dudaklarımdan miyavlayan bir ıııık dökülüyor ve sonra tekrar içeri girerek tüm hisleri tekrarlıyor.

Vücudum gittikçe daha yükseğe tırmanırken artık aklım başımda değil, zevk o kadar yoğun ki dudaklarımdan yarım bir hıçkırık dökülüyor.

İçime giriyor, çenesi camı kesecek kadar sert, ta ki son b i r hamleyle kırılana kadar, orgazm içimden geçerken kenardan düşüyorum.

İçime birkaç kez daha pompalıyor, ancak benden çekildiğinde zevkten neredeyse hiç inmemiştim ve

Beni ters çeviriyor, ayaklarım yere basıyor, göğüslerim soğuk tezgâha çarpıyor.

Ama ağırlığımı yeni yeni toparlamıştım ki tekrar içime girdi, bu sefer o kadar derine girdi ki nefesim kesildi.

"Siktir," diye tükürüyor, bir an içimde tutuyor. İki. Sonra kalçalarımı kavırıyor ve tekrar sokmak için geri çekiyor.

Sert, hızlı ve hayvani. Ama içim sürtünmeden dolayı alev alev yanıyor ve kısa süre sonra tekrar tırmanmaya başladığımda zar zor dayanıyorum.

Vücudum zor dayanıyor, o kadar iyi ki. Ayak parmaklarım kalın halıya kıvrılıyor, onu daha fazla almak için yukarı itiyorum. "Tanrım, Triston. Oh Tanrım, hissediyorsun..." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum, itişler sesimin kesik kesik nefesler halinde çıkmasına neden oluyor.

Sonra kalçamın bir tarafını bırakıp etrafıma uzanıyor ve parmağını klitorisime bastırıyor.

Bu beni yıkan son damla oluyor ve tekrar çığlık atıyorum, başka bir orgazm nefesimi çalıyor.

Arkamdan kükrüyor, itiş gücü tüm sanatını kaybediyor, o da kırılıyor ve içime boşalıyor.

Sert tezgahın üzerinde gevşiyorum, vücudum o kadar bitkin ki, iki espresso gözlerimi açık tutamıyor.

Triston sırtıma çöküyor, boynumu ve omzumu öpüyor. "Tatlım," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Ne kadar iyi hissettiğin hakkında bir fikrin var mı?"

"Hiç," diye iç geçiriyorum. "Ama ben senin ne kadar iyi hissettiğini biliyorum."

Üzerimden tekrar kalkarken küçük bir kıkırdama çıkarıyor, beni tezgahtan çekip kollarına alıyor.

Beni yatak odasına götürüp yatağa yatırıyor, vücudu bedenime sarılıyor.

Ama beni yatağa daha yeni yerleştirmişti ki, gözlerimi kapatıp derin bir uykuya daldım.

Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyorum ama Triston'ın parmaklarının kolumda dans ettiğini hissederek uyanıyorum.

Sarsılarak uyandım. "Ho lo?"

Gülüyor. "Sana da merhaba."

Başımı sallıyorum, örümcek ağlarını temizlemeye ve dilimi çalıştırmaya çalışıyorum. "Ne kadar uyudum?"

"Dört saat."

"Dört saat!" Ağlayarak ayağa fırlıyorum, bu da başımı döndürüyor. Yana doğru eğildim ve Triston beni yakaladı.

"Yavaş ol. Her şey yolunda."

Tekrar arkama yaslanıp gözlerimi kapatarak vücuduma ve beynime alışması için zaman tanımaya çalışıyorum. "Darius'u kontrol etmeliyim."

"O iyi ve..." Şakağımı öpüyor. "Kıyafetlerin geldi."

"Kıyafetlerim mi?" Sadece sersemlikten mi? Beni yine kaybetti.

"Hizmetçi gibi değil de kişisel asistanım gibi giyinmeni istediğimi söylemiştim, hatırlıyor musun? Kıyafet sipariş ettim. Geldiler."

Asistanı. Bu sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor ve uzaklaşırken irkiliyorum. Ben onun asistanıyım. Onun çalışanıyım.

Yataktan kalkıp banyoya doğru ilerliyorum, kendimi toparlarken saklanmayı umuyorum. Bu evdeki rolümü unutamam.

Seks için para bile ödedi. Bu beni utandırıyor.

Çünkü üç numaralı orgazmdan ve onun kollarında uyuyakaldıktan sonra bir yerlerde, çok daha kişisel hissettirdi.

Ama bir an isteseydim, bunu alamazdım. Ayağa kalkıyor ve beni takip ediyor. "Sana bir fincan daha espresso getireyim."

"Bana makineyi nasıl kullanacağımı göster, sonra senin için kahve yapabilirim." Banyonun ortasında dururken ona bakmıyorum. "Duşu kullanmamın bir sakıncası var mı?"

"Elbette," diye cevap veriyor ve kaşlarının hafifçe çatıldığını fark ediyorum. Ama arkamı dönüp cam kapıyı açıyorum ve tokmağa uzanıyorum.

Su anında ısınıyor ve ben içeri girip kapıyı arkamdan kapatacağım ama Triston orada, eli kapıda.

"Kardeşlerimin hepsi bir saat içinde geliyor," diyor içeri girerken. "En büyük kardeşim de dahil."

"Dük mü?"

"Evet, doğru. Uçağı birazdan inecek."

Kafamı suyun altına daldırıp ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. "Önceden ayarlanmış bir uçuşu var mıydı?"

"Hayır. Özel jeti olan ve onu buraya getirecek bir arkadaş bulmayı başardı."

"Özel jet mi?" Başımdan büyük bir işe kalkışmışım gibi hissederek şampuana uzanıyorum.

"Kendi jetimizi almak için çalışıyoruz. Listede sırada o var," diyor Triston, kendini ıslatırken ayrı bir püskürtücüyü çalıştırarak. "Onunla tanışmanı istiyorum."

"Neden?" Karnıma bir ağırlık çökerken soruyorum.

"Çünkü" diyor ve bana dönüyor. "Sen de bunun bir parçasısın."

Doğru ya. Büyük bir anlaşmanın suya düşmek üzere olmasının sebebi benim. Ailesi kesinlikle benden nefret ediyor.

Ben büyük bir emlak şirketini patlatmayı başaran hizmetçiyim. Pahalı saç kremi sürerek saçlarımı ovuyorum. Jürinin karşısına çıkarken iyi görünmeliyim.

CHAPTER TWENTY-SIX

TRISTON

İkinci kez uyandığımızdan beri HONEYEH sessiz. Ve iyi bir sessizlik değil. Memnuniyetle mırıldamıyor. Aksine, yüzeyin altında gerilim kaynıyor.

Kardeşlerim için mi endişeleniyor? Onunkiler için mi? Dimitri için mi? Hepsi için mi? Gelecek hakkında uzun uzun konuşmamız gerekiyor ama önce ailemi halletmem lazım.

Ryker, Rush ve Killian beni takip edecek. İkizim Gris daha çok sorguluyor ama seçimlerim tehlikeyi azaltırsa o da bana katılacaktır. Evlenmek üzere ve tek derdi kaliteli bir yaşam ve müstakbel eşine daha fazla zaman ayırmak.

Ama Win. Babamın uzlaşmaz doğasına, annemin iş kafasına ve diğer erkeklerin çoğunu titreten türden bir alfa enerjisine sahip.

Bu sahte bir kabadayılık değil. Win kendine son derece güveniyor ve bu da bir yola karar verdiğinde rotasını değiştirmesini neredeyse imkansız hale getiriyor.

Dürüst olmak gerekirse, o bir pislik.

Onu sevmediğimden değil. Ama hiçbirimize hesap vermeyeceğini düşünüyor. Tam bir baş belası.

Benim sorumluluğum ona ve ailenin geri kalanına destek olmak ve bu bana kendimi ağır hissettiriyor. Honeyeh'e kadar.

Anlayamadığım şey, doğru kadının yükümü alıp hafifleteceğiydi. Hayatımı daha da güzelleştiriyor ve eskiye dönebileceğimden emin değilim.

Kardeşıme yalan söylemeyeceğim. Honeyeh'i kurtardığımda yerimi bıraktım. Dimitri'ye kartlarımı göstermeden önce dönmek ya da vurmak için çok daha fazla alanım vardı ve bizi köşeye sıkıştırmış olabilirdim.

Ama dün yaptığım şeyden pişman değilim. Hatta hayatımın en önemli hamlelerinden biri olduğunu düşünüyorum.

Ve şimdi onu buraya getirdiğime göre, gitmesine izin vermediğimi anladım.

Onu buraya taşıdım. Tanrı aşkına, kardeşini de taşıdım. Honeyeh benim geleceğim. Ve tüm bunları ona kardeşlerimle anlaştıktan sonra anlatacağım.

Duşta yanımda, bana sırtını gösteriyor, omuzları kıvrılmış. Fırçalamayı bitirip duş başlığını kapatıyorum, ona doğru adım atıp kalçasından tutuyorum, önüm sırtına geliyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Bu onu rahatlatıyor ve vücudu benimkinin içinde eriyor. "Kullanabileceğim bir nemlendirici var mı?"

"Evet. Birkaç gün içinde her şeyi halledeceğiz."

Omzunun üzerinden geriye bakıyor, gözleri sormadığı sorularla dolu. Elimi kalçasının kıvrımında gezdirip omzunu öpüyorum. Şimdi sormadığı için memnunum. Bu büyük bir yardım. Honeyeh her zaman benim yolumdan gitmeye fazlasıyla istekli olmuştur, bunu takdir ediyorum.

Kolumu beline doluyorum ve geri çekilmeden önce onu sıkıyorum. "Sen hazırlan. Ben Darius'un yiyecek bir şeyler alıp almadığına bakacağım."

"Kardeşimle ilgilenmene gerek yok. Sen yeterince-"

"Kardeşini kontrol etmek için bolca zamanım ve enerjim var." Parmaklarımı omurgasının kıvrımlarında gezdiriyorum, onu tatmak istiyorum.

"Teşekkür ederim," diye omzunun üzerinden bana bakıyor, gözlerinde biraz tereddüt olsa da dudaklarında küçük bir gülümseme oynuyor.

Saçlarını yana doğru iterek kürek kemiklerinin arasındaki noktayı öpüyorum.

"Onları karşılamaya hazır olacaksam bitirmeliyim," diye mırıldanıyor.

Uzun, gürleyen bir protestoya izin verdim. Az önce dolapta ona yaptıklarından sonra, vücudunun dinlenmeye ihtiyacı olacağını biliyorum. Bu işte yeni. Ama ellerimi ondan uzak tutamıyorum. "Bekleyebilirler."

Başını sallıyor. "Benden hoşlanmamaları için onlara daha fazla sebep vermemize gerek yok."

Kahretsin. Bu konuda nasıl endişelendiğini anlayabiliyorum. "Seni çok sevecekler, tatlım. Bunun için endişelenme."

İçinden geçen küçük seğirmeyi hissediyorum. "Bugünkü rolüm ne?"

Bir an için kaşlarım çatıldı.

"Ben senin asistanın mıyım? Onlara Darius hakkında ne söyleyeceksin? Yoksa odasında mı kalmalı?"

Gerginliğini anlamaya başladığımda dudaklarım birbirine yapışıyor. "Burada misafirim olarak bulunuyorsun." Neredeyse daha fazlasını söyleyecektim. Belki de söylemeliyim. Ama o haklı, bu konuya girmek için fazla zamanımız yok.

Başını sallıyor, daha az dalgın görünüyor. Boynunu öpüyorum ve ona bir nemlendirici bulmak için dışarı çıkıyorum.

İşim bitince tıraş oluyorum, giyiniyorum ve kıyafetlerini getirip ona bir kıyafet hazırlıyorum. Belden kemerli, ipekten, uçuk pembe bir gömlek elbise. Şık, abartısız, gurur verici ve bir Pazar günü için mükemmel.

Bir çift askılı sandaletle eşleştiriyorum ve sonra kendim için bir polo tişört ve pantolon çıkarıyorum.

Koridora çıkıp Darius'a sesleniyorum. "Uyanık mısın?"

Odasından başını uzattı. "Uyandım."

"Bir şey yedin mi?"

"Hayır. Henüz değil."

Ona el sallıyorum ve sonra mutfağa doğru ilerliyorum. Cildinin sarardığını, bir ergen için bile ne kadar zayıf olduğunu görebiliyorum. "Hadi senin için bir şeyler bulalım."

"Sorun değil. Pek iştahım yok."

Ben yürümeye devam ediyorum, o da beni takip ediyor. Honeyeh ile olan aile benzerliği inkar edilemez, hoş tavırları da öyle.

Benim ailemden çok farklı.

"Başka ne gibi belirtileriniz var?"

"Fazla enerjim yok." Mutfaka ulaşıyoruz ve biraz yumurta ve ekmek çıkarıyorum. Sorununun karaciğeri yaralayan aşırı safra üretiminden kaynaklandığını biliyorum ama yarın doktordan daha ayrıntılı bilgi alacağım.

"Oyun sistemi nasıl?"

"Harika," diye cevap veriyor, dudaklarında kocaman bir gülümseme beliriyor. "Çok güzel. Ne zaman istersen havuzu kullanabilirsin. gibi."

Telefonum çalışıyor ve kapıda birinin olduğunu haber veriyor. Telefonuma bakıyorum, bir limuzin hemen dışarıda duruyor.

Telefon elimde çalışıyor. İlk çalışta açıyorum. "Alo?"

"Benim," diyor Win derin baritonuyla. "Kapıyı aç."

Düğmeye basıp kapıyı açtım.

"Bekletilmekten hoşlanmam."

Telefonuma kaşlarımı çatıyorum. "Gerçek zamanlı güncellemelerim var, Win. On saniyeden fazla sürmedi."

"Buraya girmek Windsor'a girmekten daha zor," diye karşılık veriyor.

Mızımızlanmasını dinlemek istemediğim için telefonu kapattım. Kapıların sadece göstermelik olduğu İngiltere'deki mücadelenin tamamen dışında. Eğer iş değiştirmek istiyorsa, ben varım. Değiştiririm.

Honeyeh ve Darius'u İngiltere'ye götür. Ben Win'e daha fazla para kazanması için bağırırken oturup yağmuru seyredin.

Ön kapının kilidini açmak için telefonumdaki başka bir tuşa basıyorum. Bayan Raith Pazar günleri çalışmıyor ve ben de cevap vermiyorum, özellikle de onun için.

Evde her zaman personel bulundurabilirim ama ara vermek hoşuma gidiyor. Belki de bir süredir biraz normalliğe hasret kalmışımıdır.

Ön kapının kapandığını duydum. "Darius, gidip kardeşimle tanışabilir misin?"

"Elbette," diyerek adadaki tabureden kalkıyor ve girişe doğru ilerliyor. Bir dakika sonra ikisi birlikte mutfağa giriyorlar.

Win hatırladığımdan daha sert görünüyor, yüzü daha derin çizgilerle kaplı. "Yumurta mı?"

"İngiltere'de akşam yemeği vakti," diye cevap veriyor.

"Buzdolabını kontrol et," diye arkamdan el sallıyorum. "Cuma günü bir yardım aldım. Eğer bu buzdolabında bir şey yoksa, tahminimce personel mutfağı hâlâ ağzına kadar doludur."

Homurdanarak teşekkür ediyor. "Sen de bir şey ister misin?" diye sorar Darius.

"Olur mu?" Darius bana bakıyor.

"Elbette. Buyur." Cezve bip sesi çıkıyor.

"Kardeşimi nereden tanıdığını tekrar söyler misin?" Win, bağlantı kapısına ulaştıklarında Darius'a soruyor.

"Kız kardeşim onun için çalışıyor."

"Çalışıyor," diye seslendim. "O artık benim kız arkadaşım."

İkisi de durup bana dönüyor. Darius heyecanlı bir sırıtış takınırken Win bana sert bir bakış fırlatıyor.

Ben de ters ters baktım. Bu aileye karşı görevimi yerine getirdim. Ve devam etmekte bir sakınca görmüyorum. Ama sadece Honeyeh hoş karşılanırsa. Onsuz...

Tekrar arkasını dönerek Darius'u diğer mutfağa götürür. Beş dakika sonra ellerinde yemek dolu tabaklarla geri dönüyorlar.

Kahve bitiyor ve ben de kendime bir fincan koyuyorum, yumurtalarım da pişmiş, onları da tabağa boşaltıyorum.

Telefonum tekrar çalana kadar üçümüz yemek yiyoruz. Teker teker kardeşlerim geliyor, adanın etrafında bize katılıyorlar.

Ellerinde yemek tabakları, kahveler, mutfak kısık sesle konuşarak dolduruyorlar. Bu, evimde neredeyse hiç yaşamadığımız sessiz bir an.

Evin çoğu gösterişli. Hiç böyle sakin bir aile yemeği yediğimi hatırlamıyorum.

Tabureleri çekerler, yemek yerler ve konuşurlar. Gris ağzına bir karides attı. "Win, anneme düğün hazırlıklarına yardım etmek için bir ay içinde İngiltere'de olacağımızı hatırlatır mısın? Bana sürekli mesaj atıyor."

"Heyecanlı," diye kıkırdıyor Win, biraz yemekten sonra daha rahatlamış. "Bir oğlum evli," diye Killian'a başını sallıyor, "diğeri yüzyılın düğününü planlıyor."

Telefonum tekrar çalıyor, Mason'dan gelen bir mesaj beliriyor.

BEN BURADAYIM.

"MASON'I KİM DAVET ETTİ?" Ortağımızın kapıdan girmesine izin vererek soruyorum.

"Ben davet ettim," diye cevaplıyor Win.

Tabii ki. Hiç istemediğim ve ihtiyaç duymadığım babam. Gözlerimi dikip bakma sırası bende. Çünkü Win kimseye hesap vermek zorunda değil. Bu yükü her zaman ben omuzladım ve bugün bunu zorlaştırması hoşuma gitmiyor. Mason'ın ne zaman dahil olacağına ben karar veririm, o değil. Önce bir aile olarak bazı kararlar almamızı istedim. Sorsaydı bileceği bir şey.

Tam o sırada Honeyeh mutfak girdi. Onun için hazırladığım elbiseyi giymişti. Ayakkabıları da.

Saçları gevşek dalgalar halinde sırtına dökülmüştü, hafif makyajı bu durum için mükemmeldi.

Elimi uzattım ve o da yaklaşıarak ince parmaklarını benimkilere geçirdi. "Honeyeh, seni kardeşim Winston'la tanıştırmak isterim. Halk arasında ona Majesteleri ya da Lord Grandmont diye hitap ediyorsunuz. Özel olarak biz ona Win deriz."

Reverans yaptı, gerçi bunun uygun olduğundan hiç bahsetmemiştim.

Win de ona başını sallayarak karşılık verdi. Daha sıcak olmasını ummuştum. "Win, bu Honeyeh Karimi."

İkisi de bir şey söyleyemeden Mason mutfağa girdi. "Tanışma faslına tam zamanında yetiştiğimi görüyorum. Lord Grandmont, şahsen tanıştığımıza memnun oldum."

Win Mason'a döner. "Ve siz, Bay Kincaid," diyor tabağını kenara iterken. "Artık hepimiz burada olduğumuza göre, başlamaya hazır mıyız?" Honeyeh'i sözlü olarak hiç onaylamadı.

"Kazandım," diye gürlüyorum. "Pazar günü personelim yok. Önce bulaşık makinesini dolduracağız." Çünkü burası benim evim, benim işim ve benim hayatım. Win kararları veremez ve eğer denerse aramız bozulacak.

Honeyeh elimi sıkıyor, gözleri bir soruyla dolu. "Ben halledebilirim," diye fısıldıyor kulağıma yakın bir şekilde, böylece sadece ben duyabiliyorum. Gerçi Gris'in kaşları kalktığında onun da duyduğunu biliyorum.

"Sen kahve al, tatlım. Sonra da ye." Alnından öpüyorum ve elini bırakıp ona bir fincan dolduruyorum.

Win tek hamlesini yaptı. Toplantının geri kalanı benim istediğim gibi gidiyor. Kavga edecek başka birine ihtiyacım olmasa da Win beni anlayacaktır. Dük olabilir ama söz konusu Amerikan şirketimiz olduğunda bana boyun eğer.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

TRISTON

Mutfak temizlendikten sonra hepimiz üst kattaki ofisime çıkıyoruz. Burası hepimize yetecek kadar geniş, ancak Ryker ve Rush'ı bir depo dolabında paketlenmiş birkaç sandalye daha almaya gönderiyorum.

Masaüstümde oturmayı tercih ediyorum, normalde yaptığım bir hareket değil ama Mason ve Win arasında, elde edebileceğim her türlü avantaja ihtiyacım var.

Win ve Mason masamın önündeki yönetici koltuklarına oturdular. Diğer kardeşlerimin de getirilen sandalyelerde etraflarına yayılmalarını bekliyorum ama öyle olmuyor.

Dördü de centaurlar gibi masamın arkasında duruyorlar. Hızlıca arkama baktığımda onları doğum sırasına göre dizilmiş, kollarını kavuşturmuş halde buluyorum.

Win de fark ediyor ve gözleri kısılıyor.

Mason boğazını temizliyor. "Öncelikle Tris, dünkü konuşmamızı tekrar eder misin?"

Dimitri'nin işyerine nasıl geldiğimi ve bunun zaman çizelgesini nasıl sıkıştırdığını açıklıyorum.

Dimitri sorunu açısından, ancak bu durumu yaratmadı. "Hep bu noktaya geliyorduk."

Mason başını sallar. "Katılıyorum. Onun Las Vegas'la ilişkisini kesmek konusunda saldırgan taraf ben oldum."

"Yalnız değilsin," diye homurdanıyor Killian arkamdan. "Unutmayalım, Chloe oradayken çatı katımı yaklaşık bin kurşun deliğıyle delik deşik etti. Affedilmiş değil."

Mason bana bakmadan önce çenesini sallayarak onayladı. "Düşmanca devralmayı tamamlamanı isteyerek seni zayıf bir konuma soktuğumun farkındayım."

Elimi salladım. "Ben gönüllü bir katılımcıydım. Smith Brothers'ın geleceğı için doğru iş hamlesiydi."

"Peki bir hizmetçi için neredeyse her şeyi bir kenara atmak doğru bir seçim miydi?" Win gürleyerek konuşmaya giriyor.

"Win," diye uyarıyorum. "Honeyeh'e saygı duyacaksın ve dahası, bana hak ettiğim zarafeti göstereceksin."

Win sert gözlerle bana bakıyor.

Mason kardeşime kaşlarını çatıyor. "Deneyimlerimi paylaşmama izin verirsiniz.... İki erkek kardeşimden de işlerini yeni filizlenen aşklarına tercih etmelerini istedim. İkisi de işe yaramadı."

Win homurdanıyor. "Kardeşimin yeni başlayan bir ilişkisi yok. Onun kuralları var. Bunlardan biri de duygusal yakınlaşmaların olmamasıdır."

"Kendi adıma konuşabilirim. Seçimlerimi açıklamana ihtiyacım yok," diye karşılık veriyorum.

"Peki. O zaman kendi adıma konuşacağım. Dün daha dikkatli davranmalıydınız. Bir durum yaratmamış olabilirsiniz ama kesinlikle daha da kötüleştirdin." Sert gözlerle bakarken Win'in çenesi camı kesecek kadar sert.

Ben de ona ters ters bakıyorum. Haksız değil.

Ama sonra Gris konuşuyor. "Honeyeh'in açık artırmaya çıkarılmasına izin vermesi mi gerekiyordu?"

"Onun kendi eylemlerinin sonuçlarına katlanmasına izin vermesi gerekiyordu. Evet." Win ayağı kalkıp Gris'e bakıyor.

Mason da ayağa kalkıyor. Konuşmaya başladı ama ben elimi uzattım. Bu Win'le benim aramda. "Bu aile için en son ne zaman fedakârlık yaptın? Birine cevap verdin mi?"

Odayı sessizlik kaplıyor. "Ben bu ailenin lideriyim. Sana hesap vermem."

"Saçmalık." Masadan kalkıyorum. "Öyle olsaydın, bir liderin her şeyden çok fedakârlık yaptığını anlardın." Ayağa kalktım, parmağım yüzünde. "Neyden vazgeçiyorsun, bütün gün polo oynamaktan mı? Lordlar Kamarası'nda oturmaktan mı?"

Yüzünün kasıldığını görüyorum. Ama vazgeçmiyorum.

"Dümendeki adam zor seçimleri yapar, bunlar ona aittir. Ve sonuçlarına da katlanır." Söylemediğim ama anlamaya başladığım şey, yükümün ağırlığı Honeyeh'e kadar beni öldürüyordu. Onun hayatımda olması her şeye değdi.

O olmadan, kendim olamamak üzereydim. Ve eğer beni bir seçim yapmaya zorlarsa, bu o olacak.

"Bu da ne demek oluyor?" Yüzümden bir santim aşağı eğildi.

"Buraya gelip fikrini söyleyebilirsin," diyorum yavaşça, kızgın değilmişim gibi, "ama ikimiz de biliyoruz ki her şeyi yapacak olan, aksiyonun içine batacak olan, seçimlerin sonuçlarına katlanacak olan kişi ben olacağım. İstersen seçimim hakkında şikayet et ama zor kararların ağırlığını anlıyormuş gibi davranma. Hiç anlamıyorsun."

"Ben olsaydım bunların hiçbirisi olmazdı."

Bu tartışmayla işim bitti. "Al o zaman. Buyurun. Ben kendim yaparım-"

"Sakın buna cüret etme," diye homurdanıyor Gris arkamdan. Kardeşime dönüyorum, dövüşmeye hazırlanıyorum. Ama onun bakışları Win'e odaklanmıştı. "Triston yürürse, ben de onunla giderim."

Win'in dudakları kıvrılıyor. "Siktiğimin ikizleri."

"Hayır," diye işaret ediyor Ryker Win'e. "Sorun o değil. Triston her zaman bu geminin pruvası oldu. Ve onun kararları

gemimizi yönlendirin."

Killian masanın etrafından dolaşıp yanımda duruyor. "Geri kalanımız için suyu kırıyor. Sen de dahil Win. Bunu görecek kadar burada değilsin ama bu onu daha az doğru yapmaz."

Küçük kardeşlerimin beni desteklemesi beni minnettarlıkla dolduruyor. Özellikle de Killian'a. Çünkü bazı farklılıklarımız oldu. Ama şimdi ona en çok ihtiyaç duyduğum anda yanımda duruyor olması, beni çok uzun zamandır hissetmediğim bir kardeşlik sevgisiyle dolduruyor. Elimi omzuna koyuyorum.

"Hepiniz böyle mi görüyorsunuz?" Win'in yüzünde renk yükseliyor. "Bu aile için fedakârlık yapmak zorunda kalan bir adam değil de bir beleşçi olduğumu mu?"

Elimi indiriyorum. "Fedakârlık mı?"

"Her zaman birbirinize sahiptiniz." Elini sallıyor. "Hayatım boyunca sizden ayrı kalmaya zorlandım."

Hiç bu açıdan düşünmemiştim ama haklı. Başımı sallıyorum. "Öyle, Win. Bu doğru."

Nefesini verirken omuzlarının bir santim kadar düştüğünü görüyorum. "Yani bana düşmanın inine girmenin bizim için işe yarayacağını mı söylüyorsun?"

Mason boğazını temizler. "Killian'a daha kalıcı bir çözüm bulmasını önerdim ama-"

"Hayır dedim," diye karşılık veriyorum. Killian benim arkamı kolluyor, ben de onun.

Elini omzuma sıkıştırma sırası Killian'da. "Eğer iş o noktaya gelirse, bu ailenin ve Chloe'nin güvenliği benim ilk önceliğim olacak."

"Siktir et," diye gürlüyor Win ve sonra kapıya doğru dönüyor. Onu durdurmuyorum. Durduramayacağımı anlayacak kadar akıllıyım.

Her ne kadar kardeşlerim beni bu operasyonun başı olarak destekleseler de, asla Win'in patronu olamayacağım.

Giderken ofisin kapısını çarpıyor. Sessizliğini koruyan Rush kapıya doğru yönelir. "Ben konuşmaya gidiyorum"

ona."

Rush her zaman en uyumlu, en uzlaşmacı kişi olmuştur. Ama uzlaşma umurumda değil.

Win ne isterse yapabilir.

"Artık sidik yarışı bittiğine göre," diye gürlüyor Gris. "Onu öldürmeden önce Dimitri konusunda ne yapacağız?"

"Onu satın almak için bir teklifte bulunacağız," diye cevap veriyorum. "Ona istediği yere gitmesini ve istediğini yapmasını sağlayacak bir para verelim."

Mason homurdanıyor. "Bundan nefret ediyorum. Acı çekmelidir." "İntikam bir farklı gündem istikrardan ya da finansal kazanç." Mason bunu benim yöntemimle yapmak istemiyorsa, bu onun hakkı. "Bence senin için hangisinin daha önemli olduğu konusunda benimle açık konuşmalısın. Hepimiz için kartlarımızı gösterme zamanı, blackjack tarzı."

Mason'ın ağzı seğirir. "Gördüğüm kadarıyla bugün dayak atma havasındasın."

"Önceliklerim yeniden düzenleniyor." Başımı sallıyorum. "Daha fazla parayı önemsemeyi bıraktım ve önemsemeye başladım-"

"Honeyeh," diye sözümü kesiyor Gris. Haksız da değil.

"Eğer durum buysa, o zaman elimizden gelen en istikrarlı ortamı yaratmanın önemini anlamalısın."

"Katılıyorum," diye başımı sallıyorum. "Bu yüzden onu satın almanın en iyi seçenek olduğunu düşünüyorum. Yasalar çiğnenmez, aile üyelerinden birinin misillemesinden endişe edilmez..."

Mason hayal kırıklığıyla uzun bir nefes verir. "Peki. Kabul ediyorum. Ancak üzerinde anlaştığınız miktar ne olursa olsun, Temptation ve Killian'ın çatı katını onarmak için gereken paradan daha az olacak."

Bu büyük bir istek ama adil. "Tamam. Mümkün olan en kısa sürede bir toplantı ayarlayacağım."

Ama tam bu toplantıyı bitirmek üzereyken Win ofisime geri döndü, kaşları hala çatıktı.

Bir tur daha atmaya hazırlanıyordum ki ceketinden küçük kadife bir kutu çıkarıp masama bıraktı.

"Nedir bu?" Kutudan ona bakarak soruyorum. "Anne
gönderildi o ile Ben. I
düşündüm o oldu olmak

Gülünç, hâlâ da öyle ama bunu teslim etmem onun isteğiydi ve
bunu yerine getirmeden geri dönmeyeceğim."

Elime alıyorum, masmavi bir safirin bana göz kırptığını
görünce kaşlarım kalkıyor. "Bu ne için?"

"Sen söyle." Win dönüp tekrar gözden kaybolmadan önce
elini havada gezdiriyor.

Killian sırtımı tokatlıyor. "Bana Chloe'nin yüzüğünü de verdi."

Kutuyu kapattım. "Ben yüzük istemedim." Ama bu şu
soruyu akla getiriyor. Ne kadar derine iniyorum?

"Ama şimdi onu aldığına göre," diye başlıyor Killian.
"Onunla ne yapıyorsun?"

CHAPTER TWENTY-EIGHT

HONEYEH

Bana yeni oyun konsolundaki üçüncü oyunu gösterirken Darius'un odasında oturuyorum.

Video oyunları ile hiç ilgilenmedim ama onun iyiliği için başımı sallayıp gülümsüyorum. Triston'ın ona kendisini heyecanlandıran bir şey yapma şansı vermesini seviyorum. Son zamanlarda Darius'un hayatında bundan çok az vardı.

Sonunda kumandayı bıraktı ve bana döndü. "Peki, patronun ne zaman erkek arkadaşın oldu?"

"Ne?" Kalbim boğazıma fırladı. Darius dün gece Triston'ın odasında uyuduğumu fark etmiş olmalı.

"Kardeşlerine de öyle söylemiş. Senin onun kız arkadaşı olduğunu."

Ağzım açılıp kapanıyor, kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Triston'dan yaptığımız şeye bir etiket koymasını hiç istemedim. Aslında bunu yapmasından hiç hoşlanmadım.

Onun ücretli yatak arkadaşı olmak istediğimden değil. Sadece... Triston'ın atılganlığını ne kadar sevsem de Hayatımın yükünü hafifletiyor ve onu çılgınca çekici buluyorum, ona karşı bir şeyler hissetmeyi göze alamam.

Çünkü Darius konusunda yardıma ihtiyacım olduğundan daha çok ihtiyacım olan şey, hayatımda kalmak isteyen bir insan.

Babam çekip gitti... ve gittiğinde hayatımız darmadağın oldu. Hâlâ parçaları topluyorum.

Triston'ın hayatımda ne kadar kalırsa kalsın hayatımı daha iyi hale getireceğine dair verdiği sözü düşünüyorum. Ama ayrılmak, her zaman yok eder. İyileştirmez.

Ve herkes bilir ki Triston romantik bir ilişkiye girdiğinde bir kadını uzun süre yanında tutmaz. Darius'a ne söyleyeceğime karar vermeye çalışıyorum. "Dinle. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama o bir sürü kız arkadaşı olan bir adam. Muhtemelen çok rahat olmamalıyız."

Darius bana şüpheli bir bakış attı. "Bütün kıyafetlerimizi topladı. Zaten bir süre kalmamızı planlıyor gibi görünüyor."

Kalbim burkuluyor. Çünkü Darius'un da Triston'dan ayrılmak zorunda kalacağını fark ediyorum. Sadece ben değilim.

Bunu daha önce düşünmeliydim. Son birkaç gün çok çılgıncaydı ve Triston'da saklanmak, yüklerden biraz uzaklaşmak istedim. Bahane uydurduğumdan değil. Triston'ın cazibesine kapıldım. Ve tüm bu olanları başarısızlıklar listeme ekleyebilirim.

Ama şu anda Darius için en iyisini düşünmek zorundayım.

Triston kapıda belirir. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Ona öğrendiğim oyunlardan bazılarını gösteriyorum," diye sesleniyor Darius omzunun üzerinden, konsolu tekrar çalıştırırken.

Ellerim birbirine kenetleniyor, gözlerim aşağı bakıyor. Ne diyeceğim?

"Yapmam gereken bir telefon görüşmesi var, sonra üçümüz havuza gitmeye ne dersiniz?"

"Harika!" Darius benden önce cevap veriyor.

Ayağa kalkıyorum, eteğimi kalçalarımın üzerinde düzeltiyorum. "Yapmak istediğin başka şeyler varsa bizimle gelmek zorunda değilsin."

yapmam gerekiyor."

Triston elini bana uzatmadan önce bir an bana bakıyor. Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alarak ona doğru ilerliyorum. Ona ulaştığımda, beni kendine çekerken parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Tam da seninle olmak istediğim yerdeyim."

İçim eriyor. Ki bunun sorunun bir parçası olduğunu biliyorum. Triston etrafta yokken, kendime bir sürü şey söylüyorum. Ama o yanımdayken, onun şekillendirebileceği bir kile dönüşüyorum. "Ailenle her şey yolunda gitti mi?"

Bir anlık tereddütünü hissediyorum. "Çoğumuz aynı fikirdeyiz, yani bu iyi bir şey."

"Kazanmak mı?"

Triston'ın ağabeyinin benden hoşlanmadığını söyleyebilirim. Dünden sonra, onu suçladığımdan emin değilim.

"Benden memnun değil, ama yine de memnuniyetsiz olmak onun tam zamanlı işi."

"Benim yüzümden." Başımı sallıyorum, yüzüm buruşuyor.

Triston'ın kolları beni sarıyor ve kendine çekiyor. "Diğer kardeşlerimin hepsi anlıyor. İnan bana, bu bir Win sorunu, Honeyeh sorunu değil."

"O kadar emin değilim," diye fısıldıyorum kokusunu içime çekerek. "Eğer Darius ve ben sorun yaratıyorsak..."

"Değilsin." Beni daha sıkı sıkıyor. Ona bir çıkış yolu vermeye çalışıyordum. Onun yerine dudakları şakağımı okşadı. "Bana on dakika ver, sonra dışarı çıkabiliriz."

O zaman gitmesine izin veriyorum ama üstünü değiştirmek için yatak odasına geçmek üzere onu koridora kadar takip ediyorum. Tam o sırada kardeşlerini ve Mason'ı ofisinden çıkarken görüyorum.

Mason el sallıyor ve göz kırpmıyor. Ben de küçük bir el sallıyorum ama alt dudağım hâlâ dişlerimin arasında.

Win'in benden açıkça hoşlanmaması, bu adamların geri kalanının beni nasıl gördüğünü sorgulamama neden oldu. Benim utanmaz bir sosyal tırmanıcı olduğumu mu düşünüyorlar? Yoksa beni Triston'ın son fethi olarak mı görüyorlar? Düşündükçe irkiliyorum.

Triston ofisine geri dönerken grup merdivenlerden fuayeye iniyor. Karar vermek için sadece bir dakikam var ama derin bir nefes alarak koridordan merdivenlere doğru inmeye başlıyorum.

Ben merdivenleri yarıladığımda Triston'ın kardeşleri Mason'la birlikte  n kapıya ulaşmışlardı. "Mason?" O gitmeden önce sesleniyorum.

Hepsi dönüp bana bakıyor.

"Hey, Honeyeh."

"Biraz konuşabilir miyiz?" Cesaretimi kaybetmeden önce soruyorum.

Hepsi orada durmuş bekliyorlar ve ben tereddüt ediyorum. Triston'ın kardeşleri iyi davranmaktan başka bir şey yapmadılar ama ben yine de bu konuşmayı biraz daha özel yapmayı umuyordum.

"Elbette," diye cevap veriyor Mason ama soru sorar gibi bana bakarken gözlerinin kenarları kırılıyor. Kimse hareket etmiyor.

Sanırım bunu ben yapıyorum...

"Ben... Beni garsonluk işi için işe aldığınız için teşekkür etmek istedim."

Mason gülümsüyor. "Benim için bir zevkti. Daha uzun süre yanımda  alışamadığın için  zg n m."

Bu beni biraz olsun rahatlatıyor ama elim hâlâ titriyor. "Bunun için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım çünkü ben de sormayı umuyordum..."

Kaşları  atılır.

"Eğer... eğer... şeyler..." Elimi Triston'ın evinde gezdiriyorum. "Kendimi tekrar bir işe ihtiyaç duyarken bulursam..."

Kaşları kalkıyor. "Beni her zaman arayabilirsin, Honeyeh."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, rahatlama beni gevşetiyor.

"Triston için mi endişeleniyorsun?" Gris soruyor ve benim tekrar sertleşmeme neden oluyor.

Cevabım kesinlikle evet. Ama bunu söylemiyorum. "Bir planım ve yedek bir planım olmasına çalışıyorum çünkü işsiz kalmayı göze alamam." Umarım bu söylediklerim kulağa makul geliyordur ve Triston'ı suçlayıcı nitelikte değildir. Amacım, Triston için

daha fazla sorun. Sadece faturalarımızı ödeyebileceğimden emin olmalıyım.

Mason dirseğine hafifçe dokundu. "Triston faturalarının ödenmemesine izin vermeyecektir. Ama bir şeye ihtiyacın olursa her zaman bana gelebilirsin."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, kendimi biraz daha iyi hissederek. El sallayarak vedalaşıyorum ama merdivenleri çıkarken arkamda ayak sesleri duyuyorum. Döndüğümde merdivenlerin dibinde Killian ve Gris'i görüyorum.

Şaşkınlık sırası bende. Killian ne söylemek istiyor ve Gris neden onunla birlikte? Az önce hata mı yaptım?

"Umarım kırmamışımdır," diye ellerimi kaldırıyorum. "Triston'ı sorgulamak istemedim, ben sadece... Kardeşim Darius. Onu da düşünmek zorundayım."

Killian tek kaşını çattı. "Konu Triston'la çıkmak olduğunda daha fazla kadının dikkatli davranmadığına inanamıyorum. Berbat bir sicili var. Eğer bir kız kardeşim olsaydı, onun gibi bir adamın yanına bile yaklaşmasına izin vermezdim."

Konunun bu kadar açık bir şekilde dile getirilmesinden dolayı dudaklarımda bir gülümseme belirerek rahatlıyorum. "Açık sözlü olduğun için teşekkürler."

Killian gülüyor. "Çoğu insan bundan nefret eder." Gris'i işaret ediyor. "Seni sinirlendirirsem diye ondan kalmasını istedim."

Bu beni tamamen şaşırtıyor. Killian'la ilk tanıştığım andan beri çok açık ve dürüsttü. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. "Neden beni geriyorsun ki?"

Gris homurdanıyor ama Killian sadece omuz silkiyor. "Dinle, Honeyeh. Hepimiz yardım gecesinde seni ve Tris'i birlikte izledik. Bu yüzden biliyoruz ki, düne rağmen sen ve Triston birlikte çok iyi çalışıyorsunuz."

Ağzım açık kaldı. "Gerçekten mi?"

"Ama işler yolunda gitmezse, yardım isteyebileceğin tek kişinin Mason olmadığını bilmeni istedik."

Gris elini kaldırır. "Bekâr oldukları için bu bilgiyi Ryker ve Rush'tan mı almayı tercih edersiniz yoksa götürülen adamlara güvenmek daha mı kolay olur bilemedik ama her halükârda yalnız olmadığınızı bilin. Herhangi birimizi arayabilirsin."

Kalbim eriyor ve çılgın duygular gözlerime batıyor. "Çok teşekkür ederim."

Killian çenesini kaşıyor. "Sana geçmişin hakkında da bir şeyler sormak istiyorum. Tris babanın ortadan kaybolduğundan bahsetti."

Gözlerim anında düşüyor. "Bu konuda konuşmayı sevmiyorum. Ama evet."

"Adını biliyor musun?"

"Darius Karimi Senior. Darius adını ondan aldı."

Killian bana birkaç soru daha soruyor, ilgisi beni tedirgin ediyor. "Bunların hepsi geçmişte kaldı," diye elimi sallıyorum.

"Elbette," diye gülümsüyor Killian. "Burnumu soktuğum için özür dilerim." Ve sonra tekrar merdivenlerden inmeye başlıyor.

Geri dönüp mayomu giymek için yatak odasına yöneliyorum.

Ama dürüst olmak gerekirse, kafamda her zamankinden daha fazla soru dönüyor. Triston'la o kadar derine indim ki, kalp kırıklığından kaçış yok.

Mason, Gris ve Killiam'ın verdiği sözlerin büyük yardımı oldu. Çünkü kardeşimi incitmeyecek şekilde Triston'la nasıl ilerleyeceğimi düşünmek zorundayım.

Kalbim ne isterse istesin, onun için en iyi kararı vermeliyim.

CHAPTER TWENTY-NINE

TRISTON

Telefonumu elime alarak herkesin gidişini izliyorum. Dimitri'yi arıyorum, telefonun çalmasını dinliyorum.

Üçüncü çalışta telefonu açtı. "Triston."

"Dimitri."

"Akşamın nasıldı?" diye soruyor, sesindeki gerginlik yadsınamaz. "Tatmin edici miydi?"

Honeyeh'le aramda olanlar onu hiç ilgilendirmez. Ona bunu söylemek isterdim ama yapmam gereken bir iş var. "Bu sabah ortaklarımla görüştüm ve sana bir teklifimiz var."

"Bir teklif mi?" Gürledi. "Ne tür bir teklif?"

"İki kumarhaneniz daha var. Dün gece gittiğim işletme var..."

"Siktir git, Smith. Hepinizin canı cehenneme."

"Önce ne teklif ettiğimizi duymak istemiyor musun?"

Kendini sakinleştirmesi için ona zaman tanıyarak durakladım. Kötü bir teklif değil. Parasının çoğunun uyuşturucu ticaretinden geldiğini ve yeni bir şehirde her şeye yeniden başlamanın... karmaşık olduğunu kabul ediyorum.

Ama yine de küçük bir kızı var. Belki de daha sakin bir hayata hazırdır.

"Ne teklif ettiğimizi zaten biliyorum. Bir satın alma."

Haklı, bunu ona vereceğim. "Kardeşimin evini nişanlısı içerideyken vurdun. Mason'ın bir kulübünü bombaladın. Bunun hepimizin Vegas'ta uyum içinde yaşamasıyla sona ereceğini mi sanıyordun?"

Hattın içine birkaç Rusça kelime tükürüyor. "Mason'ın ilk anlaşmasına sadık kalmasını bekliyorum."

"Arkamızdan İtalyanlarla yapmaya çalıştığın anlaşmayı bilmediğimizi mi sanıyorsun? Orijinal anlaşma masadan kalktı. Bir süredir de öyle."

Ana dilinde daha fazla kelime mırıldanıyor, hiçbiri kulağa mutlu gelmiyor. "Kız için o anlaşmayı yaptım ki ilerleyebilelim. Geriye gitmeyelim diye."

Niyeti umurumda bile değil. Honeyeh asla onun olmadı ve dürüst olmak gerekirse, neredeyse yaptığı şeyi ona ödetmeliyim. "Bu iyi bir anlaşma Dimitri. Başka bir yerde yepyeni bir hayat kurmanı sağlayacak türden bir para."

"Beni emekliliğe zorlamana izin vereceğimi düşünüyorsan, bir Rus ve bir erkek olarak beni hafife alıyorsun."

"Yeni bir iş kur, yasal bir iş. Ya da yeraltında kal. Bu sana kalmış. Ama Mason ve ben kumarhanelerinizi ve genelevlerinizi gizleyen kulüplerinizi adil bir piyasa değeri karşılığında satın alacağız. Daha iyi bir anlaşma yapamazsınız."

"Bunların ikisinin de gerçek paranın geldiği yer olmadığını biliyorsun." Şimdi deli gibi tükürüyor. "Vegas'tan ayrılmayacağım."

"O işi de sat. Ürününü başka bir yere götür. Karar senin."

"Reddediyorum."

Uzun bir nefes verdim. "Bana son kumarhanede yaptığımı tekrarlatma Dimitri. Bizim için çok daha yavaş, senin içinse çok daha az kazançlı olacak. Seçeneklerini düşün ve mantıklı bulduğunda beni ara." Ve sonra telefonu kapattım.

Dimitri'yi köşeye sıkıştırmak bir kumar ve umarım bu riske değer. O tehlikeli bir adam. Ama bu iş çok uzadı ve artık buna bir son vermenin zamanı geldi.

Sandalyemden kalkıp yatak odama gidiyorum. Pazar günleri normalde olduğu gibi ev sessiz, ama ben bunu tedirgin edici buluyorum. Dışarıda, havuzun yanında Honeyeh ve Darius'u görüyorum.

Darius bir sandalyede uzanıyor, Honeyeh ise minik bir bikini giymiş, kardeşinin üzerindeki şemsiyeyi düzeltiyor.

Muhteşem görünüyor ve onun ailesiyle ilgilenişini görünce içim yumuşuyor ve sikim sertleşiyor.

Ona hiç doyamayacak mıyım?

Yaptığı her şey onu daha çok istememe neden oluyor. Dolaba doğru adım atıyorum, kıyafetlerimi silkeliyorum ve bir mayo çıkarıyorum. Havuzu en son ne zaman kullandığımı hatırlamıyorum ve biraz gülerek başımı sallıyorum.

Honeyeh bu eve hayat verdi. Hâlâ nasıl olduğundan emin değilim ama öyle olduğunu biliyorum.

Elbiseyi bağladım, birkaç havlu aldım ve dışarı çıktım. Havuza vardığımda sandalyelerden birine uzanmış, vücudunu tüm çıplaklığıyla sergiliyordu.

Durdum, sadece bakıyordum.

Darius mışıl mışıl uyuyor, yanındaki sandalyede usulca horluyor.

Honeyeh bana gülümseyerek bakıyor. "Yorgun. Sanırım dün gece geç saatlere kadar o oyun sistemiyle uğraştı."

İrkildim. Ona oyunları ben aldığım için değil, onun yaşındaki bir çocuğun uyumayıp oyun oynamak için neredeyse sınırsız enerjisi olması gerektiği için.

Honeyeh'ye katılıyorum, kalçasının yanındaki sandalyesine oturuyorum, elim karnının üzerinde yayılıyor. "Onu düzelteceğiz, Honeyeh."

Dudağını ısırarak başka tarafa bakıyor.

Bu bakışı biliyorum ve bir şeylerin yanlış gittiği anlamına geldiğini de biliyorum. Eğilip çenesini öpüyorum. "Ne düşünüyorsun?" Kulağına yakın bir yerden fısıldıyorum.

"Zaten çok fazla şey yaptın."

Elimi karnından kaydırıp belini kavıyorum. "Neredeyse yeterince yapmadım."

Sonra bana dönüyor, yüzü benimkine o kadar yakın ki nefesi yanaklarımı okşuyor. "Triston."

Ses tonunda anlamadığım bir uyarı var. Saçlarını geriye doğru tarıyorum, parmaklarımı ensesinde ve saçlarının arkasında gezdiriyorum. "Neden bir dersin yaklaştığını hissediyorum?"

Yüzünü buruşturuyor, acı yüz hatlarını geriyor ve ben de geriliyorum. "Anlamaya çalış, eğer sadece ben olsaydım, istediğin kadar içeri girmene izin verirdim."

Ne diyor lan bu? Kızgınlık ve dürüst olmak gerekirse acı, uzuvlarımda geziniyor. Yüzlerce kadından ayrıldım. Her çeşidini bilirim. Elim saçında sıkılaşıyor. "Benden ayrılıyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. O değil. Ama sanırım..." Yavaş bir nefes veriyor. "Sanırım Darius ve ben dairemize geri dönmeliyiz."

Sorunun üzerine gitmeye çalışırken çenem sıkıştı. "Kardeşin için kötü olduğumu mu düşünüyorsun?"

Titrek bir nefes alırken dudakları titriyor. "Babamız gitti. Annemiz öldü."

"Ne olmuş yani?"

"Eğer Darius sana çok bağlanırsa ve ben de Veronica gibi olursam..."

Birdenbire anladım. Ben 30 günlük adamım. Tanrı aşkına, onun bekaretini satın aldım. Gerçi adil olmak gerekirse, onu koruyordum. "Sen diğerleri gibi değilsin, Honeyeh."

Ağzı kaşlarını çatarak seğiriyor. "Belki de. Ama aynı zamanda, hayatıma girmesine izin verdiğim, Darius'a erişim izni verdiğim adamın kalacağına güvenmek zorundayım. Kendim için değilse bile, onun için."

Hay sikeyim. Benim için. Honeyeh'nin sevdiği insanları korumak için her şeyi yapabilecek bir kadın olduğunu hep biliyordum. Görünüşe göre buna benden ayrılmak da dahil. "Yani ne yapmak istemiyorsun?"

Elimi saçlarından çekip daha dik oturuyorum. Her zamanki gibi benimle birlikte hareket ederek takip ediyor.

"Darius sadece ayrılmamız için sana güvenemez-"

"Birbirimizi bir haftadır tanıyoruz. Sonsuza kadar söz vermiyorum." Gerçek şu ki, bu konuşmadan önce yakındım. Ama gururum bunu kabul etmiyor. Şimdi kabul etmiyorum.

Dizlerini yukarı çekerken yüzünün buruştuğunu görüyorum. Tanrım, şu anda bile o kadar kırılgan ki, sinirim bozuluyor ve onu kollarımla sarmak istiyorum.

İşte o zaman aklıma geldi. Her zaman olduğu gibi korunmaya ihtiyacı var. Ama en çok korktuğu kişi benim. Onu ya da kardeşini nasıl kırabileceğimden.

Kararımı verip kollarımı ona doluyorum ve onu kucağıma alıyorum. Kolayca geliyor, kollarını boynuma doluyor ve bedenime gömülüyor.

Bana o kadar çok ihtiyacı var ki, sadece bu duyguya güvenmekten korkuyor.

Anlıyorum. Onu güvende tutması gereken tek adam, babası tarafından incitildi. Bu derinden anladığım bir şey ve onun duygularıyla oynayamayacağımı biliyorum. Onunla oynayamam. Ya hep ya hiç ve ben hangi yöne gideceğimi zaten biliyorum. Bizimle.

"Tatlım," diyorum ve onu yavaş ve yumuşak bir şekilde öpüyorum. "Bana güvenebilirsin, tatlım."

"İstiyorum," diye nefes alıyor ağzımın içine. "Hem de çok."

Bu sözler beni rahatlatıyor. "Bu evi benim için bir yuvaya dönüştürdün. Bunu anlamana ihtiyacım var."

"Gerçekten mi?" diye ağlıyor, kolları boynuma dolanıyor.

Sonsuzluk ve evlilik gibi büyük sözler vermek için yeterince uzun zaman geçmedi ve flört geçmişime rağmen gerçek olduğumu kanıtlayana kadar frene basmakta haklı.

Ama ona daha önce verdiğim sözler olduğunu hatırlatabilirim. "Ne söyledim sana ? Hayır önemli değil ne

Aramızda bir şey olursa, seni daha iyi bırakacağım. Hatırladın mı?"

"Biliyorum. Ve bunun için çok minnettarım. Ama kalplerimiz, ben ve Darius'un ki, kırılgan. Tek başıma o kadar güçlü olmasam da bu yüzden kimseyle çıkmadım. Onun ihtiyaçlarını ilk sıraya koymalıyım. Benimkilere değil."

Anlıyorum. Derin bir açıklıkla, onun bu şekilde sevdiği insanlar listesinde olmak istediğimi de biliyorum. "Bu konuda bana güvenebilir misin? Onun ihtiyaçları konusunda?"

Arkasına yaslanıyor, gri gözleri onaylamadan önce bir an benimkileri arıyor. Sonra onu yavaş ama derin bir şekilde öpüyorum, parmak uçlarım omurgasında gezinirken dilim tekrar tekrar onunkine değiyor.

Darius yanımdaki sandalyeden "İğrenç," diye homurdanıyor. Elimde değil, Honeyeh'in dudaklarına karşı gülüyorum. Honeyeh de kıkırdarken, "Çok yakında anlayacaksın genç adam," diyorum.

"Ben içeri girip biraz kestireceğim," diye homurdanarak sandalyesinden kalkıp eve doğru ilerliyor.

"Bizi öpüşürken görmeden önce de benden hoşlanıyordu," diyorum onun eve girişini izlerken.

Honeyeh'nin parmakları saçlarıma dolanıyor. "Senden hoşlanıyor. Sadece beni biriyle görmeye alışık değil. Ailem hakkında ne kadar şey hatırladığından bile emin değilim. Bu onun için bir ilk olabilir."

Bu bir noktada kesinlikle tartışacağımız bir konu. Ama şu anda onu tekrar öpüyorum ve göğsüme sıkıca bastırıyorum.

Vegas güneşi üzerimize vuruyor, bu yüzden kollarımı ona sararak ayağa kalkıyorum, kollarımda onunla havuza doğru yürüyorum.

Su havadan daha serin ama çok değil ve içine batıyoruz, bacakları belime dolanıyor.

Suyun hafifçe alıştırması onu yavaşça becermek istememe neden oluyor. Bu iyi bir şey çünkü kızımın canı yanmış olmalı.

Ama vücudu benimkine yapışmış durumda, elim kığına doğru kayarak bizi birbirimize daha da yakınlaştırıyor.

Altını açmak için bikinisinin bağlarını çekiştirirken ikimiz de inliyoruz.

"Ya biri görürse?" diye fısıldıyor öpücükler arasında.

Umurumda değil ama geri çekiliyorum. "Burada uyuyan güzelden başka kimse yok." Kumaşı vücudundan sıyrırken bile biraz gülüyor.

Sonra şortumu indiriyorum.

Küçük bir tıslama çıkarmasına rağmen içine giriyorum. "Acıyor mu bebeğim?"

"Biraz," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Ama sana bu kadar bağlı olmak hoşuma gidiyor."

"Ben de, tatlım." Tanrım, kendini çok iyi hissediyor. Üstünü çıkarmak istiyorum ama ne olur ne olmaz diye üstünü çıkarmıyorum, daha derin sulara girerken onu duvara yaslayıp alt taraflarımızın evden görünmesini engelliyorum.

Sonra onu kalçalarından tutup kaldırdım, vücudu sikimin üzerinde sallanıyordu. Bu hissediyor Yani lanet olsun Güzel,I öğütmek benim Dişler, benim gözleri kapanıyor. "Seninle ilgilenmeme izin vereceksin, değil mi? Sen, bebeğim?"

"Evet," diye yanıtlıyor boynumu öperek.

Sadece şu anı kastetmiyorum. Ona söylememiş olsam da, fazla söz vermek istemesem de, bunun sonsuza dek sürecektir bir teklif olduğunu biliyorum.

Ona doğru kayıyorum, taşaklarım yanıyor. Onu nasıl bu kadar çok isteyebilirim? Yine de hızımı yavaş tutuyorum, arkama yaslanıp sikimin içine batışını izlemek için aşağı bakarken rahatlıyorum. Tam olarak ait olduğum yer.

"Merak etme, Honeyeh. Kimsenin sana ya da Darius'a zarar vermesine izin vermeyeceğim." Artık aklım başımda değil, kelimeler önceden düşünmeden ya da numara yapmadan dudaklarımdan dökülüyor. "Ailem bile aramıza giremez."

Kıpırdamıyor, bacaklarını belime doluyor, böylece içine pompalayamıyorum. "Triston."

Kıç yanaklarını birbirine bastırarak sürtünmeyi artırıyorum ve başı geriye düştüğünde ödüllendiriliyorum. Ama

düzensiz bir nefes alıyor. "Benim için ailene zarar verme. Onlar çok önemli."

"Benden ne istediklerini bilmiyorsun. Her zaman ne istediklerini." Bu sözleri söylemek istememiştim ama şimdi ağzımdan çıktılar.

O zaman durdu, bana baktı. "Biliyorum. Ama onlardan biri yaralansa ya da hastalansa ne yapardın? O zaman fark eder miydi? Senden ne istedikleri?"

Ne demek istediğini anlıyorum. Anlıyorum. Darius için neredeyse her şeyini verdi. "Beni mutlu eden şeylere de yer açmak zorundalar."

"Seni mutlu ediyor muyum?" diye soruyor tekrar bana doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırırken.

"Mutlu ediyorsun." İki elimle kışını tutuyorum, bizi birbirimize o kadar yaklaşıtıyorum ki ben inlerken o da iniyor.

Sırtı kavislenerek beni daha da içine alıyor. "Beni de mutlu ediyorsun," diye haykırıyor.

Hızımı artırıyorum, içine pompalarken nazik olmayı unutuyorum. Etrafımda sıkılaşıyor, gözleri kapanırken ağzı bir çığlıkla açılıyor. Onu böyle görmeye bayılıyorum ve sadece onu izlemek için kendi orgazmımı erteliyorum.

İki kez daha soktuğumda parçalanıyor ve adımı haykırıyor. O kadar muhteşem görünüyor, o kadar iyi hissediyor ki, onu döllerimle doldururken kükreyerek ben de kırılıyorum.

Kolları yana doğru uzanırken başı taşın üzerine düşüyor, boynu tamamen açıkta kalıyor. "Triston?"

"Evet, aşkım?"

"Elimden geldiğince sana yardım etmek istiyorum. İşine, ailene. Sana yardım etmek istiyorum."

Onu kendime yaklaştırdım. Her zaman ihtiyacım olan şey buydu. Hayatımın diğer kısımları beni yıkmaya çalışırken beni sevmek ve bana vermek isteyen biri. "Zaten istiyorsun, Honeyeh." Omzunu öptüm. "Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum," diye boğuk bir sesle konuşuyor, sözcüklerin duygusu sesini gerginleştiriyor.

"Sanırım bizim de biraz kestirme vaktimiz geldi," diye fısıldıyorum tenine. Sadece onu yakınımda tutmak istiyorum.

CHAPTER THIRTY

HONEYEH

Triston'ın kollarında uyandım, Pazartesi sabahı güneşı pencerelerden içeri süzülüyordu.

Darius'la birlikte olmadığımız dün günün büyük bölümünü birbirimize sarılarak geçirdik. Bu sabah Triston, Darius'un randevusuna benimle birlikte gitmek için ısrar ediyor.

Doğrusu, onun orada olmasından memnun olacağım.

Kardeşimin bakımıyla ilgili taşıdığım bir ağırlık var ve bunun küçük bir parçasını bile paylaşmaktan mutluluk duyuyorum. Ancak Triston'ın da ailesinin ağırlığını hissettiğinin farkındayım. Dün söylediklerine rağmen, karşılığında ona nasıl yardım edeceğimi bulmam gerekecek.

Onun için fazladan bir yük olmayacağım.

Belki de bu yüzden kardeşi Win benden hoşlanmıyor. Beni dikkat dağıtıcı ya da Triston'ın zamanını ve enerjisini emen biri olarak görüyor. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama Win'in yanıldığını kanıtlamam gerekecek.

Triston hâlâ uyuyor, onu hiç görmediğim kadar rahat görünüyor. Aslında genelde benden önce uyanır, bu yüzden onu uyurken gördüğümünden emin değilim. Bir dirseğimin üzerinde doğrulup yüzüne bakıyorum.

Onu o kadar çok seviyorum ki göğsüm bu duyguyla sıkışıyor.

Hâlâ yeterli olamayacağımdan ya da onun benim gibi bir kadını sevecek bir erkek olmadığından endişeleniyorum.

Ama hangi korkularla yüzleşiyor olursam olayım, onu öylece bırakamam. Verdiği sözlerde ciddi olduğuna inanmaya çalışmalıyım. Güven benim için yetersizdi, ama onsuz aşkı asla bulamayacağım.

Triston benim için doğru erkek olmamalıydı. Çapkınlığı ve patronum olması nedeniyle kendimi teslim etmem gereken son erkekti. Ama yine de, o tam da ihtiyacım olan şey.

Eğiliyorum, burnumu yanağına sürtüyorum ve duşa gitmek için yuvarlanmadan önce çenesine hafif bir öpücük konduruyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye gürlüyor, benimle birlikte yuvarlanıyor ve beni kollarının arasında yakalıyor.

Beni iri bedeninin beşiğine çekerken kıkırdıyorum. "Duşa."

"Bensiz mi? Buna nasıl cüret edersin?" Boynumu ısıtırken beni daha sıkı tutuyor.

Ellerine vurup kendimi kurtarmaya çalışırken daha çok gülüyorum. "Bugün geç kalmak istemiyorum ve benimle duşa girdiğinde neler olduğunu biliyoruz."

Sonunda gitmeme izin vermeden önce beni birkaç saniye daha tutuyor. "Sana giymen için bir şey seçeyim mi?"

Triston'ın harika bir zevki var ve benim için kıyafet seçmesine bayılıyorum. Her zaman mükemmel oluyorlar. "Sadece senin için sakıncası yoksa."

"Neden sakıncası olsun ki?"

Dudağımı ısıırıyorum. Yeni bir gün, yeni bir güvensizlik... "Sürekli emek harcaman gereken başka biri olmak istemiyorum."

Duruyor, bana dönüyor ve birden onun altında kalıyorum, vücudu benimkinin üzerine bastırıyor. "Bu düşünceyi kov, Honeyeh. Şimdi."

"Ama..."

Başını kaldırmadan önce beni öpüyor, dili ağzımın içinde dolaşıyor. "Sen hayatıma girdiğinden beri her şey daha da parlıyor. Daha fazla söze gerek yok." Ve sonra kalkıp yataktan çıktı.

Ben de kalkıyorum, banyoya doğru ilerliyorum, ama tam dolaba adım atmak üzereyken duruyorum. "Benim hayatım da daha parlak," diyorum derin bir nefes alarak. "Senin için olabileceğimin en iyisi olmak istiyorum." Gözlerimiz buluşuyor ve birbirini tutuyor, karanlık bakışları beni hem büyüleyen hem de heyecanlandıran bir güce sahip. "Benden daha fazlasına ihtiyacın olursa bana söyleyeceğine söz ver, tamam mı?"

Cevap vermiyor ve banyoya girerken onu üzdüğümünden endişeleniyorum. Ama ben daha suyu açmadan Triston banyoya giriyor.

Durup ona doğru dönüyorum. "Şimdiden seçildin mi?"

"Seçtim." Sonra küçük kadife bir kutu uzatırken gülümsüyor. Nefesim kesiliyor, içimde bir sarsıntı oluyor.

"Triston."

"Aç onu." Sonra bileğimi tutuyor, kutuyu açık elime koyarken avucumu yukarı çeviriyor.

Kapağı açıyorum, kat kat elmaslarla kaplı çok büyük bir safir bana göz kırıyor. "Nedir bu?"

"Bu bir aile yadigârı. Annem gönderdi."

Bu sadece kafamı daha çok karıştırdı. "Ne kadar nazık. Bunu neden yapsın ki?"

"Evlenme teklif etmek istersem diye." Gözlerim onunkilere kaydı.

O... "Honeyeh. Benimle evlenir misin?" Yüzüğe bakıyorum.

"Ama..."

"Ama ne?" Kaşlarını çatıyor. Onu kızdırıyor muyum? Öyle bir niyetim yok.

"Sadece..." Başımı sallıyorum. *Neden ben* diye sorabilirim. Bütün o kadınlar, istediği kişinin ben olduğuma inanamıyorum. "Dünyadaki tüm seçeneklere sahipsin."

Kutuyu elimden alıyor ve kadife kıvrımlarından yüzüğü çıkarıyor. "Ama hiçbirine sana aşık olduğum kadar aşık olmadım."

Gülümsüyorum, elimi uzatırken içimde bir sevinç kabarıyor, yüzüğü parmağıma geçirirken parmaklarımı açıyorum. "Ben de seni seviyorum."

"Bir iş adamı olarak, resmi bir evet istiyorum." "Evet," diye yarı bağırarak kollarımı ona doluyorum. "Evet."

Triston beni öpüyor, sonra beni kaldırıp duşa doğru ilerliyor ve düğmeleri açıp suyu başlatıyor. "Duşta dikkatimi dağıtmak yok, geleceğin Bayan Smith'i. Yapmamız gereken bir randevumuz var."

Beni ılık suyun içine taşırken homurdanıyorum.

Bir mucize eseri kırk beş dakika içinde duştan çıkıp giyinmeyi başarıyoruz. Ben banyoya dönerken o yatak odasının kapısına doğru ilerliyor. Durdu ve merakla bana baktı. "Sadece saçımı fönlemek istiyorum."

"Kahvaltı?"

"Sonra yerim," diyerek bensiz aşağı inmesi için el sallıyorum. "Sana kahve yapacağım."

Kulağa harika geliyor ve saçlarımı kuruturken kendi kendime mırıldanıyorum. Kıvırmayı da çok isterdim. Öncelikle, Triston için güzel olmak istediğimi dürüstçe itiraf edebilirim. Ama aynı zamanda Dr. Lawrence'a gitmek beni her zaman geriyor ve iyi görünmek bir şekilde benim zırhım oluyor.

Mutfağa indiğimde Triston bana bir kahve uzatıyor, Darius da bir parça kızarmış ekmek atıştırıyor. Kapıdan çıkıp Triston'ın arabasına binerken rahatlayarak iç geçiriyorum.

Dr. Lawrence'ın ofisine zamanında varıyoruz. Darius yüzüğü sormuyor ve ben de ona nişandan hemen bahsetmiyorum.

Önce ona odaklanmak istiyorum.

Üçümüz muayene odasına girdiğimizde Darius muayene masasına oturuyor, Triston ve ben de aile üyelerinin oturacağı sandalyelere geçiyoruz.

Bu odaya yüzlerce kez girdim ama Triston buradayken çok daha küçük geliyor. Ve çok daha az korkutucu.

Dr. Lawrence bir dakika sonra içeri girdi, gözleri gömleği ve pantolonuyla Triston'a takıldı.

"Dr. Lawrence?" Triston ayağa kalkıp elini uzattı. "Triston Smith."

"Kim olduğunuzu biliyorum," diye boğazını temizliyor Dr. Lawrence. "Ben de bir emlak yatırımcısıyım ve siz ve Kincaidler..." diye başını sallar. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Merhaba Dr. Lawrence," diye elimi sallıyorum, parmağımdaki safir göz kırptıyor, bakışları parlayan taşı takip ediyor.

Tabureye oturuyor. "Bay Smith'in önünde konuşabilmem için gerekli belgeler tamamlandı mı?"

"Evet," diye başımı sallıyorum, öne doğru eğilerek. "Bana mevcut diğer ilaçları veya tedavileri sordu ve ben de mali nedenlerden dolayı bunları takip etmediğimizi söyledim. Bugün onları konuşmak için burada."

Dr. Lawrence elini sallıyor. "Bunları sizinle birlikte gözden geçirebilirim ama..." Yer değiştiriyor, gözleri üzerimizde geziniyor. "İyileştiğini düşündüğüm potansiyel donör bazı aksilikler yaşıyor-"

"Donör mü?" Darius bana kaşlarını çatarak soruyor. Bu bakışı biliyorum. Bu şekilde korunmak için çok yaşlı olduğuna dair bir ders almak üzereyim.

Kaşlarımı çattım. "Kesin bir şey değildi." "Ama-"

Triston, "Bırakalım da Dr. Lawrence bitirsin," diye araya girer. Darius başını sallıyor, hemen sessizleşiyor. Kardeşime yandan hızlı bir bakış attım. Hayatımızda güçlü bir erkeği özleyen tek kişi ben olmayabilirim.

Dr. Lawrence Triston'a başını sallıyor. "Önümüzdeki birkaç gün içinde Darius için bir karaciğer bulmamız büyük bir olasılık."

Gözlerimi kırpttırıyorum, gözyaşlarım buğulanıyor. Çünkü bu kez para kaygısı yok, sadece kardeşimle uzun bir yaşam umudu var.

Triston'ın parmakları diğer elime kayarken elim ağzıma gidiyor. Elimi rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Dr. Lawrence yüzünü buruşturuyor. "Yüzde yetmiş ila seksen."

Triston'a bakarken duygularım boğazımı tıkıyor. Bugün hayatımın en güzel günü olabilir. Dr. Lawrence konuşmaya devam ediyor, Triston birkaç soru soruyor, Darius birkaç soru soruyor. Ama tek yapabildiğim oturup nefes almak.

Çünkü sonunda buraya geldim.

Hayatımın daha iyiye gittiği bir yere.

Ve biliyorum ki Triston'ın kalbime girmesine izin vermek her şeyi mümkün kıldı.

CHAPTER THIRTY-ONE

TRISTON

Eve döndüğümüzde, yıllardır yapmadığım bir şeyi yaptım. Günün geri kalanında izin alırım.

Müsait olmadığımı dair genel bir e-posta gönderdim. Sonra, büyük bir öğle yemeği yedikten sonra -Darius bile iştahını buldu- havuza gidiyoruz.

Telefonumu evde bıraktım. Kardeşlerimden, ofisten ya da başka birinden haber almak istemiyorum.

Sadece Darius ve Honeyeh ile sessiz bir an geçirmek istiyorum. Bu güne çok şey sığdırdık ve hayatımda bir kez olsun rahatlayıp tadını çıkaracağım.

Honeyeh, donör bulunması halinde Darius'un geçireceği ameliyat ve iyileşme sürecini anlatıyor. Bu, yakın geleceğimizde çok çalışmamız gerektiği anlamına geliyor ki bu da beni bugünün tadını çıkarmaya daha da kararlı kılıyor.

Dinleniyoruz. Yemek yiyeceğiz. Yüzüyoruz. En son ne zaman böyle basit bir keyif yaşadığımı hatırlamıyorum. İçim açılıyor, yıllardır ilk kez rahatlıyorum, kendimi huzurlu hissediyorum.

Güneş batarken içeri giriyoruz, akşam yemeğimizi yiyoruz ve sonra hepimiz yukarı çıkıyoruz. Tezgahtan telefonumu aldım,

On yedi cevapsız çağrım ve bir düzine sesli mesajım var.

Yarın yeterince yakın. Telefonu cebime koyup Honeyeh ve Darius'u merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum.

Darius Honeyeh'e döndüğünde yarım kat arkalarındaydım. "Öğrendiğim *Need for Speed* oyununu görmek ister misin?"

"Ne hakkında?"

"Bu bir yarış arabası simülatörü. Araba kullanmayı öğreniyorum."

Honeyeh homurdanıyor. "Araba kullanmayı bir video oyunuyla öğrenemezsin."

Ben gülüyorum. "Bir adamın video oyunuyla araba sürmeyi öğrendikten sonra yarış arabası sürücüsü olduğunu biliyor muydun?"

"Onu cesaretlendirme," diye karşılık veriyor Honeyeh.

"Peki," diye alay ediyor Darius. "Ama daha iyi olduğumda, gerçek araba kullanmayı öğrenebilir miyim?"

Honeyeh bana bakıyor, gözleri kocaman. Kaşlarım havaya kalkıyor. "Honeyeh, araba kullanıyor musun?"

Başını iki yana sallıyor. "Bizim hiç arabamız olmadı..." "Sanırım ikinize de ben öğreteceğim."

Darius bir çığlık atıyor ama Honeyeh tekrar merdivenlerden iniyor, kollarını boynuma doluyor, ağzını ağzıma bastırıyor.

Bunun ona verdiğim başka bir şey olduğunu düşünüp endişeleneceğini zaten biliyorum ama ben öyle düşünmüyorum. Bu benim işim. Hayatım boyunca benimsediğim bir rol. Ancak bu sefer karşılığında aldığım şey rahatlık, sıcaklık, sevgi ve yatağımdaki Honeyeh.

Üzerinde hala bikinisi var, kalçalarından sarkan küçük bir şortu var ve Darius homurdanıp odasında kaybolurken bile ellerimi sırtında gezdiriyorum.

Bacağını belime doladığımda bile Honeyeh'in dudaklarına karşı kıkırdıyorum. Üstümdeki basamakta duruyor, bu da bana daha iyi erişim sağlıyor, sikim bacaklarının arasındaki yumuşaklığa baskı yapıyor.

"Önce duş mu yoksa sevişmek mi?" Gümbürdüyorum. "Ya da ikisini aynı anda."

"Ondan önce küçük bir işe ne dersin?" diyor bir ses merdivenlerin dibinden. Donup kalıyorum, ellerim Honeyeh'in vücudunda kaskatı kesiliyor, çünkü o derin Rus sesini her yerden tanıyorum. Dimitri Ivanov.

Yavaşça Honeyeh'i bırakıyorum ve basamakta döndüğümde Dimitri'yi merdivenin dibinde, göğsüme doğrultulmuş bir tabancayla buluyorum.

Şortumun cebinde telefonum çalıyor.

Lanet olsun. "İş mi? Şimdi mi?" Ona doğru bir adım atıyorum, bir basamak aşağı iniyorum ve silahının horozunu geri çekiyor, böylece tekrar donup kalıyorum. "Tabii. Ofisimde mi?"

Ama gözleri omzumun üzerinden geri kayıyor. "Printsessa, ilk tanışmamızdan hatırladığımdan bile daha güzelsin."

Dudağım kıvrılıyor. "Honeyeh bu konuşmanın bir parçası değil." "Yanlış," diye hırlıyor. "Bunu benim teşekkürüm olarak kabul et

kardeşini ailemi tehdit etmesi için gönderdiğin için."

"Kimse ailene silah doğrultmadı. Killian'ın orada olduğunu bile bilmiyorlardı."

"Ben biliyordum."

Honeyeh'nin arkamdan nefes nefese kaldığını duydum ve hatamı anladım. Ne tür adamlar olduğumuz ya da onu güvende tutmak için ne kadar ileri gidebileceğim hakkında hiçbir fikri yok.

Ona doğru uzanıyorum ama elimi tutmuyor. Eğer bunu atlatırsam, beni ne bekliyor olacak? Honeyeh beni hâlâ isteyecek mi?

Bunu sonra düşüneceğim. Şu anda Honeyeh'i güvenli bir yere götürmeli ve uzun zamandır başıma bela olan bu pisliği öldürmeliyim.

"Önce benim kızın peşinden gittin."

"Yanlış. Bunun doğru olabilmesi için onun senin kızın olduğunu bilmem gerekirdi."

"Lütfen," diye bağıyor Honeyeh arkamdan. "Tüm bunları ben başlattığım için çok üzgünüm. Bunu bilmiyordum-"

"Bu senin hatan değil, tatlım. Bilmiyordun." Ona tekrar uzanıyorum ama tam o sırada yanıma geliyor ve önüme geçmeye çalışıyor.

Elim onu durdurmak için fırlıyor, onu tekrar arkama itmeye çalışırken geri tutuyorum.

Merdivenler bunu neredeyse imkânsız kılıyor. Onu kaldırmam gerekiyor ki bu da Dimitri'ye sırtımı dönmem anlamına geliyor. Ve Honeyeh itmeme direniyor. Öne doğru itmeye çalışıyor, bedenimi kendi bedeniyle örtmek için.

Bu tamamen saçmalık. "Triston," diye fısıldıyor. "Darius'a göz kulak olacağına söz ver."

Bir gümbürtü çıkardım. "Darius'la sen ilgileneceksin. Dimitri ve ben bu işi erkek gibi, kadınlardan ve çocuklardan uzakta halledeceğiz."

Ama Dimitri bir adım daha yaklaştı. "Bu sefer olmaz. Eğer benim işlerimi istiyorsan, ailemi tehdit etmek istiyorsan, biz de seninkileri dahil ediyoruz. Kardeşini çağır, Honeyeh. Onu da buraya getirelim."

Honeyeh omuzlarını daha da dikleştiriyor, parmakları benimkilerin arasından geçiyor. Sonra elimin etrafından dolanarak bir sonraki basamağa geçiyor ve Dimitri ile benim arama giriyor. "Size hiç teşekkür etmedim Bay Ivanov," diye fısıldıyor.

"Bana teşekkür etmediniz mi?"

"Geçen gece Triston'la ayrılmak hem benim hem de kardeşimin hayatını kurtardı."

"Bir şey değil. Ama anlayın ki, lütuf zamanı sona erdi."

"Lütfen," diye başlıyor, ellerini kaldırarak. "Eminim-"

Bu kadar yeter. Uzanıp onu kollarımın arasına alıyorum. Honeyeh benim canlı kalkanım olmayacak. Bunu yapacağını bilmediğimden değil, onun hakkında sevdiğim birçok şeyden biri, kendini verme şekli. Ama bu olmayacak.

"Dur," diye hırlıyor Dimitri ve sonra tabancayı kaldırıp yukarı ateş ediyor, mermi yukarıdaki tavana çarpıyor.

Honeyeh ığlık atıyor ama onu yana fırlatıyorum, tek bir sıçrayışta merdivenlerden aşığı atlıyorum ve kendimi Dimitri'nin üzerine atıyorum, vücudum onunkine çarpıyor, o tabancasını tekrar doğrultmadan bir saniye önce.

İkimiz de yere doğru kayıyoruz, bedenim sert bir şekilde onunkinin üzerine iniyor. Ciğerlerindeki havanın boşaldığını, silahın elinden fırladığını ve yerde kaydığını duyuyorum.

Ama Dimitri toparlanıp yumruğunu cezalandırıcı bir güçle yan tarafıma indirdiğinde onu alacak zamanım olmadı.

Lanet olası Ruslar. Cehennem gibi kavgacılar.

Ama darbenin etkisiyle katlanırken bile parmaklarımı boğazına sokmayı başarıyorum. Karnına bir darbe daha indirdiğimde öğürmeye başladı. "Yalan söylediğini biliyorum. Brittany lanet bir bitkiydi ve Honeyeh'i sana getirdiğinde ne yaptığını çok iyi biliyordun."

Gözleri açılıyor ve gerçeğe ulaştığımı anlıyorum. Silahın horoz sesini tekrar duyduğumda dizimi karnına indirdim.

Dimitri de ben de dönüp Honeyeh'in tabancasını tuttuğunu görüyoruz. "Brittany bir bitki miydi? Bu da ne demek oluyor?"

Ayağa kalktım ve Dimitri'den uzaklaşıyorum, Honeyeh'e doğru ilerlerken onu görüş alanımda tutuyorum. Ona ulaştığımda silahı nazikçe elinden alıyorum. "Dimitri ona casusluk yapması için para verdi. Önce düğünde, sonra da yardım gecesinde. Brittany seni genelevine gelip kendini satmaya ikna ettiğinde kim olduğunu çok iyi biliyordu. Ve bana ulaşmak için seni nasıl kullanacağını düşünüyordu."

Yavaşça yerden kalkıyor. "Triston."

"Yani satışı tekrar tartışacağız ve önce ailesini bu işe nasıl bulaştırdığım saçmalığından kurtulacağız. Ya da geçen gece seni bana vermenin nasıl bir lütuf olduğunu. Bu bir taktikti, başka bir şey değil."

"Killian lanet ailemi takip etti."

Dadı onun ailesi mi? Not edildi. "Nişanlısı banyodayken evini kurşunladı. Böyle bir hareket yapıp da bunun sana geri dönmesini bekleyemezsin."

"Triston?" Honeyeh arkamdan seslendi, sesi titriyordu.

"Yukarı çık tatlım. Birazdan geleceğim."

Dimitri iki elini de havaya kaldırır. "Belli bir güven ölçüsünü kaybettik. Bunu anlıyorum."

"A n l a d ı ğ ı n a sevindim." Honeyeh arkamda donup kaldı.
"Git Honeyeh. Şimdi."

"Henüz değil," diyor arkamdaki başka bir adam. Onun burada ne işi var?

CHAPTER THIRTY-TWO

HONEYEH

SESE DÖNÜYORUM, Triston'ın kardeşi Win hemen arkamda. Sırtımı Triston'ın sırtına dayamak için bir adım geri atıyorum.

Boştaki eli kalçama geldi.

Win'in gözleri her ayrıntıyı inceliyor, bakışları parmağımdaki yüzükte duruyor. Triston'ın omzunun üzerinden Dimitri'ye bakmadan önce dudakları birbirine yapışıyor. "Sana ulaşmak için Honeyeh'e tuzak mı kurdu?"

"Bu doğru, ağabey." Triston parmaklarıyla kalçamı sıkıca kavradığını söylüyor. "Ne zamandır dinliyorsun?"

"Kadınının seninle dolu bir silah arasına girdiğini görecektedir kadar uzun süredir."

"Ve sen bana daha önce yardım etmedin?"

"Her şey kontrolün altında," Win kollarını kavuşturuyor. "Her zamanki gibi."

Triston çenesini bir kez daha salladı. "Dimitri ve ben de tam anlaşmayı tamamlamayı konuşuyorduk."

"Sana kumarhaneleri satacağım. Ama Vegas'tan ayrılmayacağım." "Silahı elinde tutan benim," diye karşılık verir Triston.

"Gitmemi isteyenin Mason olduğunu biliyorum. Tam hakimiyet, onun oyunu bu. Bu da demek oluyor ki, bir noktada senin için de gelecek."

Mason mı? Triston'ın sertleştiğini hissediyorum. Bu sözlerle inanıyor mu? "Ne öneriyorsun?"

"Sana kumarhaneleri bir şarkı karşılığında satarım, sen de..." Triston'ı işaret ediyor, "Kincaid'lerle kurduğun gibi benim ailemle de bir bağ kurarsın."

Şaşkınlıkla Win'e bakıyorum. Ne demek istiyordu? Ama Win bana dönüp bakmıyor, gözleri kocaman açılıyor. "Bu iyi bir fikir," diye cevaplıyor Win, "İngilizler bağlarımızı güçlendirmek için evliliği her zaman kullanmışlardır."

Anladığımda nefesim kesiliyor. Dimitri, Triston'a kendi ailesinden biriyle evlenmesini mi öneriyor?

Parmağımdaki yüzüğe bakarken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Bu, Triston'ın ailesi için uğruna savaştığı andı.

"Kapa çeneni Win ve Mason'ı ara. Hemen."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Triston'ın sesi mutlu ya da muzaffer gelmiyordu. Sözlerini renklendiren tek duygu öfke. "Triston," diye fısıldıyorum, sesim kesilirken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Bir şekilde onun asla benim olmayacağını biliyordum.

Kalçamı sıkıyor. "Üst kata, Honeyeh. Darius'u kontrol et."

"Ben iyiyim," diye sesleniyor Darius merdivenlerin tepesinden. "Silah sesi miydi o?"

Kardeşimin sesi beni acıma partimden çekip çıkarıyor. "Odana gir!" Bağırıyorum ve sonra Triston'ı iterek Win'i geçip diğer merdivenleri kullanıyorum. Dimitri'nin yanından geçmeyeceğim.

Ama merdivenleri ancak yarılayabilmişim ki daha fazla gözyaşı dökmeye başladım. Triston bana hayatımı bulduğundan daha iyi bırakacağını söylemişti. Bırakacağını biliyorum.

Darius ameliyat olacak. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Ama sonsuza dek mutlu olacağımdan emin değilim. Triston'ın benim olmasını ne kadar istesem de

Anlaşmayı kabul etmemek aptallık. Hep istediği buydu ve benim ona verecek neyim var ki?

Kalbimden ve bir sürü sorundan başka bir şey.

Merdivenlerin başına vardığımda Darius koridorda duruyordu, ellerini şortunun ceplerine sokmuş, omuzları kamburlaşmıştı.

Ona doğru ilerlerken tek kelime etmiyorum, kollarımı ince bedenine doluyorum. O da bana sarılıyor. "Merak etme tatlım. Her şey yoluna girecek."

Başımı sallıyorum. "Hadi gel." Onu Triston'ın odasına doğru çekiyorum. Nişanlım aşağıda başka bir kadınla düğününü planlıyor. Bir daha her şeyin yoluna gireceğinden emin değilim.

Sonraki iki saat boyunca ev sessizdi. Win, Dimitri ve Triston'ın hâlâ burada olduğunu biliyorum. İçlerinden biri gitse ön kapının sesini duyardım.

Kardeşim bir noktada uykuya dalıyor ve onun her zaman, her yerde uyuyabilme yeteneğine hayret ediyorum.

Kendime, o iyi olduğu sürece kazandığımı söylemeye çalışıyorum. Gerçekten de öyle hissediyorum. Ama kalbim kırılmak üzere, bunu biliyorum. Ben bir baristayım. Bir hizmetçiyim.

Ağlamamaya, ses çıkarmamaya kararlı bir şekilde elimle ağzımı kapatıyorum.

Yere kayıyorum, sırtımı yatağın kenarına dayıyorum. Kollarımı kendime doluyorum, göğsümdeki gerginlik o kadar sıkı ki kopacağımı sanıyorum.

Tam o sırada kapı açılıyor ve Triston beliriyor.

Ayağa fırladım, korku yumağını yutarken başımdan kan fışkırıyordu.

Triston bir saniye içinde yanımdaydı, kollarını bana dolamıştı, "Tatlım."

Kollarımı boynuna doladığımda, içimde tuttuğum hıçkırık dudaklarımdan kopmak üzere. Rahatlamak için ona tutunarak durumu daha da kötüleştirdiğimi biliyorum ama gerçeği öğrenmeden önce biraz güç almam gerekiyor.

Yanağımı onun çıplak göğsüne bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Soruyu sormaya bile cesaret edemiyorum.

"Sadece bir uyarı, ev çok kalabalıklaşmak üzere." "Bu ne demek?" Ben başımı arkaya eğiyorum, şaşkınlık diğer tüm duyguların önüne geçti.

"Ryker, Rush ve Win kalıyor. Killian ve Gris ailemizi çeşitlendirmek ve kadınlarını güvende tutmak için gelinleriyle birlikte ortadan kaybolacaklar."

Kaşlarım çatıldı. "Güvende mi?"

"Dimitri ile bir anlaşma yaptık ama ona güvenip güvenemeyeceğimizi kim bilebilir. Mason da çok öfkeli..."

Dizlerim güçsüzleşiyor ve boğazım yanıyor. "Anlaşmayı sen yaptın."

Bana bakıyor ama gözlerimi kaplayan buğudan yüz ifadesini göremiyorum.

"Win'in aptal olduğunu düşünüyorum ama evet. Başardık."

Geri adım atarken ne demek istediğini anlamıyorum, midem bulantıyla çalkalanıyor.

Parmağıma uzanıp yüzüğü parmağımdan çekiyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor, elleri benimkileri kapatırken. Ona bakmak için çenemi kaldırdığımda gözlerim açılıyor.

"Yüzüğü sana geri veriyorum."

"Neden?"

"Çünkü..." I salla benim Başını. "Sen yapılmış ve Anlaştık.

Evleniyorsun-"

Parmaklarımı tekrar açmadan önce elimi sıkıyor, yüzüğü alıyor ve tekrar parmağıma takıyor. "Seninle evleniyorum, Honeyeh."

Ağzım bir karış açık bakıyorum. "Ama..."

"Sen benim kuralımın istisnasısın. Seni bulmak için bu kadar bekledikten sonra rastgele bir kadınla evleneceğimi mi sanıyorsun?" diye homurdanıyor. "Seninle sadece istisnai olduğun için evleniyorum. Anlaşma siktir olup gidebilir, umurumda değil. Bu kardeşimin seçimiydi."

"Anlaşma siktir olup gidebilir... İsteddiğinin bu olduğunu sanıyordum. Uğruna çalıştığın şey."

"Çalışmak istiyorum. Üretken olmak istiyorum. Ailemle birlikte ve ailem için çalışmak istiyorum. Ama bunu bundan sonra keyifle yapacağım ve dürüst olmak gerekirse, mutluluğum pahasına değil. Ve senin mutluluğun pahasına da değil."

Göğsümde umut baloncukları yükselmeye başladı. "Ama kumarhaneler. Yıllarını harcadın..."

Omuz silkiyor. "Seni onlardan çok daha fazla istediğim ortaya çıktı." Sonra beni kollarının arasına alıyor ve öpüyor, beni yerden kaldırıyor.

Yine ağlıyorum ama bunlar mutluluk gözyaşları. Düşüncelerimi milyonlarca soru dolduruyor, ama onları tutuyorum, ağzının hissi yaralı kalbime bir merhem gibi geliyor.

"Tanrım, yine mi öpüşüyorsunuz?" Darius homurdanarak yataktan kalkıyor.

"Kardeşlerim kalıyor," diyor Triston başını kaldırırken. "Özellikle Rush yarış oyunlarına bayılır. Ondan sana birkaç hareket öğretmesini istemelisin."

Darius yataktan kalkarken yumruğunu havaya kaldırıyor. "Şimdi odama gidebilir miyim?"

Triston başını sallayarak, "Sorun değil," diyor. "Gerçi yarın yeni bir güvenlik sistemi kuruluyor, hepimizin öğrenmesi gereken bir sistem."

Darius sırtıyor. "Bu bir süre daha kalacağımız anlamına mı geliyor?"

"Kalıyorsun," diye cevap veriyor Triston. Ona sıkıca sarılıyorum, alnım göğsüne düşüyor. Çünkü tam olarak olmak istediğim yer burası.

Win kafasını odaya sokuyor. "Ben göz kulak olurum ve Rush ile Ryker geldiklerinde onları eve alırım."

"Teşekkürler," diye cevaplıyor Triston ama ben başımı kaldırıyorum, kaşlarım çatılıyor.

"Bekle."

Win durdu, ben ondan Triston'a bakarken bana doğru döndü. "Eğer hala evleniyorsak... kim evleniyor..." Dimitri için kadının kim olduğunu bile bilmiyorum.

Triston beni banyoya doğru çekerek, "Bu başka bir gün konuşulacak bir konu," diyor.

Win kapıdan çıkarken "Aileye hoş geldin," diye sesleniyor.

"Kardeşin neden şimdi benden hoşlanıyor? Daha önce sevmiyordu."

Triston beni banyoya çekti. "Bence senin Dimitri'yle işbirliği yaptığını ya da kardeşine yardım etmek için beni kullandığını düşünmüş olabilir."

Alay ediyorum ama beni kendi etrafımda döndürürken, enseme öperken elleri karnımda olduğu için gücenecek zamanım olmuyor. Vücutlarımız bir araya geliyor, tenimi emerken sertleşmiş siki kalçamın yanaklarının arasına giriyor. Dişleri omzumu boynuma bağlayan kası sıyırırken "Asla yapmam," diye nefes nefese kalıyorum.

Eli şortumdan aşağı kayıyor ve zaten kaygan olan kıvrımlarımın üzerinde geziniyor. "Bunu biliyorum aşkım. Şortun düğmelerini açmak için elini çekiyor ve mayo altıyla birlikte vücudumdan çıkarıyor.

Birkaç hızlı çekiştirmeye üstümü de çıkardı. Kendimi çıplak görmek için dönüyorum, Triston ellerinden birini bacaklarımın arasına yerleştirmeden önce iri elleri vücudumun üzerinde geziniyor. Bana dokunuşunu izlemek çok ateşli ve başparmağı klitorisime bastırdığında daha da şaşırtıcı.

Dokunuşa doğru eğiliyorum, gözlerim kapanırken başım geriye düşüyor. Tam ihtiyacım olan yerimi ovuyor, ama sadece bir anlığına ve sonra eli tekrar kayboluyor. Onun dokunuşunu isteyerek haykırıyorum.

"Honeyeh."

Gözlerim hızla açılıyor ve aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum, nefesimi kesen bir yoğunlukla dolu.

Bir kolunu belime dolayarak beni aynaya doğru götürüyor. Beni yere bıraktığında, içgüdüsel olarak çerçeveye uzanıyorum, beni öne doğru eğerken kendimi yakalıyorum. Bacaklarımdan birini kaldırmadan önce şortu sadece kalçalarına kadar geliyor, siki başı içime kaymadan önce kıvrımlarımı ayırıyor.

Her şeyi aynada görüyorum ve içimde nasıl kaybolduğunu izlerken nefesim kesiliyor. "Bir daha asla kendini benim önüme bu şekilde koymayacaksın, anladın mı beni?" Saçıma bir yumruk atıp aynada boynumun daha fazla görünmesi için başımı geriye çekerken homurdanıyor.

"Benim işim ne o zaman?" diye inliyorum içimde dibe vururken.

Bizi böyle tutuyor, ben onun sikiyle doluyum. "Bu senin işin," diyor ve sonra kalçalarını döndürüyor. "Burayı bir yuva haline getirmek senin işin. Darius'a bakmak. Okula gitmek, bu da senin işin olabilir, eğer istediğin buysa."

Tekrar çekiliyor, sadece bana çarpmak için ve çok iyi hissettirdiğini haykırıyorum. "Ama bu hayatın getirdiği tehlikeler var ya, Honeyeh, onlar sadece bana ait."

Diğer eli belimde dolaşıyor, çekip tekrar sokarken bedenimi kontrol altında tutuyor.

"Ama ben seni seviyorum," diye haykırıyorum. Sırtıma katlanıp kulağımın hemen altını öperek cevap veriyor.

"Biliyorum bebeğim. Ve bu önemli. Ama seni bir daha asla bir tabancanın ucunda görmek istemiyorum. Anlıyor musun?"

"Evet."

Elini saçlarımdan ayırıp önümden aşağı kaydırduğında ödüllendiriliyorum, elini karnımda gezdirmeden önce meme uçlarımdan birini çimdikliyor ve sonra tekrar dudaklarımdan arasına yerleştiriyor.

Klitorisimi çimdiklediğinde çığlık atıyorum, o kadar güçlü bir his ki neredeyse boşalıyorum.

Ve sonra cezalandırıcı bir tempo belirliyor, vücudumu ateşe veriyor, binlerce parçaya ayrılacağımdan emin olana kadar.

Gittikçe daha yükseğe tırmanıyoruz, Triston'ın aynada dalgalanan kaslarını görmek beni daha da ateşlendiriyor, ona sarılıp adını haykırıyorum.

Ve sonra kırıldım.

İçime birkaç kez daha pompalıyor ve o da boşalıyor, boşalırken evi sarsan bir kükreme çıkarıyor.

Aynaya doğru yığılıyorum, anında cam buğulanıyor.

Sırtıma bastırıyor, omzum boyunca bir iz öpüyor.

"Tanrım, Honeyeh."

"Biliyorum," gözlerimi kapatıyorum ve aynanın serinliğinin ve sırtımdaki sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

İkimizin de kendine gelmesi bir dakika sürüyor ama Triston sonunda beni kollarına alıyor ve duşa götürüyor.

Bu gece bir bebek gibi uyuyacağım.

"Dimitri çözülmüş bir sorun mu?" diye sordum.

Suyu açıyor. "Evet. Bir daha böyle bir aksaklık yaşamayacağız, söz veriyorum."

Elimi sallıyorum. Dürüst olmak gerekirse, Triston'ın sorunlarını daha önce karşılaştıklarına tercih ederim. "Sana güveniyorum."

Alnımdan öpüyor. "Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum." Başımı arkaya eğiyorum ve ılık su tenime vururken eğilip dudaklarımı öpüyor.

Kesinlikle olmam gereken yerdeyim.

EPILOGUE

TRISTON

THE Telefonumun çalma sesi beni ölü uykumdan uyandırdı.
Dimitri evime gireli iki gün oldu. Onun intikamını alacağım,
sadece o gelene kadar bekliyorum. Rahat,
ve Ben de tutulan sahiplik .
onun

Kumarhaneler.

Cevap düğmesine bastım. "Alo?" "Triston?"
Tanıdık olmayan bir erkek sesi soruyor.
Doğrudum, bir saniye içinde kendime
geldim. "Evet?" "Ben Dr. Lawrence,
Darius'un doktoru."

Yanımda, Honeyeh henüz kıpırdamadı. Elimi kalçasına
koyup onu uyandırmaya hazırlanıyorum. "Saat kaç?"

"Sabahın üçü," diye boğazını temizliyor Dr. Lawrence.
"Uyandırdığım için üzgünüm ama Honeyeh'in telefonunu
aramaya çalıştım ama açmadı. Darius'un en geç altıda burada
olmasını istiyorum."

Honeyeh'i sallıyorum. Beklediğimiz an geldi. "Bir
donörünüz var."

"Bir donörümüz var," diyor, gülümsemesi telefonda belli
oluyor.

"Sorun değil, bunu gerçekleştireceğiz."

"Güzel," diyor doktor, Honeyeh yuvarlanıp uykulu gözlerle bana bakarken birkaç ayrıntıyı daha sıralıyor.

Elimi kolunda gezdirip yanağını okşuyorum. "Ne oldu?" diye soruyor, yavaşça gözlerini kırıştırarak.

"Olan oldu. Darius bugün ameliyat olacak."

Birden ayağa fırlıyor, saçları gövdesinin etrafında dalgalanıyor. O bilmiyor ama ben son iki günümü buna hazırlanarak geçirdim.

Yirmi dört saat çalışacak hemşireler tuttum ve iyileşmenin ilk günleri için bir hastane yatağı sipariş ettim.

Honeyeh'nin Darius'un bakımının büyük bir kısmını kendi başına yapacağını biliyorum ama ihtiyacı olan her türlü yardımı almasını istiyorum.

Yorganı arkaya atıyor ve ayaklarının üzerinde sallanarak yataktan atlıyor. Honeyeh'nin yavaş uyandığını çoktan öğrendiğim için elimi hazırda tutup kalçasını sabitliyorum.

"Teşekkürler Dr. Lawrence, birkaç saat sonra görüşürüz." Honeyeh bana bakarken telefonu kapattım.

"Ne yapmalıyız?" diye soruyor.

Onu biraz çekiştiriyorum. "Tekrar uzanmalısın. Kendine uyanmak için bir dakika ver."

Dediğimi yapıyor ve yatağa geri kayıyor. Onu kendime yaklaştıırken bedenim onunkini sarıyor.

"Bu o İnanılmaz." o fısıldar içine benim
Boyun. "Ve korkutucu."

"Her seferinde bir adım atacağız. Birlikte."

Bacakları belimi çevreliyor, kolları boynumu sarıyor, beni tam olmak istediğim yere yerleştiriyor, Honeyeh'e sarıyor.

Eğilip onu yavaş ve şehvetli bir tutkuyla öpüyorum ve ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Tanrım, onu çok seviyorum ve doyamıyorum. Tam o sırada kapı çalınıyor.

Yüzümü buruşturup başımı kaldırdım. Sabahın üçünde kapımı kim çalıyor? "Ne?" diye bağırdım.

"Seni telefonda duydum," diye karşılık veriyor Ryker.

"Benimle aynı çağrıyı mı aldın?"

İç çekiyorum, çünkü kardeşlerimin burada olması bu evi küçük hissettiriyor.

Çok uzun zamandır birlikte yaşamıyoruz ve onların bu şekilde işimin içinde olmasının nasıl bir şey olduğunu unutmuşum.

Honeyeh ne zaman odadan çıksa, hemen benimle ve onunla seksin ne kadar gürültülü olduğu konusunda dalga geçmeye başlıyorlar. Anladım. Kirişleri titretiyoruz.

Ama burası benim evim ve Honeyeh de hayatımın aşkı. Ona çığlık attırmaktan vazgeçmeyeceğim.

"Arayan Dr. Lawrence'dı." Honeyeh'i tekrar öpüyorum, sonra yataktan kalkıyorum, üzerime bir çift atletik pantolon geçirirken yorganı onun üzerine çekiyorum. Sonra kapıyı kardeşimin beni görebileceği kadar açıyorum, başka bir şey yok. "Seni kim aradı?"

"Dimitri'nin kumarhanesi The Star'ın gece müdürü."

"Seni neden arıyor?" Kapıyı biraz daha açıyorum.

Ryker yüzünü buruşturuyor. "Dimitri'nin kız kardeşlerinden biriyle ilgili bir olay olmuş ve görünüşe göre adam Dimitri'yi aramak istememiş."

Yüzümü buruşturuyorum.

"Hangi kız kardeş?"

"Diğeri."

Başımı salladım. Bunu gizli tuttuk ama Ryker, Dimitri'nin en büyük kız kardeşiyle görücü usulü evlenmeyi kabul etti. Karşılığında da yeni kumarhanelerin yönetimini devralacak. Bu onun için bir terfi, benim için de yeni aileme odaklanma şansı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başını sallıyor. "Hayır. Ben hallederim. Şimdi oraya gidiyorum, Darius'a iyi şanslar dilediğimi söyle."

"Söylerim."

"Ameliyattan çıktığında beni arar mısın?" Ryker bir adım geri çekilirken söylüyor.

Başımı sallıyorum. "Kız kardeşine karşı nazik ol, her ne olduyrsa. Anlaşma henüz kapanmadı."

Beni selamlıyor ve sonra dönüp merdivenlerden aşağı iniyor.

Ben Honeyeh'e dönüyorum. Darius'u bir süre daha uyandırmak zorunda değiliz, bu yüzden bu küçük ertelemeden yararlanacağım ve girişleri sallayacağım. Kızım benim geldiğimi görüyor ve yorganı sıyrıyor, ben ona doğru yaklaşırken vücudu tamamen sergileniyor.

OH MAN!!! Ryker bir sonraki Smith kitabını sallamaya hazırlanıyor! Hikayesine göz atın, Onursuzluğun Kralı. Ama önce... Dimitri ilham perisinin kapısını çalıyor. Ona ve dadısına ne olduğunu bilmek ister misiniz? "Las Vegas'ın Kralları" serisinde sırada Kötülüğün Kralı var!

BONUS EPILOG:

Honeyeh

BİR YIL SONRA...

Şortumu kalçalarımın üzerinde DÜZELTİYORUM, elim küçük bebek yumruma yerleşiyor. Umarım bu hafta sonu gelinliğimi giydiğimde kimse fark etmez.

Sonunda gerçekleşiyor. Evleniyoruz.

Triston ve ben bunu gerçekleştirmek istiyorduk.

Ama Darius'un iyileşmesi, benim için okul, onun için satış ve ailesindeki birden fazla düğünün tüm çılgınlığı vardı.

Ayrıca, flört çok hızlıydı, sanırım ikimiz de nişanı biraz yavaştan almaktan memnunduk.

Ama geçen ay hamile olduğumu öğrendiğimizde... Triston bu düğünü bir hafta içinde planladı. Ben Triston diyorum.

Çünkü o detayları anlatırken çoğunlukla başımı salladım.

Söz hakkım olmadığından değil. İlk isteğim düğünün evde yapılmasıydı. Balo salonu etkinlik için mükemmel ve başka bir yerde evlenmeyi hayal edemiyorum.

Merdiveni avizelerden birinin altına yerleştirirken gülümsüyorum. Tekrar tozlanmaları gerekiyor. Personel henüz ilgilenmedi ve ben de sabırsızlanıyorum.

Toz bezini çıkarıp merdiveni tırmanmaya başlıyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Bayan Raith kapı aralığından soluk soluğa bakıyor. "Bay Smith'in ne yapacağını biliyorsun-"

"Senden çok öndeyim," diye gürlüyor Triston odanın diğer ucundan.

Burnumu kırıstırıp yüzümü ona dönüyorum. "Saçmalama. Temizlenmeleri gerekiyor."

"Başka biri-" Odanın içinde adım atıyor, o kadar yakışıklı görünüyor ki nefesimi kesiyor. Hâlâ öyle.

"Herkes meşgul," diye homurdanıyorum merdivenin tepesinden. Onun muhteşemliğinin dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecek kadar uzun süredir birlikteyiz. "Benim ayıracak günüm ve enerjim var."

Merdivenin dibinde durdu. "Aşağı gel, tatlım." Ben ters ters bakıyorum, o da iç çekiyor. "Lütfen."

Basamakları inmeye başlamadan önce bir an daha tereddüt ediyorum. Bir merdivene çıkabilecek kapasitede olsam da, hamile olmak ikimizi de daha temkinli yaptı.

Yolun yarısına geldiğimde, elleri belimi kavıyor, beni merdivenden kaldırıp vücudunun beşiğine yerleştiriyor ve iri eli karnımın üzerine yerleşiyor. "Merdivende olmamalısın."

"Kristallerin temizlenmesi gerekiyor."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum, bu yüzden yarın ilgilenmesi için bir servis tuttum." Kulağıma sokulurken kolu beni daha sıkı sarıyor.

Bayan Raith gizlice ortadan kayboldu, ben de kollarımı onun boynuna doladım. "Heyecanlıyım ve kendimi meşgul tutmaya çalışıyorum."

"Gelin, kemerin yerleştirilmesini denetlememe yardım edin. Çiçekçinin kenarlara dizeceği çiçekleri seçmesine yardım edebilirsin."

Brittany'nin pahalı çiçekler alabilecek bir adamla evlenmek istediğime dair yorumunu hatırlıyorum ama yine de umurumda değil.

Sonra beni öpmek için eğiliyor ve ben de ona sokuluyorum. Hala ona doyamadım, aramızdaki tutku her zamanki gibi parlak.

"Bunu yapabiliriz," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Ya da..."

Kıkırdıyor. "Çiçekçi bizim yardımımız olmadan da mükemmel bir iş çıkaracaktır." Sonra beni kaldırıyor, kollarında merdivenlere doğru koşuyor. İki gün içinde resmen Bayan Smith olacağım.

Triston benim hayallerimin gerçeğe dönüşmüş hali.

KÖTÜLÜĞÜN KRALI

Şeytanın dadısı.

En iyi arkadaşım ve kalbimin kız kardeşi ortadan kayboldu.

Birlikte büyüdük, birbiri ardına boktan koruyucu ailelerde. Sahip olduğum tek aile o ve onu kurtarmak zorundayım.

En son görüldüğü yer? Bratva kralının genelevinde. Dimitri Ivanov kabusların malzemesidir ve tamamen dokunulmazdır.

Ta ki Dimitri dadı aramak için çalıştığım geçici ajansa gelene kadar. O bekar bir baba.

İnsan karısına ne olduğunu merak ediyor.

Yine de işi almak için yalvardım, ödünç aldım ve çaldım. Bu arkadaşımı bulmak için bir şans.

Ama evine girdiğim ilk andan itibaren işler hayal ettiğimden çok daha karmaşık bir hal alıyor. Kızı tanıdığım en tatlı şey.

Ve ona davranış şekli, bir kadına onun bir kalbi olmadığını unutturabilir.

Benim ve onun geçmişi çarpıştığında, mükemmel bir fırtına yaratır, tüm sırları, tüm yalanları ortaya çıkarır...

Gerçek ortaya çıkıyor.

Dimitri beni koruyabilecek tek adam.

Ve güvenmem gereken son adam.

PROLOGUE

AVA

"ŞİMDİ UYUMAK İÇİN YATIYORUM," diye fısıldıyorum usulca, çünkü Cassie ve ben, kapımızın hemen dışında koruyucu ailelerimiz arasında yaşanan şiddetli kavgaya rağmen uyuyormuş gibi yapıyoruz.

On dört yaşındayken bu tür bir çocuk duası için çok büyüktük ama hava tehlikeyle doluydu ve bir şeyler yapmam gerekiyordu.

"Hiç susmuyorsun be kadın!" Al, üvey babamız, avazı çıktığı kadar bağıyor. "Senden ve aptal fikirlerinden bıktım artık!"

"Tanrı'ya ruhumu koruması için dua ediyorum," diyor Cassie, ellerimiz ikiz yataklarımızın arasındaki dar alana uzanıyor.

Al kötü bir sarhoş. Nasıl biri olduğunu biliriz. Cassie ve ben son iki yılda dört farklı koruyucu ailede kaldık. İkisi birlikte, ikisi ayrı. "Ve eğer uyanmadan önce ölürsem," diye ekliyorum titrek bir nefes alarak.

"Tanrı'ya ruhumu alması için dua ediyorum," diye bitiriyor Cassie, gözlerinden tek bir damla yaş süzülürken gözleri kapanıyor.

Ona Al'ın terliklerine vazelin sürmemesini söylemeye çalıştım. Al ve Judy, Al ve Judy'ye bakan birkaç koruyucu aileden ikisi.

bizi birlikte götürecekti. Dahası, Al çok bağırırsa da, bana her fırsatta dokunan ve tüylerimi diken diken eden son koruyucu babam gibi değildi. Al'ı her gün alırım.

Ama Cassie her zaman damarıma basmıştır ve bugün de bastı. Al'ın eve sarhoş geldiği gerçeğiyle birleşince kavgaya hazır ve kesinlikle gitmemizi istiyor.

Sanki benim düşüncemi dile getiriyormuş gibi, "Onların gitmesini istiyorum!" diye bağırıyor.

"Ama getirdikleri para," diye karşılık veriyor Judy, sesi küçük ve zayıf geliyor.

"Ava sende kalabilir, o bir sorun değil. Ama Cassie..." Terlikleri fırlatırken duvara çarptığını duyuyorum. "O küçük bokun gitmesi gerek."

Kapı açılırken Cassie'nin elini daha sıkı sıkıyorum.

Cassie ve ben, en küçük iki çocuk olduğumuz bir grup evinde tanıştık. Benim annem yeni ölmüştü ve onunki de ölmüş olabilirdi, her zaman kafası karıştı, Cassie öyle diyor.

Birbimize kenetlendik çünkü büyük kızlar çok acımasızdı ve iki kez eşyalarımı çaldıklarında Cassie onları benim için geri aldı. Biri annemin madalyonuydu, ondan bana kalan tek şey.

Şimdi boynumda.

Al, koridor ışığının aydınlattığı kapı aralığında duruyordu. "Eşyalarını topla kızım."

"Gecenin bir yarısı, Al!" Judy ağlıyor, arkasında beliriyor.

Dönüp elini kaldırıyor. Elinin tersi, Cassie'yi duvara çarptırarak kadar sert bir şekilde yanağına iniyor. Cassie çılgın atarak yatağından benim yatağıma fırlıyor ve Al odaya girerken arkama saklanıyor.

Yere yığılıp Cassie'nin etrafında top gibi yuvarlanırken benim de yanaklarımdan yaşlar süzülüyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, sanki gözlerimin kapalı olması darbeyi önleyecekmiş gibi.

Al beni ensemden yakaladı ve çekiştirdi. Başım çatırdıyor ve bir an için kırılabileceğini düşünüyorum. Acı ve korku i ç i n d e çığlık atarken ağrı başıma ve sırtıma yayılıyor.

Ama boynumu kırmıyor. Onun yerine havada uçarak Cassie'nin yatağına düşünüyorum.

Cassie'nin üzerine eğilip yüzüne sertçe vuruyor. "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?!" diye bağırıyor yüzüne bir santim kala. Elleri başının etrafında sarılı, dizleri göğsüne doğru çekilmiş.

Ama boyun eğmiyor.

"Çok komikti!" Cassie onun yerine çığlık atıyor.

Bir sonraki darbeyi duyuyorum, gücü odanın içinde çınılıyor.

"Al!" Bağırıyorum ama korkudan donup kalıyorum, adam ona üçüncü kez vurduğunda hareket edemiyorum.

"Eşyalarını topla ve defol git," diyor yüzüne karşı ama kız kıpırdamıyor.

"Cassie," diye yarı fısıldıyorum, yarı hıçkırıyorum. "Cassie."

Bana doğru döndü, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Kapa çeneni yoksa sıradaki sen olursun."

Al hışımla odadan çıkıp kapıyı arkasından çarparken yatağına geri büzölüyorum. Odaya geri dönmeyeceğinden emin olmak için bir, iki saniye bekliyorum.

Sonra yataktan kalkıyorum. "Cassie?"

Kısık bir inilti çıkarıyor ve göğsümdeki gerginliğin bir kısmı gevşiyor. Yatağıma geri dönüp onu kollarımla sarıyorum. "Cassie, bana iyi olduğunu söyle."

"Bir gün ona bunu ödeteceğim," diyor, ağzının kenarından kan damlıyor.

Onu sıkıca sarıyorum. Keşke üvey babalarımıza böyle yem atmasaydı. Birlikte başka bir yere yerleştirilmek berbat bir zaman olacak. Belki yarın Al'a kalmamıza izin vermesi için yalvarabilirim. Ama muhtemelen çok geç olur.

Gitmemiz gerekiyorsa, gitmeliyiz. Cassie artık benim tek ailem ve o nereye giderse ben de oraya giderim.

Karanlıkta çürüklerini değerlendirmeye çalışarak yukarı itiyorum. "Onu durduramadığım için üzgünüm-"

Yüzünü buruşturup benden uzağa dönüyor. "Sen iyi bir kızsın Ava. Bu senin tarzın değil."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Bizim için daha fazla savaşmamı mı istiyor? Suçluluk duygusu kıvrılmama neden oluyor. "Senin için her şeyi yaparım."

Çenesinden aşağı damlayan kanı silerken cevap vermiyor.

BİRİNCİ BÖLÜM

Ava

Otobüsten iniyorum, durak ofis binamdan sadece bir blok ötede ve çantamdan telefonumu çıkarıyorum.

Telefonu çevirirken, eteğimi düzeltip kalabalık Vegas caddesinde ilerlerken sabırsızlıkla nefes alıyorum. Günün bu saatinde turistler kaldırımları gece vardiyasından çıkan ya da gündüz vardiyasına başlayan işçi ordusu kadar tıkamıyor. Ama her iki durumda da acele ediyorlar, geçerken birbirlerini ve beni itip kakıyorlar.

Sinirlenmekle uğraşamam, dikkatim Cassis'in nihayet telefonunu açmasını istemekte.

Hat birkaç kez çalıyor, sonunda telesekretere düşüyor. Gözlerim bir anlığına kapanıyor. "Cassie," diye yalvarıyorum telefona. "Günler oldu. Neredesin? Ara beni..." Tereddüt ediyorum. "Endişeliyim."

Telefonu kapatırken kaşlarımı çatıyorum ve kaşlarımın arasındaki gergin noktayı ovuşturuyorum. Cassie ilk kez kaybolmuyor. Genellikle epik bir alemden sonra yeniden ortaya çıkar.

Ama o günlerin geçtiğini sanıyordum. Temizlendiğini ve düzgün, sağlıklı bir hayat yaşamaya hazır olduğunu. O

"Bay Cartwright? Kendisi henüz gelmedi. Mesajınızı alabilir miyim?"

"Lütfen." Ona bilgilerimi veriyorum ve sonra hızlı bir nefes alıyorum. "Ama aynı zamanda, son kızı sizin pozisyonunuza yerleştirdik. Cassie."

"Ah evet. Onun hakkında bir şeyler duydum. Aniden ayrıldı..."
Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. "Nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?"

"Hayır." Telefonun diğer ucundaki kızın sesi şüpheliydi, sanki bunu sormam tuhafmış gibi.

"Geçici iş bulma ajansında eksik evrak bırakmış," diye hızlıca geçiştiriyorum. "İzini bulmaya çalışıyorum."

"Oh," sesi rahatlamış geliyor. "Doğru ya. Tek bildiğim geçen hafta geldiği ve bir ay izne ihtiyacı olduğunu söylediği. Bay Cartwright onu işten çıkardı ve beni işe aldı. Ben onun yeğeniyim."

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.
"Lütfen ona mesajı iletin. Bilgi için teşekkürler." Telefonu kapatıyorum, midemdeki düğüm o kadar sıkı ki hasta olacaktım gibi hissediyorum.

Telefonu elime alıp ezbere bildiğim başka bir numarayı çeviriyorum.

"Steve Imperian, kiralık dedektif."

Steve iş yerinde oldukça düzenli olarak kullandığımız bir adam. Eğer bir geçici çalışan işveren hakkında şikayette bulunursa, gerçekte kimin hatalı olduğunu bulmak için gereken özeni gösteririz.

Ama birkaç kez Cassie'nin izini sürmek için onu özel olarak kullandım.

Yaşıma göre iyi para kazanıyorum ve oldukça sade yaşıyorum. Küçük bir dairem var, arabam yok, kıyafetlerimi mümkün olduğunca ucuza alıyorum.

Kendimi her türlü felaketten korumak için her ay gelirim yarısını biriktiriyorum.

Ama birden fazla kez o parayı Cassie'yi kurtarmak için kullandım. Müfettiş tutmaktan, başını derde soktuğu bir uyuşturucu satıcısına ödeme yapmaya, onu sigortasının karşılamadığı rehabilitasyona göndermeye kadar.

Paramı onun için harcamamdan nefret ediyor, bu yüzden gerçekten kötü olmadıkça teklif etmemeye çalışıyorum. Cassie benim yardımımı kişisel başarısızlıklarının altındaki kırmızı çizgi olarak görüyor, sanırım, sanki onların altını kalemle çizmeye çalışmıyormuşum gibi.

Hiç de bile. O benim tek ailem ve benden çok daha zor zamanlar geçirdi. Ama aynı zamanda, bunu ikimiz de biliyoruz, eğer işler gerçekten boka sararsa, beni kurtaracak kişi Cassie'dir. Biz bir takımız.

"Selam Steve, ben Temps For You'dan Ava."

"Selam güzelim, sesini duyduğuma sevindim. Nasıl gidiyor? Benimle yemek yeme konusunda fikrini mi değiştirdin?"

"Yemek konusunda sana geri döneceğim," diye cevap veriyorum, sesim zorlukla tutabildiğim gerginlikle. "Yardım edebileceğinizi umduğum bir sorunum var."

"Yine mi Cassie?" Otururken sandalyesinin gıcırdadığını duyuyorum. "Bu sefer ne oldu?"

İç çekerek ona bildiklerimi anlatıyorum.

Sessizce dinliyor, parmağını masasına vurmadan önce söyleyeceğim her şeyi duyuyor. "Dürüst olmak gerekirse, ben olsam çok fazla endişelenmezdim."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bunu kesinlikle araştıracağım ve sana cevaplar vereceğimi biliyorsun, ama beni dinle. Eğer izin istediye, önceden bir şeyler planladıysa, sorun yok."

Sözleri beni gerçekten daha iyi hissettiriyor ve midemdeki düğüm çözülüyor. "Haklısınız. Belki de otobüsle ülke turu yapmaya karar veren bir grubun arasına düşmüştür, ya da İbiza'ya bir gezi yapıyordur, ya da..." Onun atılmadığı başka bir macera düşünmeye çalışıyorum.

Steve gülüyor. "Sana cevapları getireceğim. Her zamanki gibi aynı hızda."

"Teşekkürler, Steve."

Tam telefonu kapatacakken tereddüt ettiğini duyuyorum.

"Ava." ağzım seğirirken ben gelecek şeyi bekliyorum.

Umarım başka bir yemek daveti değildir. Steve yeterince sevimli ama ben sadece... "Evet?"

"Bunu yapmak istediğine emin misin? Onu takip etmek mi?"

Dilimi ısıırıyorum, ona bunun onu ilgilendirmediğini söylemek istiyorum. Ona tavsiye için para vermiyorum. Yavaşça içime çekiyorum

Burnumdan bir nefes çektim ve sonra dışarı verdim. "O benim kız kardeşim, Steve. Sahip olduğum tek kişi."

"Pekâlâ," diyor başını salladığını belli eden bir sesle. "Elimden geldiğince çabuk sana döneceğim."

"Teşekkürler." Yakında cevap alacağım için rahatlamış bir halde telefonu kapatıyorum. Ona bu kadar çok iş vermenin en güzel yanı hızlı davranacak olması. Biz öncelikli müşteriyiz.

Öğle yemeğimi buzdolabına koymak ve güne başlamak için mutfığa dönmek üzereydim ki telefonum çaldı.

Durup telefonu açıyorum. "Tems For You, ben Ava, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ava," diyor hattın diğer ucundaki adam, içimi ürperten derin bir bariton sesiyle. "Ne güzel bir isim."

Bu cümleyi milyonlarca kez duydum ama ilk kez bana kızgınlıktan başka bir şey hissettiriyor. Midemden bir sıcaklık kayıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor.

Ben çıkmıyorum. Birkaç kez denedim ama benim için gerçekten işe yaramıyor. Hiçbir zaman zevk alacak kadar rahatlayamıyorum.

Ama bu adam, aksanı ve bal rengi sesiyle, neden bir kez daha denemediğimi düşündürüyor.

"Teşekkür ederim. Çok nazıksınız. Kiminle konuşma şerefine nail oluyorum?"

"Dimitri Ivanov."

"Bay Ivanov-" "Bana

Dimitri de."

"Dimitri," bu isim dilimden kayıyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir dadı tutmayı umuyorum."

Cevap vermeden önce kendimi dudağımı ısırırken buluyorum. "O halde doğru kişiyi aradınız."

Sıcak ve alçak sesle gülüyor ve bacaklarımın arasındaki ağrı gerçekten zonklıyor. "Mükemmel."

"Biraz bilgi toplamak istiyorum Dimitri, sonra da giriş görüşmesini tamamlamak için evinize bir ziyaret planlayabilirim."

"Tüm bunlar ne kadar sürecek? Kızım ve bakımı konusunda zor durumdayım."

"Kısa süreli bakım için yarın gibi erken bir tarihte birini gönderebilirim, ancak kalıcı olmasını umduğunuz birini arıyorsanız, yerleştirme için ne kadar zaman ayırırsam, eşleştirmenin başarılı olma olasılığı o kadar artar."

Bir an duraklar. "Kısa vadeli bir seçenek çok yardımcı olacaktır. Ve kesinlikle mülakatınıza devam edebiliriz. Ama ben de hızlı karar veren biriyim ve adaylarla tanışabilseydim, hangisinin aileme uygun olduğunu çok çabuk anlardım."

Dudaklarım büzüldü. İşimde iyi olmaktan gurur duyuyorum. Ayrıca, işverenler yanlış seçim yaptıklarında, aslında kendilerinin suçlu olduğunu unuturlar. "Bunu bulduğumuzda konuşabilme ihtimalimiz var mı?" Takvimimi açıyorum. "Bu öğleden sonra saat üç buçukta boş bir yerim var, eğer işe alım konusunda ilerlemek isterseniz?"

"Kulağa harika geliyor. Teşekkür ederim."

"Rica ederim Dimitri, sonra görüşürüz." Sesinin yarısı kadar lezzetli olup olmadığını merak ederek yer değiştiriyorum.

Boğazından öyle erkeksi bir gümbürtü çıkıyor ki, nabzım yeniden atıyor. "Dört gözle bekliyorum Ava. Bu öğleden sonra."

Hat kesiliyor. Ama ahizeyi yerine koyup mutfığa gitmeden önce en az bir dakika geçiyor. Saat sabahın dokuzu bile değil ve bu gün şimdiden çılgınca.

Ama yine de deliliğe dönüşmek için her türlü potansiyele sahip.

Daha fazla okumak ister misiniz? Kötülüğün Kralı

LORDS OF LAS VEGAS

Las Vegas'ın Kralları, Las Vegas'ın Lordları dünyasının bir parçası!

Tamamlanmış Las Vegas'ın Lordları serisine göz atın!

MORE ABOUT TAMMY

Tammy, Çağdaş Karanlık ve Buharlı Milyarder Romantizminin karanlık ve lezzetli dünyasında yazma dürtüsüne karşı koyamayan Çok Satan Regency Romance yazarıdır.

Kocası ve üç çocuğuyla birlikte Massachusetts'te yaşıyor ve en sevdiği maceralar kitaplarda bulunanlar ama ara sıra kendi maceralarını da yaşıyor!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

